

3

Хекс Хол

РЕЙЧЪЛ ХОКИНС

В плен на
Магията

КНИГА ТРЕТА ОТ СЕНЗАЦИОННАТА ТРИЛОГИЯ

Сн
СОФТПРЕС

РЕЙЧЪЛ ХОКИНС

В ПЛЕН НА МАГИЯТА

Превод: Емилия Андонова

chitanka.info

Някога смятана за вещица, а после — за демон, сега Софи е едно безпомощно момиче, лишено от специалните си сили. Тя е сама и беззащитна, в очакване на заклетите си врагове.

За нейна изненада при срещата и с Бранник се оказва, че тя е единственото човешко същество (макар и не съвсем човешко) в една вековна война, което може да спре унищожаването на света.

Въпреки че е лишена от магическите си способности, Софи решава да приеме това последно предизвикателство, каквото и да й коства то. Пътят, по който поема, я връща в гимназията за откачалки „Хекс Хол“, за да се изправи пред чудовищен портал на смъртта.

Най-готината нова поредица! Нещо свежо и оригинално на фона на конвейерните еднодневки, претъпкани с вампири и върколаци.

Разтърсващият финал на една незабравима трилогия,
наситена с романтика, екшън, магия и хумор!

Ню Йорк Таймс

На изключителната ми агентка Холи Рут за подкрепата ѝ, способността ѝ да убеждава (и разубеждава), както и за това, че намери за мен и Софи най-прекрасния дом!

ПЪРВА ЧАСТ

*Дали не ме е сменил някой през нощта?
Чакай да помисля: бях ли същата, когато станах
тая сутрин? Струва ми се... като че ли се
чувствах някак особено. Но ако не съм същата:
коя съм, тогава? Ах, ето голямата загадка!*

*„Алиса в Страната
на чудесата“*

ГЛАВА 1

Понякога магията е кофти работа.

Да, наистина е супер, когато я използваш, за да си смениш цвета на косата или пък да полетиш, или да превърнеш деня в нощ. Най-често обаче заклинанията завършват с експлозии, сълзи или се оказваш проснат по гръб наред нищото. И при това имаш чувството, че въоръжено с кирка джудже търси диаманти в главата ти.

Е, може би последното се случва само на мен.

Един от недостатъците на Итинериса — вид магически портал, чрез който можеш да се пренесеш от едно място на друго — е ужасното въздействие, което оказва върху тялото ти. При всяко пътуване досега имах чувството, че са ме обърнали с хастара навън, но този път бе особено зле. Буквално се тресях. Разбира се, това може би се дължеше на целия този адреналин. Струваше ми се, че сърцето ми ще изскочи от гърдите.

Поех си дълбоко въздух и се постарах да укротя пулса си. Добре. Значи Порталът ме е изтърсил... ами някъде. Все още не бях установила къде точно, най-вече защото не бях в състояние да си отворя очите. Където и да бях, мястото беше тихо и топло. Опипах с длани земята под себе си. Трева. Камъчета. Клечки.

Поех си въздух на пресекулки и се зачудих дали да не рискувам да вдигна глава. Самата идея накара всички нервни окончания в тялото ми да изръмжат едновременно: „Да, бе! Хич не си го и помисляй!“

Простенах и реших, че моментът не е лош за равностметка.

До тази сутрин бях демон и притежавах невероятни, макар и ужасяващи на моменти магически способности. В резултат на направеното ми заключващо заклинание сега те бяха изчезнали. Е, не наистина — все още усещах магията да трепка в мен като пеперуда в стъклен буркан. Но понеже не можех да я използвам, все едно я нямаше.

Да помислим, кой още бе изчезнал? Най-добрата ми приятелка Джена. Както и баща ми. А също и Арчър — момчето, в което бях

влюбена. Да не забравяме Кал, годеника ми (да, любовният ми живот е доста сложен).

Когато се сетих за тях, за миг болката в главата ми отстъпи пред онази в сърцето, която бе много по-силна. Честно, не бях сигурна за кого от четиримата да се притеснявам повече. Джена бе вампир, което означаваше, че може и сама да се грижи за себе си. Да, обаче на пода в абатство Торн бях намерила кръвния й камък — счупен. Основната му роля бе да предпазва Джена от всички опасни за вампирите неща. Така например, ако не го носеше през деня, слънчевата светлина щеше да я убие.

После идваше баща ми. Подложили го бяха на Очистване, което означаваше, че в момента е по-безсилен и от мен. Аз поне все още притежавах магическите си сили, макар и безполезни, докато тези на баща ми бяха изгубени завинаги. Последния път, когато го видях, лежеше в една килия. Беше в безсъзнание, много блед и покрит с ярковиолетовите татуировки от Очистването. Арчър бе с него и — доколкото ми бе известно — и двамата все още бяха заключени в онази килия, когато стана нападението над абатство Торн.

Бяха там, когато Съветът използва Дейзи, друг демон, за да подпали абатството.

Кал бе влязъл в горящата къща да ги спаси, но първо ми каза да използвам Итинериса, за да открия майка си. Тя пък, по неизвестна причина, била с Айслин Бранник, водачката на група ловци на чудовища. А тъй като Бранник ме смятаха за едно от тези чудовища, изобщо не схващах какво прави майка ми с тях.

Ето така се озовах по гръб на земята, с пулсиращо главоболие, все още стиснала меча на Арчър. Може би трябваше да продължа да си лежа тук и да чакам мама да ме открие. Това би било доста удобно.

Вятърът прошумоля в листата над главата ми. Въздъхнах. Да, много добър план. Лежа си на земята и чакам някой да дойде при мен.

Изведнъж ярка светлина обгори стиснатите ми клепачи. Трепнах и вдигнах ръка, за да се предпазя от нея. Честно казано, като отворих очи, очаквах да видя надвесена над себе си някоя Бранник с фенерче... или с факла.

Но определено не подозирах, че ще срещна призрак.

И то призрака на Елодия Парис, ако трябва да сме точни. Стоеше при краката ми със скръстени на гърдите ръце и ме гледаше свирепо.

Излъчваше толкова силно сияние, че като седнах, се наложи да присвия очи. Елодия бе убита от прабаба ми преди почти година (дълга история) и заради една споделена магия точно преди да умре призракт ѝ бе свързан с мен.

— Уф, леле — изграчих. — Тъкмо си лежах тук и си мислех, че по-зле не може да стане, ама ето, че не познах.

Елодия ме изгледа многозначително и ми се стори, че за миг заблестя още по-силно. Раздвижи устни, но звук не се чу. Едно от неудобствата да си призрак е, че не можеш да говориш. Съдейки по изражението ѝ и слабите си способности да чета по устните, в случая това бе за предпочитане.

— Добре де, добре — казах. — Сега не е моментът да ми се зъбиш.

Успях да се изправя на крака с помощта на меча на Арчър, който използвах като патерица. На небето нямаше луна, но благодарение на сиянието на Елодия виждах... ами дървета. Много дървета. И почти нищо друго.

— Имаш ли идея къде се намираме? — попитах.

Тя сви рамене и оформи с устни:

— В гора.

— Вярно ли?

Добре де, знам — сега аз се зъбех. Въздъхнах и се огледах.

— Все още е нощ, така че вероятно сме в същата часова зона. Значи не може да сме се отдалечили кой знае колко. Обаче е горещо. Много по-горещо от Торн.

Елодия отвори уста, но изминаха няколко секунди, преди да разгада каква казва. Накрая реших, че ме пита: „Къде се опитваше да отидеш?“

— При Бранник — обясних.

Очите на Елодия се разшириха, а устните ѝ започнаха да се движат много бързо. Без съмнение ми казваше каква идиотка съм.

— Зная — отвърнах ѝ и вдигнах ръка, за да спра безмълвното ѝ словоизлияние. — Страховити ирландски ловци на чудовища, това не е най-добрият план. Само че Кал каза, че майка ми е при тях. И не — допълних, когато призрачните устни отново се открянаха, — нямам идея защо. Знам само, че на Итинериса явно му има нещо, защото

единствената страховита червенокоса наоколо си ти. — Въздъхнах и потърках очи със свободната си ръка. — Сега просто ще...

Силен вой процепи нощта.

Преглътнах и стиснах по-силно дръжката на меча.

— Сега просто ще се надяваме това нещо, каквото и да е то, да не дойде насам — довърших отмаляло.

Нов вой, този път по-близо. Чувах как някакво същество троши ниските храсталаци не много далеч от нас. За миг си помислих да хукна да се спасявам, но краката ми бяха толкова омекнали, че едва успях да се задържа права. Със сигурност не можех да надбягам върколак. Това означаваше, че трябва да остана и да се бия.

Или да остана и да ме направят на кайма.

— Страхотно — измърморих под нос и вдигнах меча.

Буквално чух как мускулите на рамената ми стенат.

Усетих, че заключените ми магически способности се завихрят ниско в корема ми и внезапно ме обзе ужас. Аз съм нормална, напомних си. Просто едно обикновено седемнайсетгодишно момиче, което се кани да се изправи срещу върколак само с... Е, вярно, имах грамаден меч и призрак. И това беше нещо.

Стрелнах с поглед Елодия. Тя се взираше в гората, а на лицето ѝ бе изписано леко отегчение.

— Ей! — подхвърлих. — Насам идва върколак. Изобщо ли не ти пука?

Тя ми се ухили и посочи с призрачен пръст блестящото си тяло. По устните ѝ прочетох „Вече съм мъртва“.

— Да, така е. Ама ако и мен ме убият, да знаеш, че изобщо няма да станем най-добри приятелки в призрачния свят!

Елодия ми хвърли поглед, който казваше, че няма опасност това да се случи.

Звучите се приближаваха. Вдигнах меча по-високо.

А после от дърветата с ръмжене изскочи нещо едро и космато. Изписках и дори Елодия отскочи назад. Така де, полетя назад.

В продължение на няколко секунди тримата стояхме, замръзнали на място. Аз все още държах меча като бейзболна бухалка, Елодия се носеше на няколко стъпки над земята, а върколакът бе приклеknал пред нас. Стори ми се, че е съвсем млад, макар да нямах представа

дали е момче или момиче. От муцуната му капеше бяла пяна. На върколаците често им текат лиги.

Приведе глава, а аз стиснах меча по-силно в очакване да скочи. Вместо обаче да се метне към мен и да ми разкъса и гърлото, върколакът издаде нисък протяжен вой, който много напомняше на плач.

Вгледах се в очите му, които бяха обезпокоително човешки. Да, това определено бяха сълзи. Видях и страх. Силен страх. Върколакът дишаше тежко и накъсано. Останах с впечатлението, че дълго време е тичал.

Изведнъж ми хрумна, че Итинерисът може би не е толкова скапан, колкото си мислех. Нещо бе уплашило върколака, а доколкото ми бе известно, това изобщо не бе лесна работа. Дали не бяха страховити ирландски убийци на чудовища? Да, те бяха начело на списъка.

— Елодия — започнах аз, но не можах да кажа нищо повече, защото тя примигна като проклета светулка и изчезна.

Върколакът и аз потънахме в мрак. Изругах, а наблизко чух ръмжене. Няколко секунди — точно толкова, колкото да реша, че може би съм сбъркала — гората бе напълно тиха и неподвижна.

А после всичко изведнъж избухна.

ГЛАВА 2

Някъде пред мен се разнесе вик, а върколакът се разджавка. Чух шум като от кратко боричкане, последван от остро излайване... и настъпи тишина. Единственият звук бе този от собственото ми дишане.

С периферното си зрение долових някакво движение и инстинктивно пристъпих натам, като продължавах да стискам меч с насочено напред острие.

Внезапно право в лицето ми блесна светлина, много по-силна от сиянието на Елодия. Затворих очи и се препънах. Точно тогава нещо цапардоса протегнатата ми ръка. Извиках от болка, а ръката ми моментално изтръпна. Мечът на Арчър се изплъзна от пръстите ми. Втори удар подкоси краката ми отзад и внезапно отново се озовах просната по гръб.

Някакво тяло притисна гърдите ми, а две кокалести колена приковаха ръцете ми към земята. Стресна ме остро бодване под брадичката и едва се сдържах да не изскимтя.

— Каква си? — запита висок, леко писклив глас.

Предпазливо отворих очи. Фенерчето, което ме бе заслепило, сега лежеше на няколко крачки от главата ми. То хвърляше достатъчно светлина, за да видя едно приблизително дванайсетгодишно момиче, седнало на гърдите ми.

Някаква шестокласничка ми бе сритала задника? Засрамих се.

Но допирът на студения метал до врата ми веднага ми напомни, че въпросната шестокласничка има нож.

— Не съм... не съм никаква — отвърнах, като се опитвах да си движа брадата възможно най-малко.

Очите ми бързо се приспособиха към слабата светлина и забелязах, че момичето има яркочервена коса. И колкото и странно да изглежда (имайки предвид острието, опряно в гърлото ми), първата ми мисъл бе: О, боже, благодаря ти!

Вярно, че бе по-малка, отколкото очаквах, но във всички други отношения бе точно такава, каквато се очаква от една Бранник. Те бяха голямо семейство, което се състоеше само от жени (макар да допусках,

че в картината някак се вписват и мъже, след като фамилията бе оцеляла повече от хилядолетие). Произхождаха от изключително могъща бяла магьосница на име Мейв Бранник и се бяха посветили на мисията да прочистят света от злото.

За нещастие аз също отговорях на определението им за зло.

— Определено си нещо — изсъска намръщено момичето и се наведе по-ниско. — Усещам го. Каквото и да е, не е човешко. Така че или ми кажи какъв изрод си точно, или ще те отворя с тоя нож и ще проверя сама!

Втренчих се в нея.

— Ти си кораво хлапе.

Намръщи се още повече.

— Търся семейство Бранник — продължих забързано. — И предполагам, че си една от тях, защото... ами заради червената коса, агресивността и прочее.

— Как се казваш? — попита тя със заповеднически тон, а бодejът под брадичката ми прерасна в болка.

— Софи Мерсер — отвърнах през стиснати зъби.

Очите ѝ се разшириха.

— Стига бе! Няма начин! — възкликна тя с разширени очи, като ученичка в средно училище, каквато вероятно беше.

— Има — изграчих в отговор.

За секунди очевидно я обзе съмнение, защото ножът се отмести от гърлото ми. Дръпна го само с два-три сантиметра, но и толкова ми стигаше.

Претърколих се с усилие на една страна. От движението нещо в рамото ми се разтегна толкова силно, че в очите ми избиха сълзи, но поне постигнах целта си: отърсих се от кацналата върху гърдите ми Бранник.

Тя изпищя. Чух приглушено тупване — много се надявах да е било от ножа, паднал на земята. Не че губих време да проверявам. На длани и колене пропъльзах до меча на Арчър. Пръстите ми се сключиха около дръжката и го придърпах към себе си.

Използвах го като лост и успях да се изправа на крака. Обърнах се към тийнейджърката, която все още седеше на земята. Тялото ѝ бе наклонено назад, беше се подпряла с длани на земята и дишаше тежко.

Вече не се опитваше да се прави на страшен и хладнокръвен воин; сега бе просто едно уплашено дете.

Зачудих се на какво се дължи тази промяна. Не я заплашвах с меч, а го използвах вместо патерица. Краката ми силно трепереха и бях убедена, че ми личи. Знаех също, че лицето ми е набраздено от струйки сълзи и пот. Едва ли представлявах особено заплашителна...

Изведнъж си спомних изражението ѝ, когато ѝ казах как се казвам. Познаваше ме или най-малкото бе чувала за мен, следователно вероятно знаеше каква съм.

Или поне каква бях преди.

Опитах се да я изгледам като истинска принцеса демон. Оказа се трудна работа, понеже косата ми падаше в очите и ми пречеше, а носът ми течеше.

— Как се казваш? — попитах.

Тя не отделяше поглед от мен, но ръцете ѝ неспокойно пълзяха по земята. Без съмнение търсеше ножа.

— Изи.

Вдигнах и двете си вежди. С подобно име трудно можеш да уплашиш когото и да било.

Изи вероятно изтълкува съвсем правилно изражението ми, защото се намръщи.

— Казвам се Изолда Бранник, дъщеря на Айслин, дъщеря на Фиона, дъщеря на...

— Да, да, ясно — дъщери на куп страховити и свирепи дами. Схванах.

Прокарах длан по лицето си. Очите ми смъдяха, сякаш бяха пълни с пясък. Имах чувството, че през целия си живот не съм била толкова изтощена. Главата ми като че бе натъпкана с цимент и дори сърцето ми биеше бавно и уморено. Освен това не ми даваше мира мисълта, че пропускам нещо важно.

Изхвърлих я временно от ума си и отново насочих вниманието си към Изи.

— Търся Грейс Мерсер.

Достатъчно бе да произнеса името на майка си на глас и в гърлото ми заседна грамадна болезнена буца. Примигнах и добавих:

— Казах ми, че ще бъде при Бранник, а наистина трябва да я открия.

И да я прегърна, да се сгуша в нея и да плача около хиляда години, продължих наум.

— При нас няма никаква Грейс Мерсер — поклати глава Изи.

Все едно ме удари.

— Не, тук трябва да е! — викнах аз.

Образът на момичето пред мен се замъгли, започна да потрепва и осъзнах, че го гледам през пелена от сълзи.

— Кал каза, че е при Бранник — настоях аз, но после гласът ми се прекърши.

Изи изпъна гръб.

— Е, който и да е Кал, сбъркал е. Всички в базата „Бранник“ носят фамилия Бранник.

Да открия майка си — това беше единственото нещо, което ме интересуваше от мига, в който Кал се обърна и хукна към горящото абатство Торн. Защото ако успеях да намеря мама, всичко щеше да се оправи. Щях да намеря и останалите — баща си, Джена, Арчър и Кал.

Заля ме вълна от скръб и изтощение. Ако майка ми не бе при Бранник, влизането ми във вражеската територия бе абсолютно безсмислено. Бях без магически способности. Без родители. Без приятели.

В този момент ме изкуши идеята просто да захвърля меча и да легна на земята. Щях да се почувствам по-добре, а пък ако наистина бях изгубила всичко... на кого му пукаше какво щеше да ми направи това дребно, склонно към насилие момиче?

Веднага обаче отхвърлих тази мисъл. Не бях преживяла нападението на демони, схватката с таласъми и експлозията на демонично стъкло само за да ме убие някаква червенокоса хлапачка. Щях да оцелея, независимо дали майка ми бе тук, или не.

Стиснах дръжката толкова силно, че металът се вряза в кожата ми. Болеше, но това бе хубаво, защото вероятно щеше да ми попречи да припадна. Кое то пък нямаше да позволи на Изи да ме изкорми... или каквото там правеха Бранник с демоните.

С бившите демони. Абе, карай!

— Значи си имате база, а? — подхвърлих, докато се опитвах да приведа мозъка си в действие. — Това е... яко. Обзалагам се, че имате бункери и бодлива тел.

Изи направи физиономия и възкликна нещо, което можеше да се тълкува като потвърждение.

— Хм, добре. Та, значи, тая база — къде точно...

Не довърших изречението, защото земята под краката ми започна да се люлее. Да не би пък аз да се клатех наляво-надясно? И дали наоколо притъмняваше, защото светлината на фенерчето отслабваше, или просто очите отказваха да ми служат?

— Не, не — няма да припадна!

— Ъ-ъ... какво?

— Това на глас ли го казах?

Изи бавно се изправи на крака:

— Хич не изглеждаш добре.

Щях да я изгледам свирепо, ако очите ми не бяха заети с по-важни задачи (като например да се крепят на мястото си). Чух тракане, толкова силно, че главата ми започна да се тресе. После осъзнах, че това са собствените ми зъби.

Страхотно. Изпадах в шок. И то точно в най-неподходящия момент.

Колената ми се подгънаха и се наложи да сграбча още по-силно дръжката на меча, за да не падна. Това е мечът на Арчър, казах си. Не можеш да припаднеш, защото трябва да го откриеш и да му помогнеш...

Обаче вече бе прекалено късно. Спусках се към земята, а Изи се бе обърнала и търсеше ножа си.

Изведнъж забелязах някакво бледо сияние, което идваше иззад гърба ми. Обърнах се объркана назад. Предполагах, че още някоя Бранник се е включила в лова. После през тялото ми премина мощен импулс, все едно ме хвана ток. Веднага го разпознах.

Магия.

Стоях напълно неподвижна, без да разбирам какво става. Да не би способностите ми... Не. Каквато и да бе магията в тялото ми, не бе моята. Моите сили винаги тръгваха от долу, от краката ми, избликваха от земята. Тази магия бе лека и хладна и сякаш се разпростираше откъм главата ми. Все едно отгоре ми се стелеше сняг.

Точно като магията на Елодия.

Ами защото наистина е моята магия, глупачко! — срязва ме подигравателно гласът на самата Елодия в ума ми.

Какво? — опитах се да кажа, но не успях. Устните не ми се подчиняваха. Една от ръцете ми се повдигна, но отново не я движех. И със сигурност не аз изстрелях златиста светкавица от връхчетата на пръстите си право в гърба на Изи.

Тя изпищя и се строполи на земята.

Отидох при нея, вдигнала високо меч, но отново не по своя воля. Бях като марионетка. Усещах грапавия метал, който дращеше дланите ми, чувствах напрежение в раменете си от тежестта на оръжието, но изобщо не контролирах действията си.

Изи бе успяла да се изправи на крака и сега се отдалечаваше с препъване. Гърбът ѝ се опря в ствола на едно дърво, а аз безпомощно наблюдавах как ръката ми повдига острието към гърлото ѝ.

Беснеех вътрешно, затворена в собствения си ум, а триумфът на Елодия пулсираше в мен.

Махай се!, изкрещях безгласно. Не бих делила с теб дори стаята си в училище, да не говорим за тялото!

Няма да стане, отговори кратко Елодия.

— Виж какво, наистина ми писна от теб — чух се да ръмжа на Изи. — Така че или ми кажи къде е майка ми, или ще те набуча с меч. Ти избираш.

Изи дишаше тежко, а големите ѝ зелени очи бързо се пълнеха със сълзи.

Ама тя е само на дванайсет, Елодия!, спорех наум.

Не ме интересува, отвърна тя.

Представях си каква физиономия е направила.

— Аз... — произнесе Изи, а очите ѝ се стрелнаха към нещо зад гърба ми.

Опитах се да извърна глава, за да видя какво е, но Елодия ме принуди да не го правя.

— Знаеш ли какво си мисля? — казах и устните ми се извиха в подигравателна усмивка. — Една Бранник, убита от демон с меч, принадлежащ на член на L'Occhio di Dio. Това си е направо поетично, не мислиш ли?

Зад мен има нещо, откачалка такава!, изкрещях вътрешно. Спри да се правиш на побъркан злодей и вземи да погледнеш!

Обаче Елодия не ми обърна никакво внимание.

Все още се взирах в Изи, когато изражението ѝ се промени. Ужасът, изписан на лицето ѝ, се превърна в облекчение. Не бях сигурна коя от двете емоции — моята паника или объркването на Елодия — е по-силна, защото ясно усещах и двете.

А после всичко изчезна, пометено от ужасната пронизваща болка, когато нещо яростно се заби в тила ми.

ГЛАВА 3

Бях мъртва. Единствено това обясняваше усещането, че ножа в удобно легло върху прохладни и ухаещи на чистота чаршафи; завивката е дръпната до брадичката ми, а нечия нежна ръка гали косата ми.

Това бе приятно. Да си мъртъв явно бе чудесно предвид обстоятелствата. Особено ако означаваше, че ще мога да спя блажено цяла вечност. Сгуших се в завивките. Ръката се премести от главата върху гърба ми. После осъзнах, че някой пее тихичко. Гласът ми бе познат и караше сърцето ми да се свива. Е, това можеше да се очаква. Песните на ангелите би трябвало да са ужасно затрогващи.

— Бях сервитьорка в бар, когато те срещнах... — продължаваше тананикането.

Намръщих се. Тази песен хич не приличаше на ангелска.

А после дойде прозрението.

— Мамо! — извиках и седнах в леглото.

Това бе грешка; в главата ми избухна ужасна болка.

Две нежни ръце ме обгърнаха и ми помогнаха да се отпусна обратно на възглавницата — и ето, че тя бе тук. Мама се бе навела над мен. Безпокойството бе издълбало нови бръчки по лицето ѝ, по което се стичаха сълзи, но на мен ми изглеждаше прекрасна. Толкова красива, че ми се прииска и аз да заплача.

— Това е реалност, нали? — попитах.

Заоглеждах малката стая. Тя бе слабо осветена, изпълнена със слаб аромат на някакво иглолистно дърво, може би кедър. Нямаше други мебели, освен леглото и нисък стол с бамбукова облегалка. През единствения прозорец влизаше ярка златисточервена светлина, която ми подсказа, че е ранна вечер.

— Не е сън или халюцинация след мозъчно сътресение?

Майка ми обви с ръка раменете ми и притисна топли устни към слепоочието ми.

— Тук съм, миличка — промълви. — Наистина съм тук.

Е, сега вече се разплаках. При това силно. Дълбоки, сърцераздирателни хлипове, които ми причиняваха физическа болка. През риданията се опитах да ѝ разкажа всичко, което се бе случило в Торн, макар да осъзнавах, че нищо не ми се разбира.

Когато пристъпът ми най-после отмина, се облегнах на гърдите ѝ. Дишах треперливо и все още хълцах. По нейното лице също се стичаха сълзи, които капеха върху косата ми.

— Добре — казах накрая. — Разказах ти за ужасната ми лятна ваканция. Твой ред е.

Мама въздъхна и ме прегърна по-здраво.

— О, Соф — прошепна съвсем тихичко. — Дори не знам откъде да започна.

— Като за начало защо не ми кажеш къде сме?

— В базата на Бранник.

След тези думи си припомних всичко. Изи, меча, Елодия, която превърна тялото ми в смъртоносна кукла на конци.

Елодия? — повиках я наум. Тук ли си още?

Отговор обаче не последва. В момента само аз обитавах главата си. И като заговорихме за нея...

— Какво се случи?

— Финли — това е по-голямата сестра на Изи — отиде да я търси. Изи каза, че си я нападнала с магия. Мислех, че вече нямаш магически сили...

— Нямам — отвърнах. — Само че... Ще ти обясня по-късно. Та значи, Финли ме е цапардосала по главата с нещо, така ли? С какво, с бейзболна бухалка? С някой ТИР?

— С фенерче — обясни майка ми и внимателно раздели косата над цицината на главата ми, която сигурно беше с размера на баскетболна топка.

Известно време и двете мълчахме, макар да бяхме наясно какъв ще е следващият ми въпрос: Защо, по дяволите, майка ми — която през целия си живот странеше от всичко, свързано с магията — бе избрала да прекара лятото с банда ловци на чудовища?

Нещо обаче ми подсказваше, че отговорът ѝ ще бъде „Сложно е за обяснение“. А когато все пак получех такова, нямаше да ми хареса. Затова, макар да умирах от желание да науча причината за идването ѝ

тук, реших да оставим това за по-късно. Най-добре за момент, когато мозъкът ми не се опитва да изскочи от черепа.

— Беше горещо — казах. Разговорът за времето е най-подходящ, когато искаш да избегнеш сложни и неприятни теми. — Навън, тоест. Къде по-точно се намира тая база?

— В Тенеси — отговори мама.

— А-ха, значи... Тенеси ли?!

Отдръпнах се назад и седнах, за да я виждам по-добре.

— Използвах Итинериса да стигна от Англия дотук. Нали се сещаш, онзи магически портал... — започнах да обяснявам, но тя вече кимаше, явно знаеше за него. — Както и да е, тръгнах от абатство Тори през нощта и когато се озовах тук, още бе нощ. Не може да съм отишла толкова далеч!

Майка ми ме наблюдаваше много внимателно.

— Софи — каза ми и тонът ѝ ме накара да изстина, — абатство Торн изгоря преди почти три седмици.

Зяпнах я неразбиращо:

— Това е невъзможно! Нали бях там. Бях там снощи...

Мама поклати глава, протегна се и сложи длан на бузата ми.

— Миличка, стават седемнайсет дни, откакто научихме какво е станало в Торн. Мислех, че... — Гласът ѝ се прекърши. — Мислех, че са те заловили или си била убита. Когато Финли те донесе снощи, имах чувството, че е станало чудо.

Направо ми се зави свят.

Седемнайсет дни!

Спомних си как влязох в Итинериса, помнех смазващата и абсолютно неподвижна тъмнина в него. Но оттогава сякаш бяха изминали не повече от една-две минути, преди да се озова по гръб наскрел гората. Как така седемнайсет дни?!

После ми хрумна и друго:

— Щом е изминало толкова време, откакто абатството е изгоряло, трябва да сте чули нещо за татко. Или за Кал, за сестрите Касноф...

— Няма ги — намеси се някой от прага на стаята.

Рязко извърнах глава в тази посока и се намръщих. На касата на вратата се бе облегнала някаква жена, която държеше в ръка чаша, от която се вдигаше пара. Облечена бе в дънки и обикновена черна

тениска, а червената ѝ коса, малко по-тъмна от тази на Изи, бе сплетена на дълга плитка и праметната през рамото ѝ.

— Изчезнали са от лицето на земята — продължи тя и влезе в стаята.

Усетих как тялото на майка ми се напруга.

— Джеймс Атертън, двамата млади магьосници, онези вещици Касноф и техният демон играчка — добави жената. — Смятахме, че и ти си изчезнала с тях, преди да се появиш тук и да се опиташ да убиеш дъщеря ми.

Досещах се, че жената е Айслин Бранник, но досещането е едно, а потвърждението — съвсем друго. Имах чувството, че сърцето ми е слязло в петите.

Прочистих гърло:

В своя защита мога само да кажа, че тя първа ми извади нож.

За моя изненада Айслин издаде дрезгав звук, който можеше да мине за смях.

— Изпий това — каза тя и ми подаде чашата.

— Ъ-ъ, не, няма да стане — отвърнах аз, вперила подозрително поглед в тъмнозелената течност, която миришеше на бор и пръст. Имайки предвид, че ми я подаваше майката на Изи, сигурно бе отровна.

Айслин обаче само сви рамене.

— Ами добре. На мен ми е все едно дали ще те боли главата.

— Всичко е наред — увери ме майка ми, без да сваля очи от Айслин. — Ще се почувстваш по-добре, ако го изпиеш.

— Как, като умра ли? — попитах. — Е, така главоболието ми наистина ще изчезне, ама умирането ми се струва твърде сериозен страничен ефект.

— Софи — измърмори предупредително мама.

Айслин обаче само ме изгледа проницателно, с лека усмивка на устните.

— Определено е устата — каза и погледът ѝ се насочи към майка ми. — Сигурно го е наследила от него. Ти винаги си била тиха и кротка.

Погледнах объркана майка си, но тя все още се взираше в Айслин Бранник. Лицето ѝ бе много бледо.

— Трябва да сте долу след пет минути — отсече Айслин и се приближи към леглото. — Семейно събрание.

Отпих предпазливо от топлата течност. Вкусът ѝ бе неприятен от вида, но веднага щом преглътнах, почувствах как болката в черепа ми отслабва. Затворих очи и се облегнах на възглавницата.

— А ние защо сме ви? — зачудих се. — Не можете ли просто да... да се разберете по браннишки, без нас?

В стаята настъпи потискащо мълчание. Отворих очи и установих, че мама и Айслин се гледат напрегнато.

— Тя не знае, така ли? — запита най-сетне Айслин.

В гърдите ми се надигна вихрушка от емоции: ужас, гняв. Не исках да се занимавам с това. Не бях готова да се изправя срещу него, не още.

Но когато мама се обърна към мен, разбрах. Видях страха и тъгата, изписани на лицето ѝ, видях как стиска одеялото. И проумях, че независимо дали имам желание да се изправям точно сега срещу фактите, причината за присъствието ѝ тук е съвсем проста.

— Мамо? — попитах въпреки това.

Отговорът обаче дойде от Айслин:

— Майка ти е Бранник, София. А това значи, че и ти си една от нас.

ГЛАВА 4

Когато вратата се затвори след Айслин, мама зарови лице в дланите си и въздъхна, потрепервайки. Надигнах чашата и я изпих до дъно. Веднага се почувствах по-добре. Не само болката в главата ми отслабна, а направо живнах, макар в устата си да имах вкус на борова кора.

Това обаче не бе проблем. Така можех да се съсредоточа върху нещо друго, вместо върху факта, че на практика всичко в живота ми е било една голяма лъжа. Или върху не по-малко неприятната мисъл, че някак съм „изгубила“ седемнайсет дена. Или върху това, че в тялото ми има призрак.

Джена ми липсваше, при това толкова силно, че бе почти като физическа болка. Искях да я хвана за ръката, да чуя някоя от типичните ѝ забележки, след която ситуацията щеше да изглежда смешна, а не ужасна.

И Арчър би ми свършил работа. Той сигурно щеше да вдигне вежда по онзи едновременно дразнещ и секси начин и да пусне някоя мръсна шега за това как Елодия ме е обладала.

Или пък Кал. Той нямаше да каже нищо, но самото му присъствие щеше да ме успокои и да ме накара да се почувствам по-добре. И татко...

— Софи! — повика ме мама и ме изтръгна от унеса ми. — Не знам... не знам дори откъде да започна.

Вгледа се в лицето ми. Очите ѝ бяха зачервени.

— Искях да ти кажа... толкова пъти се канех, но всичко бе така... объркано. Мразиш ли ме сега, като научи?

Поех си дълбоко въздух:

— Разбира се, че не! Не че съм особено очарована... запазвам си правото да се разсърдя и ядосам по-нататък. Но сега... Мамо, сега съм толкова щастлива да те видя, че не ми пука дори да си нинджа от бъдещето, изпратена да унищожава пухкави котенца и дъги!

Тя се засмя леко задавено.

— Толкова ми липсваше, Соф!

Прегърнахме се и опрях лице в ключицата ѝ.

— Само че искам да ми разправиш всичко — добавих приглушено. — Цялата история, без да спестяваш абсолютно нищо.

— Разбира се. След като поговорим с Айслин.

Отдръпнах се и се намръщих:

— Добре, а тя каква ти е? Да не сте братовчедки?

— Сестри сме.

Зяпнах я.

— Чакай малко, искаш да кажеш, че си съвсем истинска Бранник? Ама ти дори нямаш червена коса!

Мама стана от леглото и вдигна на кок косата си, която досега носеше на конска опашка.

— Не си ли чувала за боя за коса, Соф? Хайде да вървим. Айслин и без това е в лошо настроение.

— Да, това го схванах — промърморих, отметнах завивката и се изправих.

Излязохме от спалнята на една слабо осветена площадка. На този етаж имаше само още една стая, а аз изведнъж си спомних абатство Торн и всичките му коридори и помещения. Все още ми бе трудно да повярвам, че такава грамадна къща просто... я няма.

Тръгнахме по тясно стълбище, което свършваше с ниска арка. Минахме под нея и се озовахме в друга сумрачна стая. Тия хора да не би да мразеха светлината?

Забелязах древен зелен хладилник и кръгла дървена маса, поставена пред прозорец със зацапани стъкла. Въздухът бе изпълнен с аромат на кафе, на плота имаше недояден сандвич, но кухнята бе празна.

— Сигурно са във военната зала — подхвърли мама сякаш на себе си.

— Чакай малко... Правилно ли чух? „Военната зала“?!

Майка ми обаче вече бе излязла от кухнята и зави зад ъгъла. Аз я последвах по-бавно, като се опитвах да „почувствам“ къщата. Първата дума, която ми хрумваше, бе „спартанска“. В Торн имаше толкова много предмети — картини, гоблени, декоративни фигурки, даже рицарски доспехи, за бога! — че човек не смогваше да ги асимилира всичките. Тук сякаш се бяха отгървали от всичко, което не бе абсолютно необходимо. Всъщност май липсваха дори неща от първа

необходимост. До този момент не бях видяла баня и тоалетна, например.

Липсваха прозорци, само няколко флуоресцентни лампи на тавана хвърляха нездрава светлина върху всичко в помещението. А въпросното „всичко“ включваше овехтяла кафява кушетка, три-четири сгъваеми метални стола, две лавици с книги, няколко кашона и голяма кръгла маса, зарината с документи.

А, да, и оръжия.

Навсякъде из стаята бяха пръснати най-различни зловещи и смъртоносни на вид пособия. На кушетката бяха подпрени три арбалета, а върху едната лавица имаше купчинка звезди за мятане, каквито ползват нинджите. Май им викаха „шурикени“.

Изи бе седнала с кръстосани крака на дивана и държеше книга с меки корици. Не вдигна поглед, когато влязохме, и се зачудих какво толкова интересно чете. Най-вероятно „Как да убиваме чудовища, за начинаещи“ или нещо от този род.

В стаята имаше още само двама души: Айслин и момиче приблизително на моята възраст. Когато с майка ми пристъпихме прага, и двете рязко вдигнаха глави от листовете, които съсредоточено изучаваха. В специален калъф на колана на момичето висеше електрическо фенерче. Значи това бе Финли, Повелителката на фенерчетата. Потърках с длан тила си, а тя ми се намръщи.

Обърнах се към своята кротка, обичаща книгите майка — жена, която не бях виждала да убива дори муха.

— Съжалявам, ама хич не мога да повярвам, че си израснала тук. Просто е невъзможно.

Изведнъж се чу свистене и усетих как нещо прелита покрай лицето ми. С периферното си зрение забелязах как майка вдига ръка и пръстите ѝ се свиват около дръжката на нож — нож, който очевидно току-що бе хвърлен към главата ѝ. Всъщност цялата случка се разви за по-малко от секунда.

Преглътнах с усилие:

— Както и да е.

Майка ми не каза нищо, но погледът ѝ бе прикован в Айслин, чиято ръка все още бе леко вдигната.

— Грейс винаги е била най-бърза от всички ни — заяви усмихнато Айслин.

Осъзнах, че говори на мен. Даже усмивката ѝ бе предназначена за мен.

— Добре — произнесох накрая. — Впрочем не съм наследила способностите ѝ, ако случайно се чудиш. Не мога да уловя дори топка.

Айслин се разсмя тихо, но Финли се намръщи още повече.

— Значи ти си демонското изчадие — изсъска Финли.

— Фин! — избухна Айслин.

Ха! Значи поне една Бранник ме мразеше. Колкото и да бе странно, от тази мисъл се почувствах по-добре. Знаех как да се справям с подли кучки.

— Всъщност ми викат Софи.

Откъм дивана се чу кикот и всички се обърнахме към Изи. Тя прикри устата си с длан и се опита да се престори, че се е разкашляла, но Финли тръсна глава и нареди:

— Отивай си в стаята, Из!

Изи затвори книгата и я пусна в скута си. С изненада забелязах, че чете „Да убиеш присмехулник“.

— Фин! Аз не ти се присмивах заедно с нея! — възрази и ме изгледа гневно. — Та тя се опита да ме убие!

— Всъщност нищо подобно не съм правила — намесих се.

В очите на Айслин и Финли виждах непреклонност и жестокост, които силно ме стреснаха. Нямах никакво желание да понеса отговорността за постъпката на Елодия, особено сега, когато поне на теория бях една от тях, от Бранник. Думите започнаха да се изливат от устата ми като порой:

— Вижте, сега нямам магически сили, защото трябваше да мина през Очистването и ми направиха някакво заклинание, което ги заключи или нещо подобно. Не мога да ги използвам. Обаче имаше едно момиче — по-точно една вещица, Елодия... Та тя ми прехвърли способностите си, когато умря, и затова сега сме свързани. Това значи, че призракът ѝ ме следва по петите и... ъ-ъ, прави разни неща. И когато Изи ме нападна, тя обсеби тялото ми. Прави го за първи път и, честно казано, направо ми изкара ангелите. Дори още не съм наясно какво точно стана и как. Както и да е. Изи, не аз, а тя използва магия срещу теб. Пак тя опря меч в гърлото ти и ти наприказва всички ония гадости. Аз не съм гадна. Или поне не нарочно.

В този момент бях приковала вниманието и на трите Бранник — всъщност на четирите, ако броим и майка ми. Леле, каква бе оная течност, която Айслин ми бе дала? Енергийна напитка „Бранник“ ли?

— Аз, ъ-ъ, май трябва да млъкна.

Айслин вече не се усмихваше. Дори ми се стори, че в изражението ѝ се е промъкнала уплаха. Финли облегна бедро на масата и скръсти ръце на гърдите си:

— Какво искаш да кажеш с това, че вече нямаш магически сили?

Положих много, ама наистина много усилия да не покажа, че губя търпение.

— Точно каквото чухте. Имах сили, но след това Съветът — това е организацията, която определя и следи за спазването на правилата в магическия свят...

— Мда, това го знаем — прекъсна ме Финли с презрителна физиономия.

— Браво на вас — измърморих. — Та, те извършиха ритуал, който не беше... е, не беше толкова могъщ като Очистването. Магията ми не е изгубена завинаги.

Или поне така се надявах, но това не им го споменах.

Айслин и Финли се спогледаха.

— С други думи — каза Айслин — сега на практика си обикновен човек.

— Освен когато Елодия реши да се всели в тялото ми, да.

Смятах, че тази новина ще ги зарадва — нали уж мразеха магическите същества? Вместо това Айслин стисна силно ръба на масата и увеси глава с дълбока въздишка. Финли постави ръка на рамото ѝ и прошепна:

— Всичко ще бъде наред, мамо. Все нещо ще измислим.

Собствената ми майка погали лекичко гърба ми и промълви:

— О, скъпа! Толкова съжалявам.

Изпитах силно желание да се срина на пода и да избухна в ридания, но го потиснах и само свих рамене:

— Е, нали отидох в Лондон, за да ми отнемат силите. Просто не стана по начина, по който предполагах. Затова пък нямам и татуировки, което е голям късмет.

Внезапно Айслин стовари юмрук върху масата, а когато вдигна глава, напълно отговаряше на представата ми за страховита убийца на

чудовища.

— В момента сме във война. Твоите хора се канят да отворят портите на ада и да пуснат демони сред хората, а ти се шегуваш?!

Нямах представа защо изведнъж се превърна от Усмехнатата Айслин в Бясната Айслин.

— За последните няколко часа бях обсебена от призрак, за малко да ми пробият дупка в главата, а накрая разбрах, че майка ми е ловец на магически същества — заявих аз, като я гледах право в очите. — Преди това пък изгубих всички други, които обичам, и научих, че онези, на които съм имала доверие, тайно създават демони. Така че в момента животът ми е отврат. Правила съм си била шеги...

— Сега си безполезна за нас — каза Финли.

— Извинявай, а как точно ви бях полезна преди? — попитах, макар да предчувствах какъв ще е отговорът.

Не се бях излъгала. Финли ме погледна в очите и отсече:

— Нали чу майка ми? Във война сме. Ти трябваше да си нашето оръжие.

ГЛАВА 5

— И защо точно смятахте, че ще се съглася? — попитах сърдито аз.

— Торин каза, че ще се биеш за... — намеси се Изи, но Айслин вдигна ръка и я спря.

— Достатъчно, Изолда — каза. — Вече няма значение.

— За мен има — упорствах аз. — Кой, по дяволите, е Торин? И как смятахте да ме използвате, като личната си магическа бомба ли?

Майка ми, която ме бе прегърнала през раменете, ме стисна по-силно. Аз обаче избутах ръката ѝ, отидох до масата и се изправих срещу Айслин.

— Точно това искаха да сторят и Касноф.

Гласът ми леко потрепери, защото се сетих за Ник и Дейзи, двамата млади демони, с които... е, не може да се каже, че сме станали приятели, но в абатство Тори ги бях опознала. Последния път, когато видях Дейзи, тя напълно бе изгубила човешкото в себе си и се опита да ме убие. И вината за това бе на Лара Касноф. Същото важеше за Ник, който нападна Арчър и почти го уби. Лара контролираше Ники Дейзи, защото тя ги бе превърнала в демони.

Колкото ѝ да бяха странни и опасни, в известна степен ми липсваха... съвсем мъничко, разбира се. Може би затова повиших глас:

— Касноф и останалите членове на Съвета искат да използват демони срещу вас и Окото.

Айслин вече не изглеждаше разгневена, а по-скоро сломена. Тя прокара ръка през косата си:

— Наистина ли смяташ така, Софи? Че създават демони, за да предпазят чудови... твой вид?

— Ами... да, предполагам. В крайна сметка те все разправяха как искате да ни избиете до крак.

По лицето на Айслин пробяга странно изражение — сякаш ме съжаляваше.

— Да, бе, сигурно! — изсумтя отвратено Финли. — Двете Касноф създават демони само по една причина: за да си направят

лична гвардия. Доста е удобно да си имаш собствена армия.

За щастие един от столовете бе съвсем наблизко, защото иначе щях да седна направо на земята.

— Не разбирам — измънках и погледнах майка си през рамо.

Устните ѝ бяха свити в тънка, сурова линия.

— Бранник никога не са вярвали особено на версията, че Алексей, бащата на Лара и Анастасия, иска да създава демони за защита на магическия свят. С такава мощ на практика е разполагал с магическата версия на ядрена бомба!

С помощта на друга вещица Алексей бе превърнал прабаба ми Алис в демон. Тя била съвсем обикновено момиче, но след стореното от Алексей Касноф станала чудовище. Тъмната магия в нея я накарала да полудее.

Така че — да, можеш да създадеш демон, но да го контролираш, е трудна работа.

Първата вечер, която прекарах в „Хеката“, госпожа Касноф ни направи нещо като образователна презентация — показва ни картини на различните методи, с които хората са убивали магически същества през вековете. И то не само Бранник и Окото на бога. Имаше и съвсем обикновени хора. Госпожа Касноф все едно искаше да ни внуши, че сме под непрестанна атака.

— А-ха. Все едно обикновените хора имат някакви шансове срещу чудовищата! — възкликна подигравателно Финли.

— Знаеш ли колко души носят фамилия Бранник, Софи? — меко попита Айслин, Поклатих глава и тя добави: — В момента ги виждаш всичките.

— Какво?! — попитах, невярващо. — Само... само вие трите? И едната е на не повече от дванайсет?

— На четиринайсет съм — подвикна Изи от кушетката, но никой не ѝ обърна внимание.

— Бяхме четири с майка ти — отвърна Айслин.

— Да, ама сте се съюзили с Окото — настоях аз.

Преди няколко месеца главната квартира на Съвета в Лондон бе изгорена до основи, а седем от членовете му — убити. Според баща ми това е било дело на Окото и Бранник, които работели заедно.

— Окото? — разсмя се Айслин. — Да се съюзят с нас? Няма начин! Семейството ни произхожда от вещица, забрави ли? Окото не

искат да имат нищо общо с нас.

— Тогава какво — Окото са нападнали щаба на Съвета сами?

— Изобщо не са го нападали — заяви Финли. — Всичко е работа на приятелчетата ти Касноф.

Имах чувството, че току-що съм се озовала на някаква странна планета, където всичко е наопаки. Тръснах глава, сякаш това щеше да ми помогне да мисля по-добре.

— Но защо Касноф биха... — И после ми просветна. — Също като с представлението първата вечер! Така магическите същества още повече ще се уплашат от Окото и Бранник и на никого няма да му пука, че Касноф превръщат деца в демони. Не и ако тези демони ще ни пазят от Окото и всички нас — възкликнах и посочих към Айслин и Финли.

— Точно така — кимна Айслин. — А сега са приписали на Окото и унищожаването на абатство, дори и евентуалната смърт на баща ти.

Сърцето ми се сви при мисълта, че баща ми може да е мъртъв. Майка ми ме погали по косата.

— Значи сега Касноф могат да призовават колкото демони поискат — обобщи Финли. — И никой няма дори да се опита да ги спре.

— Аз ще го направя — казах машинално.

— И как? — сряза ме Финли. — Вече нямаш сили, а те разполагат с най-мощното магическо оръжие, създавано някога.

Магията ми се разбунтува и завихри в гърдите ми.

— Ние сме хора! — възкликнах и за свой ужас усетих, че от очите ми бликват сълзи. Наистина не исках да плача пред Финли. — Когато призоваваш демон, просто вкарваш изключително тъмна магия в душата на съвсем обикновен човек или магическо същество. Но личността им не се губи. Ник и Дейзи, аз и... баща ми, ние не сме предмети, които можете да използвате и после да захвърлите или унищожим! Не сме оръжия! — при последната дума стиснах толкова силно масата, че един от ноктите ми се счупи.

Майка ми пристъпи към мен и ме хвана за лакътя.

— Стига толкова — каза. — Важното е да намерим начин да спрем Касноф, без да намесваме Софи.

— Не ти решаващ, Грейс — отсече Айслин.

Майка ми се обърна към сестра си със свирепо изражение, каквото никога не бях виждала на лицето ѝ:

— Тя ми е дъщеря!

— Само че не ние избираме пътя, по който поемат членовете на семейството ни, нали? — отвърна Айслин с очи, приковани в тези на мама.

Изведнъж в стаята се разнесе тих смях. Косъмчетата по врата ми настръхнаха. Изи подскочи, а Финли и Айслин рязко се обърнаха назад. Едва сега забелязах, че на стената виси някакъв предмет. Не бях сигурна какво представлява, защото бе покрит с тежко тъмнозелено платнище, но заради правоъгълната му форма предположих, че е картина.

— Ах, Грейс и Айслин се карат. Точно както едно време! — произнесе приглушен мъжки глас. — Някой ще махне ли това проклето нещо, та да мога да виждам?

Магията ми отново започна да тупти и да се блъска в тялото ми и разбрах, че говорещият (който и да бе той) не е човек. Въпреки това се слисах, когато Айслин прекоси стаята и смъкна плата.

Оказа се, че не бе маслено платно. Беше огледало, което отразяваше мрачната и неприветлива стая. Позите, в които бяхме застинали, образуваха странна жива картина. Майка ми все още ме държеше за лакътя, а в погледа ѝ личеше предпазливост. Айслин се взираше в огледалото с отвращение, Изи бе пребледняла още повече, а Финли се мръщеше. Колкото до мен... направо се шокирах от отражението си. Никога не съм била толкова слаба. Изглеждах направо кльощава. Кожата ми бе мръсна, а сълзите бяха прокарали бразди по бузите ми. А пък косата... За нея най-добре изобщо да не говоря.

Но не външният ми вид бе причината магическите ми сили да се развълнуват така. Виновен бе мъжът.

В огледалото той седеше по турски в средата на кръглата маса и ни се хилеше подигравателно. Знаех, че в действителност не е там, но все пак погледнах към центъра на масата. Картите и документите, които в огледалото бяха смачкани под тялото му, в действителност лежаха недокоснати и без нито една гънка. Мъжът имаше рошава тъмноруса коса, а ръкавите на ризата му завършваха с волани с къдрички, които се стелеха по масата, защото китките му бяха отпуснати на коленете. Носеше високи ботуши и много тесни панталони. Или си падаше по баловете с маски и костюмите от Ренесанса, или бе направо древен.

Подозирах, че е второто.

— Значи това е момичето, заради което е цялата шумотевица — отбеляза той, докато ме изучаваше.

Имаше нисък дрезгав глас. Сигурно щеше да е много секси, ако нямаше аурата на злодей, при това не от онези секси злодеи от филмите. Въпреки това бях съвсем сигурна, че е обикновен магьосник. Демоните имат съвсем различно изкачване — много по-силно и тъмно. Този тип не бе от добрите, но не бе нито толкова мрачен, нито толкова могъщ.

Айслин цапардоса с ръка рамката на огледалото и масата, на която седеше мъжът, се разклати и за малко да се прекатури. Същевременно масата в стаята при нас остана напълно неподвижна.

Обитателят на огледалото сграбчи ръба на масата, за да се задържи, и се намръщи. Отвори уста, сякаш се канеше да каже нещо, но Айслин не му даде възможност.

— Ти сгреши, Торин. Тя вече не притежава магически способности.

— Така ли? — сви рамене Торин. — Е, сега наистина ще стане интересно — усмихна се той.

Вероятно много жени биха го сметнали за очарователен, но на мен ми се струваше просто мазен. Мислите ми явно бяха изписани на лицето, защото усмивката му веднага се стопи.

— Няма значение — обърна се към Айслин и сви рамене. — Никога не греша. Казах ви, че абатство Торн ще бъде погълнато от огън — така и стана. Казах ви, че това момиче ще се завърне сред вас — и то е тук.

После насочи пръст към Айслин. Повърхността на огледалото се огъна над показалеца му все едно бе балон с вода.

— Освен това ви казах, че ще загубите Грейс, която ще предпочете едно от чудовищата. Тогава никой не искаше да ми повярва — добави той, обръщайки се към мен. — Само че ти дойде и това е доказателство, че всичките ми пророчества са верни. И онова, което ти съобщих, Айслин, е вярно. Това момиче ще спре вещиците Касноф.

Настъпи мрачно мълчание. Всички се взирахме в мъжа в огледалото. Аз се опитвах да проумея факта, че жените Бранник, прославените убийци на магически същества, се вслушват в предреченото от един вещер. А също и смисъла на пророчеството му,

че именно аз ще сложа край на ужасната магьосническа война, която се подготвяше. Само че не ми харесваше да наричат баща ми „чудовище“ и когато се изправих, на лицето ми бе изписано презрение.

— Значи имате магическо огледало, а? Трябваше да ми го кажеш по-рано — обърнах се към Изи. — Това е много по-готино от бодлива тел и бункери.

— Огледалото не е магическо — отвърна Изи, а аз забелязах, че изобщо не откъсва очи от Торин. — Той е наш затворник.

— Гост! — избухна мъжът, но всички се направиха, че не го чуват.

— А как сте успели да заловите един вещер, след като не използвате магия? — зачудих се.

— Бранник не са го заловили — обясни мама. — Той сам се е хванал в капана.

Торин изведнъж ни обърна гръб и се зае да пригладжа маншетите си.

— Опитал се да направи заклинание, което било прекалено силно за него — добави Финли. — И в крайна сметка се оказал пленник на огледалото. Това се случило още през 1589 г.

— 1587 — поправи я Торин. — И магията не беше изобщо прекалено силна. Просто се оказа... малко по-сложна, отколкото очаквах.

— Да, бе, сигурно! — изсумтя Финли. — Както и да е. Няколко години по-късно Ейвис Бранник го открила и донесла огледалото при останалите от семейството си.

— Ейвис разбрала, че Торин умее да предсказва бъдещето, и сметнала, че може да ни е от полза. Оттогава сме негови пазители — довърши Айслин.

Запитах се дали винаги така разказват историите — като вземат думата подред. Това ми напомняше за синхрона между Елодия, Анна и Частън. Онази странна болка отново прониза гърдите ми. Не че бях харесвала особено „Троицата“, но една от тях бе мъртва, а другите две бяха изчезнали. Един бог знаеше какво е станало с тях.

— Били са покварени — заяви Торин, при което подскочих.

— Моля?

— Мислеше за две вещици, които са ти били съученички. Чудеше се какво им се е случило. Подозираш, че Касноф са ги

превърнали в демони. Така е.

Забелязах, че очите му са много тъмнокафяви, почти черпи.

— Чакай, значи не само предвиждаш бъдещето, а можеш и други неща?

Той кимна, очевидно горд със себе си.

— Зная какво ли не, София Мерсер. А ти имаш много въпроси, нали? Къде си била онези седемнайсет дни? Какво е станало с малката ти кръвопиеща приятелка и баща ти...

Без да се замисля, с няколко крачки прекосих стаята и застанах точно пред огледалото.

— Жив ли е баща ми? Джена...

Торин се разкикоти и се дръпна назад, а аз замълчах.

— Не мога да издам всичките си тайни просто ей така — обяви той и разпери широко ръце.

Магията бушуваше в тялото ми и искаше да изскочи, да се хвърли към огледалото и да го разбие на милион късчета. Задоволих се само да хвана рамката и здравата да го разтърся.

— Кажи ми! — креснах, а масата в огледалото се преобърна, Торин се стовари на земята и навсякъде се разхвърчаха документи.

Някой ме сграбчи за раменете и ме дръпна от него. Обърнах се рязко. Очаквах да видя Айслин, обаче не бе тя държеше ме майка ми.

— Покрий проклетото нещо! — подвикна тя на сестра си.

Докато Айслин слагаше платнището, мама нежно отметна косата от лицето ми и ми обеща:

— Ще намерим баща ти, миличка. Както и Джена. — Стрелна сърдито с очи вече покритото огледало. — И няма да използваме Торин за тази цел! — После насочи поглед към Айслин: — Изобщо не трябваше да го слушаме!

— Нямаме кой знае какъв избор, Грейс — уморено каза Айслин.

Каквото и да бе съдържала зелената напитка, ефектът му започваше да изчезва. Умората се завръщаше в тялото ми и костите ми натежаха. Канех се да попитам дали мога да се върна в стаята си, когато Айслин въздъхна и предложи:

— Можем да го обсъдим пак по-късно. Утрото почти настъпи. — После подкани с жест Финли и Изи: — Хайде, момичета, време е за вечерната обиколка.

Без да кажат и дума, двете по-млади Бранник се насочиха към вратата. Докато наблюдавах оттеглянето им, правех планове да се промъкна обратно в стаята и да си поговоря дълго и напоително с Торин. В този миг обаче Айслин стисна рамото ми като в менгеме:

— Върви и ти, София.

— Какво?

— Всички Бранник под осемнайсет години трябва вечер да патрулират из територията на базата.

Подаде ми нещо. Трябваша ми няколко секунди да осъзная, че стискам сребърен кол. Примигнах неразбиращо. Айслин разтегли устни в ужасяваща усмивка:

— Добре дошла в семейството.

ГЛАВА 6

— Следователно нищо не може да те отърве от задължението да патрулираш? Нито сериозната травма на главата, нито фактът, че си разбрал преди няма трийсет минути, че си част от семейството, да не говорим, че съответно нямаш никакъв опит с оръжията? — попитах Изи и Финли, когато се срещнахме при задната врата.

След думите на Айслин мама се бе опитала да спори с нея и да ми спести излизането. Каза й, че: а) все още дори не съм осъзнала напълно какво значи да съм част от Бранник, и б) доста съм преживяла напоследък, затова няма да е зле да си почина в леглото. Както и да хапна.

В отговор Айслин ми предостави... десет минути за бърз душ, някакви стари дрехи на Финли и бутилка със зелена течност с аромат на бор. Душът ме бе освежил, макар водата да бе хладка. Дрехите ми бяха твърде тесни, ръкавите и крачолите им — прекалено дълги, но бях доволна, че съм се отървала от собствените си мръсни и опушени одежди, които носех още в абатство Торн. Пъхнах сребърния кол в една от гайките на колана си с надеждата, че няма да ми пресече някоя артерия. После отпих няколко глътки от зелената напитка. Вкусът й бе все така противен, но от нея се почувствах значително по-добре.

Сега си пийнах още малко.

— Сигурна съм, че дори и без глави пак щеше да се наложи да излезем на обиколка — изсумтя Изи.

Усмихнах се, с което си спечелих сърдит поглед от Финли.

— Ясно ми е, че ще ти е трудно да свикнеш, нали разни феи и прочее са ти вършили мръсната работа... Тук обаче действаме така — отсече тя и ми тикна една черна раница в ръцете.

— Моля ти се! Явно не си срещала живи феи през живота си, щом мислиш, че биха вършили нещо мръсно — отвърнах аз.

— Срещали сме достатъчно феи! — избухна Финли, но бе свила глава между раменете си, заради което Изи я изгледа любопитно.

Карай да върви. И без това си имах достатъчно собствени семейни проблеми. После обаче се сетих, че на практика Изи и Финли

също са част от семейството ми. Демони от бащина страна, ловци на магически същества — от майчина. Нищо чудно, че се бях озовала в такава каша!

Финли се обърна към вратата, която бе заключена с няколко отделни ключалки, всичките — с различни механизми. Завъртя секретните брави на първите две, третата отключи с ключ, който носеше на врата си, и накрая откачи веригата най-отгоре.

— Леле, обзалагам се, че ви трябва поне половин час да си отворите шкафчетата в училище! — подхвърлих.

— Не ходим на училище — отвърна Изи, а гласът ѝ бе така сериозен и скръбен, че не посмях да ѝ кажа, че само съм се пошегувала.

Финли натисна с рамо вратата, която се отвори със зловещо скърцане. Излязохме на двор, който приличаше на тренировъчна площадка за ниндзи. Имаше две гимнастически греди, разположени на около метър и осемдесет от земята. Видях лост за набиране и здрава метална клетка в самия край на разчистеното пространство. Близко до тях имаше няколко мишени. В едната бяха забити стрели, във втората няколко страховити на вид ножа, а в трета бяха забучени шурикени.

Дворът бе заобиколен от дървета, а отвъд тях се виждаха очертанията на други постройките. Изи проследи погледа ми и обясни:

— Палатките. Базата е построена през трийсетте години на миналия век, когато членовете на семейството все още били много. Често са се събирали тук. Ние им викаме Големите браннишки сре...

— Млъквай, Из! — рязко я прекъсна Финли и тръгна напред. — Тя не е никаква Бранник, затова не ѝ разправяй за нас, разбра ли?

Всъщност използва доста по-нецензурни думи. Само допреди няколко месеца бих ѝ отвърнала подобаващо, но реших този път да пропусна. Обърнах се към Изи, за да я помоля да ми разкаже още за Бранник. В този миг лъчите на залязващото слънце осветиха малкия медальон със смарагд на врата ѝ. В ума ми моментално изникна картината на строшения кръвен камък на Джена, която си наложих да прогоня. Изражението ми обаче вероятно се бе променило, защото Изи каза:

— Тя обикновено не се държи така. Тоест... държи се, но не използва подобни думи.

Прииска ми се да ѝ разроша косата, но реших, че това няма да ѝ допадне особено. Вместо това само свих рамене и отвърнах:

— Не е заради нея. Просто се сетих за... Няма значение. Имах предвид, че разбирам защо Финли не е в настроение.

Финли прекоси двора и навлезе сред дърветата, докато залязващото слънце хвърляше медни отблясъци върху косата ѝ. Двете с Изи я последвахме, а аз метнах раницата на рамо. В нея нещо издрънча.

— Та какво точно включва въпросното „патрулиране“? — попитах Изи.

— Трябва да се уверим, че в гората няма свръхи — сви рамене тя.

— Какви сухи... а-а-а, „свръхи“! Тоест „свръхестествени“. Така ли ни наричат — свръхестествени същества?

Изи не се обърна. Може би се дължеше само на игра на светлината, но ми се стори, че ушите ѝ порозовяха.

— Не, аз си го измислих — измърмори тя.

Добре че беше с гръб към мен и не виждаше усмивката, плъзнала по лицето ми.

— Харесва ми.

Сега вече се обърна, но изражението ми бе напълно сериозно.

— Наистина — уверих я. — Нали знаеш ние какво използваме? „Продигии“, „магически същества“, но от латински. — Изсумтях насмешливо. — Няма нищо по-тъпо от латинския!

Известно време Изи само ме наблюдаваше. После явно реши, че не ѝ се подигравам, и ми кимна лекичко. Едва сега забелязах, че носът ѝ е посипан с лунички, точно като моя.

Вече бях изгубила Финли от поглед, но Изи очевидно знаеше къде отиваме, така че просто вървах след нея. Дълго време мълчаливо си проправяхме път през дърветата и храстите. Слънцето почти се бе скрило, но аз все още се потях ѝ непрекъснато подръпвах деколтето на взетата назаем черна тениска.

— А тук често ли се появяват такива... ъ-ъ... свръхи? От опит знам, че те не обичат особено да се мотаят из горите край разни хора, които искат да ги убият.

Почти веднага обаче се сетих за нещо и рязко спрях. Толкова бях заета с разсъжденията за Бранник и връзката си с тях, че напълно бях

забравила за върколака, когото Изи и Финли бяха преследвали.

— Какво стана с върколака снощи? — попитах.

Изи се обърна към мен с усмивка, която ужасно напомняше тази на майка ѝ.

— А ти какво смяташ, че гоним в момента?

Извъртях се, издърпах раницата отпред и я отворих. Да, още сребърни колове, както и малки стъклени флакони със светена вода. И — о, боже! Това пистолет ли беше?

Май коленете ми всеки миг щяха да се подкосят. Затворих „раницата на смъртта“ и предпазливо я пуснах на тревата.

— Нещо не е наред ли? — попита ме Изи.

— Много неща! Толкова много, че не знам откъде да започна... Нека пробваме с това, че две хлапета се разхождат с раници, пълни с оръжие!

Изи се напегна и отсече:

— Ние не сме хлапета. Ние сме Бранник.

Въздъгнах и пъгнах ръце в джобовете си:

— Това ми е ясно, обаче аз не мога да убия върколак. Познавам няколко, живях с тях и... Е, вярно че са противни, плашещи и им текат лиги, но просто не мога да убия върколак и толкова!

Очаквах да извади срещу ми арбалет... или ръчна минохвъргачка... или каквото там ужасяващо оръжие криеше в раницата си. Вместо това тя наклони леко глава и запита:

— Живяла си с върколаци?

Вече почти напълно се бе стъмнило. Искаше ми се да виждам лицето ѝ по-добре.

— Да-а — отвърнах. — В „Хеката“. Там имаше няколко. Една от тях, Бет, беше доста симпатична. А и онова момче, Джъстин — той бе съвсем малко по-голям от теб.

Наведох се да вдигна отново раницата, когато тя ме шашна със следващия си въпрос:

— А какви други свръхи имаше там?

— Всякакви. Както споменах преди малко, няколко феи... и доста магьосници и вещири. Бях в една стая с... — Млъкнах, за да преглътна буцата, която бе заседнала в гърлото ми — вампир. Казваше се Джена.

— Леле! — възкликна Изи и този път отново звучеше като дете. — Миналата година мама и Финли се изправиха срещу два вампира. На мен не ми позволиха да отида, защото било твърде опасно. Теб не те ли беше страх, че ще вземе да ти изпие кръвта, докато спиш?

Отворих уста да защита Джена, но после се сетих как се бях чувствала през първата нощ в общежитието. Тогаваш се върнах в стаята и я заварих да поглъща съдържанието на банка с кръв.

— Малко. Преди да я опозная. После обаче никога не съм се страхувала, че ще ме нарани. Тя беше... тя е най-добрата ми приятелка.

Веднага след това се изправих, за да не се разреже отново и да загина от дехидратация. Държах ранницата на известно разстояние от тялото си.

— Освен това е трудно да се уплашиш от вампир с розова коса, висок метър и петдесет — добавих.

— Розова коса ли? — попита Изи след кратко мълчание.

— Е, не цялата, само един кичур... — започнах да обяснявам аз, после се сепнах.

Имаше нещо особено в начина, по който Изи бе произнесла думите „розова коса“. Сетих се за всички документи, папки и кашони във военната зала.

— Чувала ли си за нея? Виждали ли сте я? — попитах задъхано, а сърцето ми лудо биеше в гърдите.

— Не! — рязко отсече безшумно приближилата се зад мен Финли. — Не сме чували за вампир с розова коса. А и да бяхме, веднага щяхме да заминем за Англия да ѝ забодем кол в гърдите, защото именно това ни е работата. А сега да тръгваме!

— Лъжеш! — всъщност няхах намерение да викам толкова високо, но се оказа, че в гората има ехо. — И ако още веднъж чуя думата „кол“ в едно и също изречение с името на Джена, ще...

— Ще — какво?! — кресна в отговор Финли. — Ще ме бутнеш на земята? Ще ми оскубеш косата? Ти вече нямаш сили! Изгубихме всичко заради теб, ти си напълно безполезна!

— О, страшно съжалявам, че ви създавам такива неудобства! И какво имаш предвид, че сте „изгубили всичко“?!

Финли направи крачка към мен и лунната светлина падна върху лицето ѝ. В очите ѝ гореше гняв.

— Някога не бяхме само три. Допреди около седемнайсет години сме наброявали близо петдесет. Не че е толкова много, но не е и малко. — Млъкна за миг и потърка с длан носа си. — После обаче останалите научили, че майка ти е забременяла от демон. Моята майка трябвало да стане водач на рода, но вместо това я изритали. Избрали някаква далечна братовчедка на нейно място, която дори не била пряка наследничка на Мейв Бранник.

— Виж, съжалявам, че майка ти не е станала водач на клана или там както го наричате, но това се е случило, преди да се родим! Не виждам какво...

— Три месеца след избирането ѝ новата водачка повела целия род срещу най-голямото вампирско гнездо в Северна Америка. Нужно ли е да ти обяснявам какво се случило?

Започна да ми се гади, затова само поклатих глава.

— Било е пълна лудост, нямали са никакъв шанс. Майка ми щеше да е наясно с това — продължи Финли. — Ако не я бяха изхвърлили заради твоята майка, нападението изобщо е нямало да се състои. Знаеш ли какво? Когато Торин каза, че ти ще спреш Касноф, си помислих — а може би все пак изстребването на цялото ми семейство не е било съвсем безсмислено. Тая откачалка може да стори нещо за нас. Само че ти нямаш сили и не можеш да направиш нищо. А всички онези Бранник са изгубили живота си напразно!

Не знаех какво да ѝ отговоря, затова накрая просто промълвих:

— Съжалявам.

Тя изсумтя и се пресегна за нещо на кръста си.

— Както и да е. Хайде да свършваме с обиколката, преди...

Само че не успя да довърши. Този път нямаше предупредителен вой, не се чу трошене на клони. Само викът на Финли, когато една едра тъмна фигура изскочи от сенките и се стовари върху нея.

ГЛАВА 7

Настъпи пълен хаос. Върколакът ръмжеше, Изи викаше Финли, а аз очевидно отново бях изпуснала раницата с оръжията, защото ръцете ми бяха празни. Колкото и тъпо да звучи, изчаках няколко секунди с надеждата да усетя как магията ми се надига от земята и петите ми. Дали някога щях да свикна да съм... уф, просто човек!

Най-после открих презрамката на раницата. Придърпах я към себе си, без да спирам да се чудя какво, по дяволите, ще правя. Никога не бях стреляла с пистолет и нямах представа как да използвам кола. Думите на Финли и Айслин отекваха в ума ми: безполезна, безполезна.

Вдигнах поглед и видях Изи, стиснала същия нож, който размаха снощи срещу мен. Сега обаче, докато Финли и върколакът се въргаляха по земята, тя очевидно се колебаеше. Не знаеше как да нападне създаването, без да нарани Финли. В този момент най-после изрових от раницата няколко шишенца със светена вода. Изправих се на крака и с всичка сила ги хвърлих по върколака.

Не се справих особено добре, защото само едно от тях се счупи. Останалите отскочиха от козината му и се търколиха на земята, без да му причинят вреда. Все пак успях да привлека вниманието му.

Върколакът се отдръпна от Финли и се извъртя към мен и муцуната му капеха едри парцали пяна. Финли се претърколи и се отдалечи на безопасно разстояние, а аз преглътнах мъчително.

Снощи в очите му бях забелязала искрица човечност. Нея вечер обаче имаше пълнолуние и очевидно звярът в мен надделяваше. Все пак не ме нападна. Вместо това свъси нос и ме подуши, а после наклони масивната си глава настрани.

— Точно така — казах аз, мислейки си колко добре би било, ако гласът ми не трепереше толкова. — Ти знаеш каква съм.

Може и да не бях в състояние да използвам магията си, но върколакът със сигурност усещаше присъствието ѝ и разбираше, че не съм просто обикновено човешко същество.

— Слушай — продължих, като се престорих, че не усещам погледите на Изи и Финли (те явно ме смятаха за напълно побъркана).

— Зная, че си уплашен, а и тези момичета наистина те преследваха. Само че ако ги нараниш, ще дадеш на хората още един повод да искат да те убият. Така че защо просто не се, ъ-ъ... разкараш?

Върколакът като че ли обмисли думите ми и за миг реши, че може би всички ще се измъкнем от тази ситуация невредими. После обаче създанието оголи зъби, в гърлото му се надигна ниско ръмжене и разбрах, че съм загубена.

С периферното си зрение забелязах, че Финли зарежда стрела в един мин и арбалет... Само че знаех колко бързо се движат върколаците. Нямаше да успее да го използва, пречи той да скочи върху мен. След това ме заслепи ярка светлина. Реших, че Изи е стреляла с пистолет, но изведнъж ме заляха гняв, високомерие и... да, сила. Ръката ми се повдигна, пръстите ми се раздвижиха и върколакът застина, оплетен в проблясваща магическа мрежа.

Готово!, триумфално възкликна гласът на Елодия в ума ми.

Ако бях в състояние да контролирам тялото си, щях да скръцна със зъби.

Виж, благодарна съм ти, че ме спаси, ама това с обсебването трябва да спре.

Този път нямаше отговор, но усетих как втора вълна магия залива главата и раменете ми. Пръстите ми отново се размърдаха, заклинанието, с което бе пленен върколакът, започна да пулсира и от мрежата се разхвърчаха сини искри. Изви се вятър и внезапно създанието изчезна.

Къде отиде? — попитах Елодия.

В друго измерение, отвърна ми тя, а аз се зачудих как е възможно да звучи така насмешливо и самоуверено, след като е само глас в главата ми.

Какво, по дя... започнах наум, но тялото ми вече се бе обърнало към двете Бранник.

— Спрете да се държите гадно със Софи! — нареди глас, който излизаше от моята уста, но не беше мой.

Финли и Изи се спогледаха, след което насочиха очи към мен.

— Ъ-ъ, извинявай, защо говориш за себе си в трето лице? — запита Изи.

— Това не е Софи, Из — поклати глава Финли. — Помниш ли какво ни каза? Може да прави магии само когато е обсебена от някакъв

призрак. Предполагам, че това е въпросният дух.

Кимнах в потвърждение.

— Елодия — размърдаха се устните ми. — И говоря сериозно. Тя може да не ми е кой знае каква любимка, но преживя доста. Няма вина, че тъпият ви клуб е изритал Айслин и така е предизвикал унищожението си. Стават такива работи. — Пристъпих към Финли и показалецът ми се заби в гърдите ѝ. — Така че си запази изблиците на пубертетски гняв за друг случай. Остави я да диша!

Направо останах без думи (не че можех да говоря, и да исках). Елодия Парне да ме защитава?! Може би хаосът напоследък бе причина да стават чудеса.

Финли присви очи насреща ми, но Изи каза:

— Тя те спаси, Фин. Преди призракът да се всели в нея, нападна върколака, макар да не притежава магия, нито бойни умения. Тая Елодия изглежда гаднярка, ама... може би е права.

Видя ли?, подхвърли Елодия в ума ми. Ей така се прави с такива като тези!

Хич нямам желание да се биеш вместо мен, отвърнах ѝ аз.

О, така ли?, изсумтя тя. Защото без мен почти му беше видяла сметката на оня върколак!

Канех се да ѝ отвърна с подobaващ сарказъм, но тя се изсули от мен, преди да успея. При предишното ѝ оттегляне бях в безсъзнание. Щеше да е хубаво, ако и този път не бях усетила нищо. Защото, знаете ли? Когато духът, който досега е контролирал тялото ти, внезапно изчезне... Да кажем само, че е травмиращо.

Озовах се на земята, опряна на длани и колене. Поемах си накъсано и мъчително въздух и се опитах да се преборя с усещането, че някой рязко е откъснал прилепената към душата ми лепенка. Известно време останах така, борех се за всяка глътка въздух и се чудех как ще се изправя. После някой ме подхвана под мишницата: Изи ми помагаше да стана. Финли пое другата ми ръка и двете някак успяха да ме повдигнат.

— Благодаря — измърморих.

За моя голяма изненада, отговори ми Финли:

— Няма проблем. — После се обърна към Изи: — Хайде да я отведем в къщата.

С препъване се придвижвахме през тъмната гора.

— А да знаеш случайно тя къде изпрати върколака? — попита Изи след малко.

— Елодия каза „друго измерение“, ама нямам идея какво значи това.

Влязохме в къщата и заварихме майка ми и Айслин в кухнята. И двете държаха чаши с кафе. Атмосферата бе напрегната и се досетих, че допреди малко са водили разгорещен спор. Докато Финли търсеше из шкафове антисептичен крем и превързочни материали за дълбоките драскотини на ръката си, аз разказах на Айслин какво се бе случило.

— Това е много силно заклинание — отбеляза тя, а на мен ми се прииска да ѝ отвърна: „Така ли мислиш?!“, но се сдържах. — Ако можеш да изпращаш живи същества в други измерения...

Аз обаче веднага я прекъснах:

— Не аз. Елодия знае как се прави. А на нея не може да се разчита особено.

Това бе възможно най-тактичният начин да заявя: „Престанете да мислите как да ме използвате за оръжие, защото няма да стане!“

Айслин отново се отпусна на стола си и блясъкът изчезна от очите ѝ.

— Да, в това има логика.

— Добре, стига за тази вечер — намеси се мама. После се огледа. — Впрочем, къде е Изи?

Финли, която тъкмо прикрепваше превръзката, потръпна и отговори, без да вдига поглед:

— Вероятно вече се е качила горе.

Пожелахме си „Лека нощ“, с което официално бе сложен край на вероятно най-странните двацет и четири часа в живота ми (макар че странните събития в живота ми бяха толкова много, че първенството бе наистина оспорвано). Айслин ми каза, че мога да остана в стаята, която бях използвала преди това. Прегърнах мама, която явно щеше да остане долу и да довърши разговора си с Айслин, след което бавно започнах да се изкачвам по слабо осветеното стълбище.

Пред вратата на стаята си заварих Изи, която стискаше в ръка някаква папка.

— Здравсти пак — някак смутено ме поздрави тя.

— Здравсти и на теб. Виж, Изи, ужасно съм скапана. За каквото и да искаш да говорим, може да...

— Дръж — каза тя и ми бутна папката в ръцете. — Само... само исках да ти благодаря, че се опита да спасиш Финли и... и аз не знам за какво още. Защото се държиш мило с нас, макар че не си длъжна.

Усмихнах ѝ се и в продължение на няколко секунди и двете се чудехме дали да се прегърнем, или не. Аха, значи непохватността ми е семейна черта, казах си. В крайна сметка само се потупахме по раменете и Изи слезе на долния етаж.

Влязох си в стаята, затворих вратата и се облегнах на нея, което се оказа добра идея. В мига, в който отворих папката, коленете ми се подкосиха. Смъкнах се на земята с притисната към устата ръка, а очите ми се напълниха със сълзи.

В папката имаше само две неща: зърнеста цветна фотография, явно заснета при провеждано наблюдение и една бележка с няколко печатни реда. На снимката се виждаше вампир, когото познавах добре — лорд Байрон. Да, същият. Поетът. Първо бе преподавател в „Хеката“, а след като бе напуснал училището, го засякох в един клуб в Лондон. И ето го пак — вървеше по някаква улица и се мръщеше. Обаче не беше сам.

До него крачеше Джена, хваната в момента, когато нервно поглежда през рамо. Беше още по-слаба от обикновено, както и побледа (ако изобщо бе възможно). Но розовият кичур не можеше да се събърка. Погалих с пръсти изображението ѝ и преглътнах.

Едва тогава хвърлих поглед към бележката. „Към гнездото на лорд Байрон се е присъединил нов вампир“, пишеше в нея. „Пол — женски, възраст — предстои да бъде установена. Има вероятност да е Дженифър Талбът.“

Отдолу имаше дата. Пресметнах (без да забравям, че ми се губят седемнайсет дена). Снимката бе направена преди по-малко от седмица.

Джена бе в безопасност. Не бе изгоряла и очевидно бе добре. Беше при лорд Байрон, който щеше да се грижи за нея, макар че иначе бе голям тъпанар.

Затворих очи и силно притиснах снимката към гърдите си. Щом Джена бе жива, може би и татко, Арчър и Кал бяха невредими.

На следващата сутрин Изи ме изведе да разгледам базата. Макар че предния ден само се бях пошегувала, оказа се, че наистина има бодлива тел и бункери. Най-голямо впечатление обаче ми направи царящата неподвижност и колко пусто и изоставено изглежда мястото.

— Ние винаги сме живели тук, а останалите от семейството го използваша като сборен център. Идваха при нас за допълнителни тренировки, за стратегически съвещания и така нататък — разказа ми Изи, докато минавахме през подземие то към вътрешността на къщата. В него видях няколко походни легла, покрити с еднакви сини одеяла. Над главите ни бръмчаха флуоресцентни лампи.

— Къде е баща ви? — попитах и седнах по турски на едно от леглата. — Имате баща, нали?

Изи започна да си играе с косата си:

— И той преследва свръхи, но сам. На мъжете не им е позволено да живеят с жените от фамилия Бранник. Те само идват да, ъ-ъ, да ни видят. Обикновено ни посещава веднъж на три месеца.

— Много подходящо за... за амазонки.

Тя седна до мен и започна да чопли одеялото.

— Отврат е — заяви.

Усетих, че се каня да хвана ръката ѝ, но спрях в последната секунда.

— Благодаря ти за снимката на Джена — смених вместо това темата.

Изи се изчерви и изведнъж силно се заинтригува от ноктите си.

— Няма за какво. Като каза „розова коса“, и се сетих за тази снимка. Получихме я миналата седмица. Предположих, че е същото момиче.

— А случайно да ви се намират и други?

Изпитвах огромно облекчение, че Джена е добре, но това не намаляваше тревогата ми за татко, Кал и Арчър... нито премахваше усещането за пустота.

Изи обаче поклати глава:

— Не, тази я получихме от един приятел на мама, който се е специализирал в преследва... ъ-ъ, в следенето на вампири. — Изи наклони глава и ме изгледа изпод бретона си. — Притесняваш се за баща си, нали?

Не отговорих веднага, а когато го направих, гласът ми бе задавен:
— Да, много. Всъщност се безпокоя за много хора. Смяташ ли, че... Оня тип от огледалото, Торин. Мислиш ли, че знае къде е баща ми?

По лицето на Изи пробяга някаква сянка и тя леко се отдръпна от мен.

— Възможно е. Но и да ти каже нещо полезно, първо ще изтърси куп тъпотии, които никой не може да разбере... Само ще се объркаш. Така прави по принцип.

— Мисля, че мога да се справя с това — заявих и се изправих.

Забързано изкачих стъпалата, решена добре да си поговоря с Торин. Преди да се уверя, че любимите ми хора са в безопасност, не бях в състояние да се занимавам с Касноф или дори да мисля по въпроса.

Само че когато стигнах до военната зала, вътре бе майка ми. Облегнала се бе на голямата маса със скръстени на гърдите ръце и се взираше в Торин. Не разбрах за какво говорят, защото млъкнаха веднага, след като влязох. Не ми харесаха израженията им.

— Ъ-ъ, здрасти — подхвърлих. — Тъкмо идвах да си поговорим.

— Добре — отвърна майка ми, но аз поклатих глава.

— Не с теб. Тоест, и с теб трябва да разговарям, но първо искам да си поприказвам с него — заявих и посочих Торин.

Той ми се ухили:

— Разбира се! Макар да подозирам, че искаш да питаш за същото като майка си. Къде е Джеймс, жив ли е, възможно ли е да се свържем с него...

— Питала си го за какво?!

Майка ми хвърли мръсен поглед на Торин.

— Да. Не че имаше голяма полза. Уф, забравила бях колко ги дразнещ!

Без да спира да се усмихва, Торин отпусна брадичка върху ръката си и заяви:

— Знаеш ли, ако ме пуснеш от проклетото огледало, сам ще ида да намеря Джеймс. Стига, разбира се, да не е изгорял по време на пожара.

Стиснах ръцете си в юмруци и го нарекох с дума, която никога не бях използвала пред майка си. Тя обаче не се възмути особено,

всъщност каза:

— Да, и аз така мисля — и с почти незабележимо движение на китката си покри огледалото с платнището.

— В повечето случаи е безполезен — обясни ми, като потриваше тила си. Бръчките край устата ѝ се бяха вдълбали още повече и ясно показваха безпокойството ѝ. — Айслин трябваше да се отърве от него преди години.

— Чух те! — извика Торин с приглушен от платнището глас.

Мама сви презрително устни, после предложи:

— Искаш ли да излезем за малко навън?

Подвоумих се. Всъщност исках хубавичко да си поговоря с Торин, но и с мама имахме много неща за обсъждане. Освен това магьосникът нямаше как да избяга от огледалото.

— Добре — съгласих се.

В крайна сметка излязохме на разходка. Странно, но на дневна светлина гората край базата на Бранник изглеждаше красива и в нея нямаше нищо заплашително.

Мълчахме дълго. Майка ми проговори едва когато стигнахме до поваления дънер на голямо дърво, паднало над толкова тясна вадичка вода, че не бих могла да я нарека дори поточе:

— Някога много обичах да идвам тук и да размишлявам. Преди много години, когато бях на твоята възраст.

— Обзалагам се, че е имало за какво да мислиш.

Тя се разсмя тихичко, но в смеха ѝ нямаше веселие. Двете седнахме върху ствола на падналото дърво. Обувките на майка ми докосваха водата, но на моите не им достигаха няколко сантиметра.

— Добре, започвай — подканих я, след като се настанихме. — Искам да чуя цялата история. Как точно си се превърнала от бебето Бранник в Грейс... О! — Обърнах се да я погледна в очите. — Мерсер всъщност е измислено, нали? В действителност се казваш Грейс Бранник.

Майка ми като че ли се засрами:

— Избягах през нощта и спрях случайно минаваща по пътя кола, която се оказа мерцедес. Шофьорът ме попита как се казвам и аз, ъ-ъ... импровизирах.

Имената са просто думи. Знам, наистина. Но да научиш, че фамилията, която си използвал цял живот, е измислена...

— Добре, а аз как да се представям тогава? — зачудих се. — Софи Атертън? Софи Бранник?

И двете ми звучаха странно. Имах чувството, че съм навлякла чужди дрехи, които не са ми по мярка.

Мама се усмихна и отмести косата от лицето ми:

— Наричай се, както на теб ти харесва.

— А-ха, добре. Значи и „Софи Бляскавата принцеса“ става, нали?

Едва тогава майка ми се разсмя истински, от сърце. Хвана ръката ми и преплете пръсти с моите. Положих глава на рамото ѝ и известно време останахме така, докато ми разказваше историята си. Беше почти като едно време, когато ми четеше приказки преди заспиване. А и разказът ѝ не се различаваше много от мрачните, страховити истории, които толкова обичах като дете.

— Животът тук бе... Е, ти видя как живеят Финли и Изи. Сурови условия, жестока подготовка. Обичах семейството си, но през цялото време, докато растях, трябваше само да тренирам, да се бия, да преследвам... и пак да тренирам. — Мама въздъхна и притисна буза към косата ми. — Не ми изглеждаше нормален начин на живот. Затова, когато бях на двацет и една, се магнах. Една вечер излязох да патрулирам и просто... продължих да вървя.

Отишла в Англия с надеждата да научи нещо повече за историята на Бранник. Да провери дали не може да е полезна на семейството си, без да се налага да убива.

— Тогава си срещнала татко — прошепнах меко аз и отново се зачудих къде ли е той в момента. И как ли се чувства.

Ако все още е жив.

— Да — отвърна протичко тя.

— Знаеше ли какъв е?

— Не — отговори със задавен от сълзи глас. — Онова, което ти разказах за запознанството ни, беше самата истина. Двамата бяхме в Националната библиотека, търсехме една и съща книга за историята на вещерството.

Разсмях се безсилно:

— Това би трябвало да ти подсказва нещо.

— Сигурно е така — съгласи се тя. — Отидох до масата, на която бе седнал, и го помолих да я взема за малко...

Въздъхна и замълча.

— Беше такова клише! Той ми подаде книгата, пръстите ни се докоснаха... и това бе достатъчно. От този миг бях изгубена.

Припомних си първия път, когато видях Арчър, облегнат на едно дърво в двора на „Хеката“.

— Чувството ми е познато — измърморих.

— Бяхме заедно в продължение на близо година. Но един ден се събудих и го заварих да измагьосва закуската — материализираше я от въздуха. Изкара ми ангелите.

— А как си живяла с него цяла година, без да разбереш какъв е? Изи надуши, че не съм обикновен човек за около пет секунди.

Майка ми отметна косата си назад и обясни:

— Защото е Изи. Не всички Бранник имат еднакви способности. Аз, например, не мога да усещам присъствието на магически същества като нея. Както и да е. Когато осъзнах, че съм живяла с въплъщението на всичко, срещу което би трябвало да се боря, направо...

— Направо откачи? — подсказах й.

— Напълно — потвърди тя. — А после научих, че съм бременна и... Е, останалото го знаеш. Непрекъснатото местене и криенето.

— Само че не си се криела от татко. — Най-последно парче от пъзела си дойде на мястото. — В абатство Торн татко спомена, че си имала причина винаги да си в движение.

Беше споделил и друго — че все още обича майка ми. Искаше ми се да й го спомена, но нещо ме спря. Може би защото се надявах, че баща ми ще успее сам да й го каже.

— Нямах представа как ще реагира семейството ми на новината, че ще родя дете от магьосник, което ще наследи силите му. При това не просто магьосник, ами демон. Сега разбирам, че може би е трябвало да им дам възможност, но тогава се страхувах. Освен това бях много млада. Божичко бях само с шест години по-голяма, отколкото си ти сега. Това е ужасяващо. — Повдигна леко рамо и бутна с него главата ми. — Моля те, недей да ме правиш баба след шест години, става ли?

Изсумтях:

— Повярвай ми, след всичките ми проблеми с момчета, сериозно обмислям да отида в манастир.

— Е, това е добра новина — отвърна по същия начин тя.

Останахме дълго на онзи дънер. Разговаряхме, провесили крака над поточето, докато слънцето се издигна високо над главите ни. Когато тръгнахме обратно към базата, вече се чувствах малко по-добре. Е, не че животът ми внезапно се бе превърнал в застлана с рози пътека, но поне бях получила някои отговори.

Когато стигнахме къщата, Изи и Финли бяха навън и изпълняваха домакинските си задължения — в браннишки вариант. Изи пренареждаше мишените на тренировъчната площадка (аз все още я наричах „двора на нинджите“, с което карах Изи да се залива от смях). Финли пък бе в плевнята до площадката и точеше ножове.

— Можеш да й помогнеш — предложи Айслин, веднага щом я открих.

Беше в подземие то и сменяше чаршафите на походните легла там. Зачудих се защо ли си прави труда, но реших да не питам.

— Ако не е проблем, по-добре да не пробвам. Не съм много добра с ножовете — казах ѝ. — Няма ли някаква друга работа за мен? Нещо не така... смъртоносно?

Айслин пхна една възглавница в калъфка, сви рамене и отвърна:

— Можеш да идеш във военната зала и да прегледаш материалите, които сме събрали за „Хеката“ и Касноф. Да провериш дали всичко е точно и дали не сме пропуснали нещо.

А, да. Документи. Книги. Никакви предмети с остри ръбове. Идеално.

— Отивам. Благодаря.

Тръгнах нагоре по стълбите, но след мъничко спрях:

— А, да. И, ъ-ъ-ъ... Благодаря, че ми позволи да остана тук. След всичко, което сте преживели заради мен.

Тя само ме изгледа неразбиращо, затова побързах да обясня:

— Финли ми разказа какво се е случило с останалите Бранник. Каза, че не биха загинали, ако ти си била водачката.

Стоях в горната част на стълбището, обгърната от неловка тишина, докато Айслин внимателно се вглеждаше в мен. Имаше същите очи като майка ми и затова се чувствах още по-странно по време на съсредоточения ѝ оглед. Накрая обаче тя каза единствено:

— Ти си част от семейството.

На това нямаше какво да отвърна. Кимнах леко и продължих към горния стаж.

Военната зала не бе станала по-подредена или по-малко депресираща от вчера насам. Десетина минути рових из документите на масата и в големите тежки кашони на пода, но не намерих материалите, свързани с „Хеката“. Изнервена, въздъхнах дълбоко.

— Проблем ли има? — измърка вече познат копринен глас.

Пренебрегнах Торин и се насочих към купчината бележници, струпани до кушетката.

— Съжалявам за онова, което казах по адрес на баща ти сутринта — извини се той. — Беше подло и нехарактерно за мен.

Продължих да не му обръщам внимание.

— Пленничеството в това огледало е изключително изнервящо. От време на време си го изкарвам на околните. Извинявам се още веднъж. А сега, ако желаеш, мога да ти помогна в търсенето.

С пълното съзнание, че вероятно ще съжалявам за решението си, прекосих стаята и отметнах платнището. Както и предния път, той седеше по турски на масата и ми се усмихваше.

— Огледалце, огледалце на стената — започнах аз (всъщност казах нещо доста по-грубо, но на вас ще ви го спестя), — къде са материалите за „Хеката“?

Торин се смя дълго и звучно на въпроса ми, а аз забелязах, че зъбите му са леко криви. Всъщност, той беше от шестнайсети век... вероятно имаше късмет, че изобщо са му останали зъби.

— О, наистина те харесвам — заяви накрая и изтри сълзите, които бяха избили в очите му. — Всички тия кръвожадни жени воители са толкова сериозни! Приятно е в къщата да има човек, владеещ истинското остроумие!

— Добре, добре. Знаеш ли къде са документите за училището, или не?

Той се наведе напред и посочи под масата. В огледалото съзрях кашон, бутнат навътре сред сенките. Нищо чудно, че го бях пропуснала.

Аз изтеглих кашона, а Торин попита:

— Само за това ли ти бе нужна помощта ми, София?

Изгледах го намръщено:

— Снощи много ясно показва, че си падаш по кодираните съобщения. А точно в момента нямам желание да разгадавам загадки.

Той мълчеше, докато проверявах съдържанието на кашона. Измъкнах два големи кафяви плика, на които бе надраскано „Касноф“. Имаше и три отделни папки с надписи „Хеката“. Извадих и тях.

— Беше заседнала в пустото пространство — каза изведнъж Торин.

Толкова бях погълната от първата папка за Касноф, че отначало изобщо не го чух. Когато все пак схванах, че е казал нещо, само го погледнах и изтърсих:

— Какво?

— Трите седмици, които ти се губят. Попаднала бе в пустошта между измеренията. Такъв е механизмът на Итинериса. Той пътува през и покрай измеренията. Почти никога не възникват проблеми. Ти обаче заседна, вероятно заради същността си. Или може би заради това, което не си.

Аз продължих да го гледам, без да схващам за какво говори.

— Вече не си демон, поне не изцяло. Само че не си и човек. — Торин подпря брадичка върху дланта си и на малкия му пръст проблесна пръстен с едър рубин. — Итинерисът не е успял да те определи, затова те е задържал за известно време. Всъщност имаш късмет, че в крайна сметка е решил да те пусне.

Думите му ме притесниха.

— Добре — казах накрая. — Това е наистина... тъ-тъ... ужасно. Но благодаря, че ми каза.

— За нищо — сви той рамене.

Заех се отново с папката. Стигнала бях до една снимка на госпожа Касноф и сестра ѝ Лара. Тук бяха съвсем млади, на не повече от двайсет години. До тях бе седнал мъж с черна, зализана назад коса и мустаци, оформени внимателно като някоя от сложните прически на госпожа Касноф. Предположих, че това е бащата, Алексей Касноф.

— Знаеш ли, аз всъщност виждам и други неща, не само бъдещето и миналото.

— Така ли? — попитах, без да спирам да разгръщам страниците. — Виждаш и настоящето? Че това и аз мога да го правя! Сега, например, усещам, че се намирам в разхвърляна стая заедно с един пълен тъпанар. Това си ти, въпреки.

Нямаше нужда да вдигам поглед, защото гримасата му се предаде и на тона:

— Не. В определени случаи успявам да видя... алтернативно бъдеще. Да, може да се нарече така.

— И какво значи?

— Времето не е неизменно, София, Всяко решение може да ни поведе по различна пътека. Затова понякога виждам повече от една възможности. Например видението, за което разказах на леля ти — че именно ти ще спреш вещиците Касноф и армията им от демони. И наистина видях това бъдеще. То обаче не е единственото, което може да се сбъдне за теб.

Искаше ми се да го пренебрегна, но не успях. Почти против волята си оставих настрана папката и се обърнах към огледалото:

— Какъв е другият вариант?

— Всъщност е точно обратният — отвърна той, изпълнен с вбесяващо задоволство. — В първия те видях да побеждаваш Касноф. А във втория се бе присъединила към тях. Разбира ос, не съм споменавал за него пред Айслин. Съмнявам се, че щяха да те посрещнат така сърдечно, ако го бях сторил. Би трябвало да си ми благодарна.

Е, предсказанието ти е грешно — успях единствено да кажа аз. — Никога не бих участвала в демоничната... армия или каквото и да било на Касноф!

— О, ти не просто участваше — уточни той с широка усмивка. — Всъщност беше начело.

Тогава вече му обърнах гръб. Ръцете ми трепереха.

— Казваш го само за да ме ядосаш!

— Вярвай в каквото си поискаш, Софи... — Той млъкна рязко, а аз вдигнах глава и забелязах застаналата на прага Изи.

— Изолда! — възкликна Торин. — Радвам се да те видя!

Изи дъвчеше долната си устна.

— Защо разговаряш с Торин? — попита.

— Трябваше ми малко помощ за нещо — отговорих и вдигнах папката за доказателство. — Реших, че поне с това може да ми е полезен, понеже предсказанията му очевидно не струват.

Торин изсумтя обидено:

— Не е вярно! Никога не греша! — Плъзна се от масата, а погледът му отскочи към Изи. — Никога.

След тези му думи Изи прекоси стаята с няколко широки крачки и рязко спусна платнището над огледалото.

— Можеш да ме покриваш, колкото пожелаеш, Изолда! — приглушено заяви Торин. — Това не променя нищо.

Изи трепна и за секунда изражението ѝ се промени. Не се сдържах и попитах:

— За какво става въпрос?

Тя обаче само поклати глава и коленичи на пода до мен.

— Нищо. Поредните глупости на Торин. Е, намери ли онова, което търсеше?

— Не съм напълно сигурна — отговорих и обърнах на първата страница в папката.

„Алексей Касноф е роден през 1916 г. в Санкт Петербург (който тогава се е наричал Петроград), в семейството на Григорий и Светлана Касноф, и...“

Преди да прочета нещо повече, из къщата се разнесе мощно думкане.

Изпуснах документите.

— Какво беше това, по дяволите?

Изи се намръщи и се изправи.

— Нямам идея. Мисля, че някой чука на входната врата, но... Тук никога не идват посетители.

Двете заедно изхвърчахме от военната зала и се озовахме в коридора. Айслин бе застанала на вратата — едната ѝ ръка бе поставена върху бравата, а в другата стискаше голяма кама. Майка ми бе плътно зад нея. В гърдите ми магията се развилия и буквално започна да вие. Каквото и да имаше отвън, притежаваше голяма сила.

Айслин бавно и предпазливо отвори вратата и осъзнах, че съм била права.

На прага — по-висок, възмъжал и значително по-уморен, отколкото го помнех от последната ни среща — стоеше Кал.

А на него се бе облегнал мъж със светла кожа, покрита с гневни тъмнолилави татуировки. Баща ми.

ГЛАВА 9

Джеймс! — ахна майка ми, след което всички започнаха да говорят едновременно и за известно време настъпи пълен хаос.

— Какво става тук? — излая Айслин.

В същия момент Изи ме хвана за ръката и попита:

— Кои са тези?

— Това е... това е баща ми — произнесох с пресекващ глас, а после се втурнах покрай Айслин и му се метнах на врата.

Той също ме прегърна, но в ръцете му нямаше сила.

— Софи — измърмори с лице, заровено в косата ми. — Софи.

Толкова бе хубаво, че ги виждам двамата с Кал — чак бе трудно за вярване. Притиснах се силно към него и сълзите ми намокриха яката на ризата му.

— Значи си добре — проплаках. — Добре си!

Той се разсмя дрезгаво:

— Горещ-долу. И всичко благодарение на Кал.

Отдръпнах се назад да го огледам. Очите му бяха силно зачервени и като цяло изглеждаше ужасно. Лилавите татуировки по кожата му бяха все така грозни както в нощта на Очистването, когато ги бе получил.

Обаче бе тук и това беше най-важното. Хвърлих поглед към Кал, който все още се въртеше несигурно до баща ми.

— Ти също си добре — казах меко.

Той се усмихна или по-точно изви леко устни в онази своя крива усмивка, която приличаше повече на тик.

— Да — бе краткият му отговор, но в тази единствена дума бе вложен огромен смисъл.

Заляха ме облекчение и щастие и пристъпих напред с намерението да прегърна и него. В последния момент обаче се отказах и само стиснах леко ръката му.

— Радвам се.

Той сложи за миг горещата си загрубяла длан върху моята. Усетих, че се изчервявам, затова се обърнах пак към баща си:

— Как стигнахте дотук? Къде бяхте?

— Не може ли да обсъдим това на някое не така... преходно място? — попита той и обхвана с жест коридора.

Имах чувството, че всеки момент отново ще избухна в сълзи. „Преходно“. Божичко, само как ми липсваше!

Сигурна съм, че Айслин се канеше да му откаже, но майка ми пристъпи напред:

— Разбира се. Може да поговорим във всекидневната.

Двамата приковаха погледи един в друг и останаха така за известно време. По принцип всеки уважаващ себе си тийнейджър би се отворил от подобна сцена между родителите си, но аз се усмихнах.

Както и останалите стаи в къщата на Бранник, всекидневната бе почти празна. Имаше диван, който бе в съвсем малко по-добро състояние от кафявия ужас във военната зала. Баща ми и Кал седнаха на него, аз се разположих от другата страна на татко, майка ми се настани на облегалката на дивана точно до мен, а Айслин и Изи останаха на прага.

Татко въздъхна. Ръката, която положи върху моята, леко трепереше.

— Не мога да ти опиша колко е хубаво да те видя отново.

Преплетох пръсти с неговите.

— И аз така. Тоест, чудесно е да те видя отново!

Баща ми се усмихна и стисна ръката ми.

— Да, разбрах те.

— Как намерихте това място? — запита Айслин и развали момента. — То е защитено от такива като вас.

— В северозападния край на оградата има пролука от около метър — отговори Кал. — Там защитните заклинания не действат. Мога да ги оправя, ако искате.

Айслин очевидно се изненада неприятно, но бързо се взе в ръце.

— Няма нужда. Утре сутрин ще изпратя Финли да я поправи.

Бранник бяха наследнички на могъща бяла магьосница и у някои от тях все още се проявяваха магически способности. Очевидно и при Финли бе така.

— Ти ще отидеш да ѝ помогнеш — добави Айслин, вече към Изи. — Време е да се научиш как се издига защитна стена.

— Колкото до въпроса как сме ви открили — намеси се баща ми, — не беше лесно. Кал ми каза, че те е изпратил при семейство Бранник, но когато се опита да използва магията си да те намери...

— Все едно бе потънала вдън земя — обясни Кал. — Заклинанията за проследяване се оказаха безсилни, издирващата магия не действаше.

— Заради Итинериса — сетих се аз. — Порталът се е чудил какво да прави с мен сега, когато вече съм „обезмагьосана“.

— И аз така предположих — кимна баща ми. — Както и да е. Няколко седмици се опитвахме да се доберем дотук. Кал реши, че няма да е безопасно да пътувам с Итинериса в... сегашното си състояние, затова се наложи да се придвижваме по традиционния начин.

— Летели сте от Англия до Тенеси три седмици? — повдигна вежди Айслин.

— Не дойдохме направо тук — отвърна Кал, след което кръстоса ръце на гърдите си и се намръщи. — Трябваше да се справим и с много други неща.

— Какви неща? — полюбопитствах аз.

Баща ми се изправи и започна да крачи напред-назад.

— След като Бранник и Окото на Бог нападнаха главната ни квартира през пролетта, от членовете на Съвета оцеляхме само петима.

— Ние не сме ви нападали — рязко отсече Айслин. — Нито пък Окото, ако трябва да сме точни.

Той се сепна и я изгледа изненадано:

— Моля?

Айслин му обясни накратко онова, което бе казала и на мен снощи — че подозират, че Касноф сами са подпалили пожара, за да обвинят за него враговете си. Когато приключи, татко сякаш се бе състарил с десет години.

— Искате ми се да можех да кажа, че това обвинение е абсурдно, но след онова, което направи Лара Касноф... Както и да е. Останалите трима от Съвета бяха убити при нападението над абатство Торн.

Бях станала свидетел на убийството на един от тримата, Кристофър. Новината за другите двама обаче — Елизабет и Родерик — ме свари неподготвена.

— Лара и аз сме единствените оцелели — продължи баща ми. — А пък аз съм напълно безполезен. Все едно съм мъртъв — посочи той

татуировките си.

— Какво?!

— Няколко дни преди абатство Торн да изгори, Лара Касноф свика събрание в Лондон, в дома на някакъв изтъкнат магьосник — обясни ми междувременно Кал. — Успях да направя заклинание за невидимост и да вляза. Присъстваха стотици магически същества. Както и да е, именно тогава Лара пусна бомбата — каза, че баща ти е убит от Окото. — После кимна на Айслин. — И то с помощта на Бранник.

Айслин измърмори някакво проклетие, а майка ми сведе глава.

— Добре-е — произнесох бавно. — Схващам, че тая история о неприятна, но не можеш ли просто да се появиш там и да кажеш: „Хей, ето ме! Съвсем жив!“

— Бих могъл — отвърна баща ми. — Но нещо ми подсказва, че щом за Касноф е по-удобно да съм мъртъв, надали ще остана „съвсем жив“ още дълго.

— Как мислиш, каква е целта на Касноф? — запита мама.

Той я стрелна с поглед, после спря очи върху мен:

— Да ужасят магическия свят до такава степен, че използването на демони за защита да изглежда като единственото възможно решение. Разполагат с Дейзи, а може да са успели да хванат и Ник. Не е имало други атаки на демони, които да могат да се свържат с него.

В нощта, когато Касноф използвах Дейзи срещу Окото, Ник бе побеснял и избил повече от двайсет души. Още потръпвах при тази мисъл.

— А тя каза ли нещо за демони на въпросната среща? — попитах Кал.

— Не, нищо конкретно. Заяви само, че двете със сестра и имат план как да се отърват от Бранник и Окото веднъж завинаги.

— А като заговорихме за това... — намеси се татко. — Софи, случайно да си влизала във връзка с Арчър Крос?

Всички погледи в стаята се насочиха към мен. Изпитах неистово желание да си покрия лицето — добре знаех, че чувствата ми са изписани толкова ясно, все едно съм ги споделила на глас.

— Не. Смятах, че вероятно... — Обърнах се към Кал. — Видя ли го? Когато влезе в абатство Торн да измъкнеш татко?

Не че очаквах Кал да отвърне „Да, видях го. Всъщност оттогава го разнасям в джоба си“. Въпреки това ме заболя буквално физически, когато Кал срещна очите ми и отговори:

— Когато се добрах до килията, баща ти беше сам в нея.

Ти си късметлийка, напомних си. Баща ти е тук. Както и Кал. А и Джена е в безопасност. Какви са шансовете да си върнеш всички?

— Вратата на килията бе разбита — продължи Кал, — затова с баща ти предположихме, че от Окоето са го отвели.

— Нищо ли не помниш? — попитах татко.

— Страхувам се, че в онзи момент съм бил в безсъзнание — поклати той печално глава.

Напъхах ръце в джобовете си и отбелязах:

— Сигурна съм, че сте прави. Най-вероятно е с Окоето.

А пък те или го държаха като личния си магьосник, или бяха разбрали, че двамата сме действали заедно, и го бяха убили. Каквато и да бе истината, него го нямаше.

Тази мисъл бе така болезнена и така изцяло ангажира ума ми, че ми трябваше близо минута да осъзная, че баща ми все още говори:

— ... със сигурност не е единственият изчезнал.

Айслин стоеше на прага със скръстени на гърдите ръце.

— Така, значи Крос го няма, както и двете Касноф — изброи ги тя, като след всяко име присвиваше един от пръстите си. — А също и демоните им.

— И остров Грималкин — добави Кал толкова тихо, че в първия момент реших, че не съм го чула правилно.

— Чакай... какво?! — възкликнах аз.

— „Хеката“ и островът са изчезнали — повтори баща ми.

— Че това възможно ли е изобщо? — зачуди се майка ми.

Татко я погледна и отново между тях сякаш припламна нещо.

— Никой не знае — най-накрая отвърна той. — Но няколко дни след пожара в абатство Торн целият остров сякаш се изпари, разтвори се във въздуха. В един миг бе там, а после на негово място имаше само вода. Аз лично не вярвам, че е изчезнал. Касноф сигурно са го скрили с магия, макар да не зная защо.

— Мислиш, че са там? — попитах и си припомних предчувствието си от деня, когато заедно с Кал и Джена напуснахме

„Хеката“: че повече няма да се върнем там заедно. Оттогава все още ме побиваха тръпки.

— Ами има логика — обясни татко. — Нали именно на остров Грималкин създават демони. Анастасия живее там от години. Не мога да си представя просто да го изоставят, освен това...

Гласът на баща ми заглъхна и той потри очи с опакото на дланта си. Тръгна към дивана, но се спъна. Майка ми скочи и го подхвана под мишницата, а Кал го пое от другата страна. Помогнаха му отново да седне и Кал подхвърли:

— Пътуването го изтощи. Направих му предпазващи заклинания, но все още е прекалено слаб.

— Моля ви, не говорете за мен, сякаш ме няма в стаята — обади се татко, но изтощението в гласа му притъпи остротата на думите.

— Достатъчно за тази вечер — отсече майка ми и забелязах, че все още държи ръката му.

— Трябва да разкажа на Финли какво става — добави Айслин. И да си поговоря с Торин — подметна тя и едно мускулче на челюстта ѝ потрепна.

После се обърна към баща ми и Кал:

— Вие двамата ще останете за през нощта. Утре сутрин ще решим какво да предприемем отгук нататък.

Това решение бе трудно за нея, личеше си по стиснатите и устни. Струва ми се, че и татко го забеляза, защото кимна почтително:

— Благодаря ти, Айслин.

— Могат да използват палатките — обърна се към мен тя.

Бях забравила за странните брезентови постройки, които навремето бяха използвали останалите Бранник при посещенията си. Искаше ми се да спомена за походните легла и подземие, но Айслин вероятно нямаше да приветства идеята под покрива ѝ да се съберат толкова магически същества.

После тя излезе от стаята, а Изи я последва. Веднага след оттеглянето им баща ми се облегна назад на дивана и затвори очи.

— Трябва да спите тук — обърна се към него майка ми. — Палатките са ужасно неудобни, а след всичко, което сте преживели... — Тя прочисти гърло. — Както и да е, не е необходимо да прекарвате нощта навън.

Татко само кимна, без да отваря очи. Кал обаче повдигна рамене и отбеляза:

— Свикнал съм да спя на открито. Освен това вие вероятно искате... ъ-ъ... да прекарате известно време насаме, като семейство.

Обърна се и тръгна към вратата, но преди да излезе, баща ми каза:

— Софи, защо не покажеш на Кал къде ще спи? Искам да поговоря с майка ти на четири очи.

— О! — отвърнах само аз и отново пъхнах ръце в джобовете си. — Добре. Разбира се.

Последния път, когато останах насаме с Кал, той ме целуна. Вярно, че жестът сякаш казваше: „Има огромна вероятност да умрем, та да го приемем като целувка за сбогом (може би)“... И все пак. На практика той ми бе годеник (нали разбирате — не стигат другите странности на магическите същества, ами имаме и уговорени бракове). Фактът, че сме сгодени, придаваше на неловкостта във взаимоотношенията ми с Кал нови измерения.

Сега той ми хвърли поглед през рамо и (макар че нямаше как да съм напълно сигурна) ми се стори, че очите му за миг се спряха върху устните ми. С усилие на волята си наложих да не преглътна мъчително и го последвах навън.

ГЛАВА 10

По пътя към палатките запазихме мълчание. На тръгване минах през кухнята и взех един от онези фенери с материи, които очевидно представляваха колекционерска страст за Бранник предвид складовите наличности. Сянката ми се преплиташе с тази на Кал пред двама ни, макар че не извървахме толкова близо един до друг. Впрочем мисълта за Арчър така бе обсебила съзнанието ми, че забелязах разположените в кръг около двора постройки едва когато се озовахме сред тях.

Така наречените палатки всъщност бяха доста стабилни колиби. Покривите им наистина бяха брезентови, но не бяха издигнати направо върху земята, а на масивни дървени платформи. Дори имаха стъпала отпред.

— Леле! — изненадах се аз. — Това не са палатки, а по-скоро бараки. Или кръстоска между двете, като бебета на палатка и барака. „Барлатки“. Ха-ха.

Шегата не се оказа сполучлива. Пона начало беше глупава, а и аз не вложих хумор в нея. Въпреки това Арчър щеше да се разсмее, помислих си и отново ме връхлетя болка, от която ми секна дъхът.

Кал не отвърна нищо.

— Избери си, която искаш — продължих аз. — Всичките са празни.

Все така, без да ме поглежда, Кал тръгна към онази, която бе точно пред нас. Отметна платнището, което служеше за врата, и влезе. Когато се сетих, че може би е трябвало просто да му подам фенера, вместо да вървя след него, той вече бе вътре.

Изкачих стъпалата и се шмугнах под платнената врата.

— Леле! — споделих на гърба му. — Не са като стаите ни в абатство Тори, а?

Мебелировката бе съвсем оскъдна. На протрития дървен под бяха разположени сгъваема маса и ниско походно легло като онези в приземната част на къщата. То за други мебели нямаше и място. Стаичката бе миниатюрна и усетих, че ме обхваща клаустрофобия.

Оставих фенера на масата. Искаше ми се светлината му да е по-силна, защото в момента едва различавах чертите на Кал в полумрака. Пъхнах ръце в джобовете си и въздъхнах дълбоко. Кал седна на леглото, което проскърца под тежестта му. Той подпря лакти на коленете си и стисна длани пред себе си, но продължи да мълчи.

Ей — произнесох аз прекалено високо и нервно, — ако си гладен или, ъ-ъ, искаш нещо, мога да проверя какво има в кухнята. Човек сигурно зверски огладнява, докато бяга да си спаси кожата... особено ако влачи със себе си останал без магически сили демон.

Още щом го казах, ми се прииска да си прехапя езика.

— Не съм гладен — отвърна той тихо.

— Чудесно — заявих. — Тогава ще те оставя да се напиш на спокойствие.

С пламнали бузи се насочих към изхода.

Той обаче не ми позволи да си тръгна така.

— Мислих за теб. Всеки ден.

Застинах на прага, стиснала платнището.

— Три седмици са много дълго време, когато всяка минута се чудиш къде е някой — продължи Кал с дрезгав глас. — Не спрях да се питам дали не съм сбъркал, като те пратих при Бранник.

Обърнах се. Искаше ми се да се пошегувам, да кажа нещо остроумно и саркастично — каквото и да било, само да разсея напрежението. Вместо това изтърсих:

— И аз си мислих за теб.

Кал рязко вдигна очи, а аз срещнах погледа му.

— Кал, ти... спаси живота на баща ми. Опита се да измъкнеш Арчър. — Болка стягаше гърдите ми, докато произнасях думите, но се усилих да продължа. — Стореното от теб има огромно значение, дори не мога да го опиша. Едно „благодаря“ просто не стига, разбираш ли? Не мисля, че съществува начин някога да ти се отпла...

Той рязко се изправи и изведнъж се озовах в прегръдките му с притиснато към гърдите му лице. Миризмата му бе пощата и приятна и очите ми се напълниха със сълзи. Обвих кръста му с ръце и го придърпах по-близо. Той леко погали косата ми.

— Той сигурно е добре, Софи — измърмори. — Окото вероятно са го измъкнали оттам.

Стиснах очи.

— Зная прошепнах. — Не е заради това. Тоест... има и друго. Всичко... всичко е такава ужасна каша, Кал!

Той ме прегърна по-силно.

— Знам. Сега, когато и Грималкин го няма... — Пое си дълбоко въздух, но не добави нищо повече.

Дори не се бях замисляла за това. Кал наистина много обичаше острова. Спомням си какво ми каза, докато бяхме и Торн — че възприема Грималкин като свой дом. Аз бях свикнала никъде да не пускам корени, но Кал бе живял в „Хеката“ от навършването на тринайсетата си година. Отдръпнах се, за да го погледна в очите.

— Съжалявам — казах. — За всичко.

На лицето му бяха изписани чувствата, които аз самата изпитвах. Объркването, безпомощността, самотата. Предполагам, че именно последното ме накара да се повдигна на пръсти и лекичко да допра устни до неговите. Всъщност не смятах да го целувам, просто исках да му покажа благодарността и съчувствието си; но когато понечих да се отдръпна, Кал обгърна с длан бузата ми, натискът на устните му се увеличи и ме зацелува съвсем истински.

А аз му отвърнах, и то не на шега. Впих пръсти в тениската му. За около минута се чувствах добре. Хубаво де — не беше добре. Беше страхотно. Все едно бях в безопасност в топлата му сигурна прегръдка.

А после изведнъж трепнах и се дръпнах назад с пламнало лице.

— Божичко, сега ще съжалявам и за това! — казах и му обърнах гръб, като триех бузите си с треперещи ръце.

Преди само ми се бе сторило, че атмосферата в палатката е напрегната. В момента човек буквално можеше да я реже с нож. Зад мен Кал въздъхна дълбоко.

— Не, аз съжалявам — промълви. — И двамата сме... просто се намираме в странно положение.

Извърнах се отново към него и му се усмихнах несигурно.

— И в буквален, и в преносен смисъл — съгласих се и посочих вътрешността на палатката.

Кал отвърна на усмивката ми, макар и съвсем леко.

— Май трябва да тръгваш. Виж как е баща ти. Може да поговорим утре, когато не сме толкова... — Не довърши, а само сви рамене.

— Точно така. Утре.

Докато се измъквах от палатката, усещах погледа му, прикован в гърба ми. Затичах се към къщата, но чувството не изчезваше. Струваше ми се, че между плешките ми гори огън.

Целунах Кал! Отново. И то истинска целувка.

Думите се повтаряха в ума ми в такт със стъпките. Не бях сигурна защо точно се свива стомахът ми — дали от това или от замайване. Когато отворих задната врата, ръцете ми още трепереха. Къщата бе потънала в необичайна тишина. Промъкнах се крадешком до всекидневната. Баща ми се бе отпуснал на дивана със затворени очи. Дишането му бе повърхностно и слабо. Мама седеше на пода до него, а при краката ѝ бе поставена чаша, от която излизаше пара. Гледаше баща ми със странно изражение — тъга, уплаха... но и още нещо. Протегна ръка и съвсем леко проследи липаците плетеници по кожата му.

Измъкнах се, преди да ме е забелязала.

Тръгнах да се качвам нагоре по стълбите, разтреперана и обзета от усещане за пустота. Понякога ми се струва, че кората имат граница на чувствата, които могат да изпитват наведнъж... аз определено бях достигнала своята. Татко и Кал се бяха появили, бях целунала Кал...

Притиснах длани към очите си и дълбоко, макар и треперливо, си поех дъх. Да. Определено ми стигаше за тази вечер.

После обаче отворих вратата на спалнята си и забелязах меката призрачна светлина вътре. Простенах.

— Не и тази нощ, Елодия — изсумтях. — Изобщо не съм в настроение.

Обаче думите заседнаха на гърлото ми, защото духът в средата на стаята не беше Елодия...

Беше Арчър.

ГЛАВА 11

— О, супер! Получи се — заяви Арчър и на призрачното му лице се изписа облекчение.

За разлика от този на Елодия, гласът му се чуваше ясно и звънко и ми бе така болезнено познат, че сърцето ми се сви.

Стоях като вкаменена, опряла гръб на вратата. В този миг забелязах леката му усмивка, макар той да бе полупрозрачен.

— Ъ-ъ, Мерсер? Нали си даваш сметка, че не сме се виждали от близо месец? Очаквах нещо от рода на: „О, Крос, любов моя, пламък мой, толкова копнях да те...“

— Ти си мъртъв — изтърсих аз и притиснах ръка към корема си. — Призрак си, а си мислиш за...

Веселието на мига изчезна от лицето му. Арчър вдигна и двете си ръце във въздуха:

— Хей, чакай малко! Не съм мъртъв, кълна се!

Сърцето ми все още биеше лудо.

— Щом не си мъртъв, какъв си тогава?

Той сякаш се смути (колкото и невероятно да изглежда). Бръкна под тениската си и измъкна нещо като амулет, окачен на тънка сребърна верижка.

— Това е камък предавател. Излъчва образа ти и се появяваш като холограма... или нещо подобно. Нали се сещаш? Помогни ми, Софи-Уан Кеноби, ти си единствената ми надежда!

— И него ли открадна от мазето на „Хеката“?

Арчър бе отмъкнал множество полезни магически дреболии, докато бяхме наказани да подреждаме мазето.

— Не — обидено отвърна той. — Намерих го в... ъ-ъ, един магазин. За разни магически джунджу... Добре де, добре. Наистина го отмъкнах от мазето.

Втурнах се през стаята и забих юмрук в слънчевия му сплит. Е, той мина през него, но въпреки това изпитах удовлетворение.

— Тъпанар такъв! — извиках и замахнах към главата му. — Уплаши ме до смърт! Кал смяташе, че от Окото са те отвели, и реших,

че са разбрали за нас, че сме работили заедно... и са те убили, арогантен нещаст...

— Съжалявам! — извика той в отговор и започна да размахва прозрачните си ръце. — Мислех, че ще схванеш веднага, че щом можеш да ме чуеш, значи не съм призрак. Не исках да те плаша, но наистина не съм мъртъв! Сега ще спреш ли да ме удряш, ако обичаш?

Престанах да го налагам.

— Усещаш ли болка?

— Не, ама не е особено приятно да гледам как юмрукът ти лети към лицето ми.

Намирахме се на сантиметри един от друг.

— Не си мъртъв — казах аз, като отпуснах ръце.

— Ни най-малко — увери ме той.

А после се усмихна — широко, щастливо и искрено — а мен бузите започнаха да ме болят и едва тогава осъзнах, че и аз се хия.

— А това с холограмата значи ли, че...

— Че съм безплътен, да. Кое е много гадно, защото в момента има цял куп плътски неща, които бих искал да направим.

Спрях очи върху устните му и бузите ми пламнаха. После обаче си спомних, че само допреди десет минути бях в обятията на друг... целувах се с друг.

Отдръпнах се рязко с надеждата, че не е забелязал и разгадал изражението ми, и отидох да седна на леглото.

— Добре, а къде все пак беше? — попитах и свих крака пред себе си.

Въпреки безплътността му ясно забелязах вината, която за миг се изписа на лицето му.

— В Рим — обясни. — Или, ако искаш да съм по-точен, криех се в килера на една вила в покрайнините на Рим.

Не се учудих особено, че е бил с Окоето. В крайна сметка не беше ли това най-добрата му възможност да се измъкне от горящото абатство Торн?

— Защо направи такава физиономия? — запита Арчър.

Притиснах по-силно колене към гърдите си.

— Каква физиономия?

— Все едно ти иде да повърнеш или да се разплачеш. А може би и двете едновременно.

Уф, наистина е ужасно лицето ти да те издава толкова лесно!

— Просто тая вечер беше направо... откачена. Впрочем същото може да се каже и за последните няколко седмици като цяло.

Нямах представа с колко време разполагаме, затова му разказах съвсем накратко случилото се, след като избягах от Торн. Той ме изслуша мълчаливо и се изненада единствено при новината, че майка ми е Бранник.

— Да, затова сега сме тук — завърших. — Сближаваме се с Бранник. А днеска се появи и баща ми заедно с, ъ-ъ... с Кал. А ето те и теб. Въобще денят бе изпълнен със събития.

— Как са те намерили баща ти и Кал? Опитвам се да те открия с магия за проследяване, откакто напуснах Тори, но едва днес успях.

Кал ми каза да дойда при Бранник с Итинериса. Просто са се надявали, че съм тук. Това е сигурно първият път, когато късметът ми проработва от... ами от години.

Арчър се усмихна, но после очертанията на тялото му да почнаха да трепкат и той ту изчезваше, ту се появяваше отново.

— По дяволите! — измърмори и почука по камъка на врата си. — Добре, явно не ми остава много време, затова ще бъда съвсем кратък. Окото знаят единствено, че Касноф са изчезнали. Не са чували за други нападения на демони, но определено нещо се мъти. Просто не знаят какво.

— И баща ми каза същото.

— Издирваме Касноф, но засега нямаме успех. Въртим се в кръг.

— Тук е същото — казах. — А... а сега какво, Крос? С Окото ли ще останеш?

Арчър хвърли поглед през рамо към нещо зад гърба си.

— Не знам — отвърна, обръщайки се отново към мен. — Не че имам къде другаде да отида.

— Можеш да дойдеш тук.

Той се усмихна и протегна към мен призрачната си ръка. Притиснах пръсти към неговите, макар в действителност да не можех да го докосна.

— Искане ми се да бе възможно — промълви. — Само че напоследък ме следят много внимателно. Вероятно ще съм в по-голяма безопасност, ако остана тук. Май е най-добре известно време да играя по правилата и да се държа, както очакват от мен.

Вгледах се в сплетените ни ръце.

— Ще те видя ли отново?

— Може да си сигурна в това! — заяви Арчър. — Не ти ли обещах следващия път да се целуваме в замък?

Засмях се тихичко и отдръпнах ръка.

— Така е. Както и да ме водиш на срещи. На истински срещи, без мечове, таласъми и непрекъснато оглеждане през рамо.

— Добре, имаме сделка — каза той. — Веднага щом спасим света от нашествието на демоните, ти и аз отиваме в най-близката кръчма.

Отдръпнах си ръката и се закисках:

— Леле, каква романтика!

Неговата усмивка бавно се стопи.

— Ще се видим отново — каза, вече напълно сериозен. — Обещавам!

Приблужи се толкова плътно до мен, че прозрачните му крака се разтвориха в леглото.

— Мерсер, аз...

А после — просто ей така — потрепна и изчезна.

— О, не така де! — простенах високо в опустялата стая.

Въздъхнах, отпуснах се на възглавницата и затворих очи.

Бях прекарала няколко минути така, когато изведнъж усетих, че не съм сама.

Както и предполагам, когато отворих очи, видях Елодия. Седеше на ръба на леглото и ме наблюдаваше с неразгадаемо изражение на лицето.

— Обичаш ли го? — попита тя накрая, оформяйки въпроса само с устни.

Изтекоха няколко секунди, преди да отговоря:

— Да, така мисля.

Елодия кимна, сякаш бе очаквала да го чуе.

— И аз така си мислех.

Изведнъж ми хрумна, че ако някой ден отново видя Арчър, този нов навик на призрака му да обладава тялото ми, когато си поиска, може да доведе до... хм, неловка ситуация.

— Знаеш ли, той наистина съжaliaва, че те е излъгал — обърнах се към нея. — И за цялата история с... убийството ти.

Вината не беше негова — сви рамене тя. — Ставах все по-добра в уменията да чета по устните; вече не й се налагаше да повтаря. — Уби ме Алис. А тъй като Касноф са я превърнали в демон, предполагам, че вината в крайна сметка с тяхна.

— Ние ще ги спрем — уверих я. — Нямам идея как, но ще го направим.

Елодия ме изгледа особено:

— Наистина ли? Чух какво каза онзи тип от огледалото... че имаш два възможни пътя пред себе си.

— Никога няма да се съюзя с Касноф! — отвърнах машинално, но вътрешно потрепих. И аз си спомнях думите на Торин.

Стори ми се, че Елодия въздъхна. Трудно бе да се разбере със сигурност, тъй като тя, нали се сещате, в действителност не дишаше.

— Е, дори и да не преминеш на страната на злото, пак си и ужасно положение. Баща ти вече не притежава магически способности. Ти самата все едно нямаш, защото аз не мога да ти се притичам на помощ всеки път, когато загазиш. Двете хлапачки не могат и един върколак да убият, а Айслин Бранник е сама. Майка ти най-добре да си остане с книгите и да не посяга към оръжие, а пък Торин е не просто празнец, а напълно безполезен. С две думи, единственият, който става за нещо, е Кал. Той може би ще успее да отложи за малко неизбежното, когато Касноф насъскат демоните си срещу вас. Само че знаеш ли какво? Пожелавам ви късмет. Не че ще ви помогне.

И след тази кратка реч, която очевидно трябваше да ми вдъхне кураж, изчезна.

ГЛАВА 12

На следващата сутрин се озовах на най-странната закуска в живота си. Отбелязах присъстващите: аз, майка ми, баща ми, трите Бранник и Кал. А, да — и Торин, тъй като закусвахме с бисквити във военната зала. Думите на Елодия от предната вечер не ми излизаха от главата. Сериозно ли вярвахме, че имаме някакъв шанс срещу Касноф?

— Сигурно знаеш нещо — тъкмо казваше Айслин на Торин.

— Естествено! — сопна й се той в отговор. — Вече ти казах, че онези жени са на проклетия си остров!

— А. Къде. Е. Той?! — натърти Айслин за може би четвърти път.

— Посред. Проклетото. Море! — отвърна Торин по същия начин и вдигна ръце във въздуха, при което дантелените му маншети отхвъркнаха назад. — Не знам защо не можете да го откриете! Намира си се на абсолютно същото място, където винаги е бил!

— Айслин, вече ти казах. Сигурно са му направили някакво заклинание и са го скрили — намеси се баща ми.

Беше се подпрял на облегалката на един от сгъваемите столове. От едната му страна се бе изправил Кал, а от другата — майка ми.

Срещнах погледа на Кал и снощната случка мигом изникна в ума ми. Как бях вкопчила пръсти в тениската му и как притисках устни към неговите.

Веднага насочих цялото си внимание към Торин.

Така, значи Касноф са в „Хеката“ — заявих. — Вероятно наедно с всички демони, които са успели да създадат междувременно. Но с какво се занимават там? Спретнали са си адско парти?

Никой не се обади, така че добавих:

— Нали схващате? Адско — понеже всички там са... Уф, няма значение.

— Аз разбрах — тихичко каза Изи.

Усмихнах й се признателно.

— Нямам представа какво планират — продължи Торин — зная само, че са там.

После ни изгледа намръщено един по един.

— Не всичко на този свят ми е известно, както добре знаете. Сигурен съм само, че това момиче тук — при тези думи ме посочи с показалец — играе основна роля, за да предотврати използването на орда демони за изстребване на човечеството.

Или пък ще води атаката. Тази мисъл изскочи неканена в ума ми. Коремът ми се сви. Торин ми намигна и се зачудих дали не умее и да чете мисли. Или просто бе разгадал изражението ми, което не бе особено трудно.

Изхвърлих от мислите си представата как заставам начело на армията демони и заявих:

— И Окоето не са наясно с кроежите им.

Само след секунда, когато осъзнах смисъла на думите ми, всички впериха погледи в мен.

— Снощи, ъ-ъ, говорих с Арчър — подхвърлих, все едно случайно се бях засякла с него в кафенето на ъгъла. — Използва някакъв камък, предавател или нещо подобно... Както и да е, появи се да каже едно „здрасти“.

— И ти едва сега реши да го споделиш с нас? — попита ме татко.

— Ами когато влязох, вие се разправяхте с Торин — отвърнах рязко. — Нямах кой знае какви възможности да взема думата. Освен това Арчър не знае нищо. По-точно, не знае повече от нас. Не смятах, че е особено важно да го споменавам. Намина за, хм... не повече от пет минути.

— Дойде в стаята ти ли? — повдигна вежди майка ми.

— Беше безплътен! — повиших тон аз. — И... съвсем като призрак. Всичко беше напълно невинно, заклевам се!

— Гаджето ти е член на Окоето на Бога? — запита ме невярващо Финли.

Баща ми прочисти гърло.

— Във всеки случай — намеси се той и ме спаси от необходимостта да отговарям на Финли — хубаво е да го знаем. Това означава, че поне по отношение на Касноф всички сме в едно положение и никой няма предимство.

— Да — съгласих се аз, — тоест, никой няма идея какво да предприеме. Честно казано, това не ми звучи много добре, тате.

— Добре, а какво можем да сторим? — зачуди се на глас Финли. — Само ще си седим тук и ще чакаме Касноф да направят първата

стъпка ли?

— Можем да отидем до Лох Балах — заяви Айслин.

— Това името на някакво място ли е, или просто се задави? — поинтересувах се аз и си изпросих сърдит поглед.

Баща ми издаде странен звук, все едно го душеха; възможно бе да се опитва да потисне смеха си. Прикри го с кашлица и обясни:

— Лох Балах е езеро в Ирландия. Свещено място за семейство Бранник, ако не ме лъже паметта.

— Най-святото — добави Айслин. — Някога едно от задълженията на Бранник е било да го охраняват.

— И какво толкова има там, че да му е нужна охрана?

— Предполага се, че там има вход към Подземния свят — отговори майка ми.

— Щом ще се бием срещу демони, ще ни е нужно и много демонично стъкло. В крайна сметка само то може да убие демон — отново взе думата Айслин. — А Подземният свят е единственото място, откъдето можем да се сдобием с него.

— Говориш за буквално отиване в ада, така ли? — попитах аз.

Никой обаче не ми обърна внимание.

— Не можехме да влезем — каза Финли. — Нито един от нас не е в състояние да преживее пътуване в Подземния свят. Трябва да притежаваш наистина могъща тъмна магия за това. Ако Софи все още имаше магически способности, може би щеше да е възможно, но без тях... — поклати глава тя.

— Софи все още притежава магическата си сила — намеси се тогава баща ми.

— Да, така е — подкрепих го и аз. — Не ме подложиха на Очистването. Обаче е затворена тук — потупах се по гърдите. — Онази дума, която използваша членовете на Съвета след присъдата ми, я заключи вътре в мен и сега не мога да я достигна.

Татко се протегна и взе ръката ми в своята.

— Помниш ли гримоара, с който се занимавахме в абатство Торн? В него имаше едно заклинание, което те накарах да докоснеш.

Естествено, че си спомнях. Не бях разбрала какво е заклинанието, но когато пипнах страницата, все едно нещо ме удари леко в средата на гърдите.

Едва сега осъзнах, че именно на това място усещах заключените си сили.

— То бе магия за защита — обясни баща ми. — Сега никой не може да ти отнеме напълно силите. Каквато и оковаваща магия да ти направят, достатъчно е само да докоснеш страницата с онова заклинание и отново ще разполагаш с тях.

Стиснах толкова силно ръката му, че сигурно го заболя.

— Божичко! — ахнах.

Можех да си върна отново магическите способности. Вече нямаше да се чувствам безпомощна, нито да имам нужда от призрака на Елодия, за да правя магии. Щяхме да имаме реални шансове да спрем Касноф. Обзеха ме надежда и въодушевление.

После обаче сякаш някой ме заля с кофа студена вода. Спомних си картината, която бе обрисувал Торин снощи: аз, начело на армията демони на Касноф. Би трябвало да разполагам със силите си, за да го направя, нали? А-а, не! Не, тук много се лъжеше. Нямаше начин да се съюзя с Касноф и да участвам в нещо толкова ужасно. Никога!

А след това се сетих за друго.

— Да, обаче трябва да докосна заклинанието. Онова, което е в гримоара. А гримоарът къде е?

Баща ми се сепна, сведе засрамено поглед и призна:

— Без съмнение, у Касноф.

— А пък те са на острова, който не можем да открием. Кълна се, че това е най-заплетената загадка на света!

— А може би има и друг начин — предположи Финли. — Сред познатите ви няма ли някоя вещица или магьосник, които да могат да възстановят силите на Софи?

— Може би — отвърна баща ми, но го познавах достатъчно добре и бях наясно, че неговото „може би“ всъщност означава „няма начин!“.

— Не може ли някой просто да произнесе заклинанието? — зачудих се аз.

Знаех, че се хващам за сламка, но дори да съществуваше най-малката възможност да си върна способностите, щях да се възползвам от нея.

— Не — поклати глава баща ми. — Това конкретно заклинание е било втъкано в хартията с кръвна магия. Трябва да се докосне

страницата, иначе думите нямат такава сила.

— Моята магия може и да не е тъмна, но е доста силна — каза Кал. — Ако отидем в Ирландия, какъв е шансът да успея да вляза?

Баща ми леко се почеса по тила, докато обмисляше въпроса му.

— Предполагам, че е възможно, но рискът...

— Трябва да предприемем нещо — тихо отсече Кал. — Предпочитам да поема риска и да се опитам да проникна на Лох Балах, отколкото да чакам тук.

— Момчето е право — намеси се Торин, макар че той и Кал вероятно бяха на почти еднаква възраст (е, плюс-минус петстотин години, но кой ги брои). — При това, колкото по-скоро, толкова по-добре. Може да се каже, че в момента цари затишие, но нещо се приближава. Усещам...

— Смущение в Силата? — прекъснах го необмислено.

Торин се намръщи:

— Предполагам, че си правиш шега с мен, макар този израз да не ми е познат. Както и да е. Истината е, че се надигат могъщи тъмни сили. Колкото сте по-подготвени, толкова по-добре за вас.

— Тогава да вървим — казах.

— А може би няма да е зле да разгледаме и някои други възможности, преди да се понесем към Ирландия — предложи баща ми и бутна очилата си нагоре. — Софи, ти все пак преживя голямо изпитание...

— Ще спя в самолета. Виж, изправени сме пред опасността насреща ни да излезе истинска армия от демони. За вас ме знам, но мен тези думи ме ужасяват почти колкото „вадене на зъб“ и „училище в събота“. Вече изоставаме с три седмици. Нямаме време просто да си седим тук, да обмисляме възможности, да четем прашасали книги и да слушаме още некадърни предсказания от тоя идиот — занареждах аз и посочих Торин.

Той ми отвърна с жест, който вероятно бе старовремският еквивалент на среден пръст.

— Е, да — продължих. — Тази идея може би е глупава, но ако някой от нас има дори минимален шанс да проникне в Подземния свят, трябва да се възползваме от него.

— Добре, така ми харесваш — заяви Финли и ми се усмихна широко. После погледна баща ми: — Тя е права. Ако не измислим как

да спрем вещиците Касноф, трябва поне да сме в състояние да се защитаваме от тях. А единственият начин за това е да отидем до Лох Балах и да вземем оттам поне вагон демонично стъкло.

Баща ми въздъхна и се отпусна на един от столовете край масата.

— Невъзможна мисия — измърмори той.

— Да имаш други идеи? — попита го Айслин.

Той отметна глава назад, сякаш отговорът щеше изведнъж да се появи на тавана. После впери поглед в мен:

— Наистина ли искаш да го направиш?

— Кал може и да успее да влезе. А може би не. Така или иначе, нищо няма да постигнем, ако продължаваме да висим тук, в пущинака. Без да се обиждате — подхвърлих на Айслин, която само махна с ръка.

Дълго време баща ми само се взираше в очите ми. Най-накрая кимна уморено и каза:

— Права си. Как обаче ще стигнем дотам? Итинерисът е твърде опасен за теб, а за хората може да е смъртоносен — уточни той и посочи към мама.

— Аз ще се погрижа за самолетната компания както предния път — каза Кал.

Финли и Айслин го погледнаха въпросително и баща ми обясни:

— Кал ни измагьоса билети и фалшиви документи, с които се измъкнахме от Англия. Това не е най-благородното приложение на магията, но определено си има предимства.

— Съгласна съм — заяви Айслин. — В такъв случай, момичета, отивайте да си съберете багажа. А ти, Финли, първо зареди с газ пикапа. До най-близкото летище има доста път.

Огледах стаята и събраните в нея хора — моето семейство — и ме обзе възбуда. Да, това може би щеше да влезе в историята като най-глупавото нещо, което съм правила през живота си; обаче толкова се радвах, че имаме план, че изобщо не ми пукаше дали е добър. А ако мога да съдя по израженията на останалите, и те се чувстваха по същия начин. Е, е изключение на Торин, който ни наблюдаваше отегчено.

Тръгнах след Финли и Изи към горния етаж. Почти бях стигнала края на стълбището и площадката пред стаята си, когато изведнъж ме заслепи ярка светлина. Първо си помислих, че идва от прозореца в коридора, и вдигнах ръка, за да закрия очи. Едва тогава осъзнах, че

светлината всъщност идва от дланта ми. От нея бликаше силно златното сияние, което се плъзна нагоре по ръката ми, а после се спусна по гърдите ми. Изи се обърна и зяпна. Посегна към ръкава ми, но пръстите ѝ минаха през него и ръката ми изчезна.

Златните нишки сега се движеха по-бързо, пълзяха по тялото ми като змии. Наблюдавах как краката ми стават прозрачни, след което изчезват напълно.

Всичко стана толкова бързо, че нямах време дори да се паникьосам. В състояние бях единствено да стоя и да гледам надолу към майка си, която тичешком се качваше по стълбите и крещеше името ми.

— Мамо! — оформих с устни, но от тях не излезе нито звук.

По коридора към нас тичаше още някой и си помислих, че сигурно е баща ми. После обаче сиянието покри и очите ми и вече не виждах нищо. Обзе ме ужасно странно усещане — сякаш някой усукваше тялото ми и го дърпаше, като че ли искаше да ме обърне с хастара навън. Освен това се движех нанякъде с такава замайваща скорост, че всяка кост в тялото ми тракаше и протестираше. Все едно ме бе грабнало торнадо и сега се въртях във вихъра му.

А след това, пак така внезапно, всичко свърши.

Стоях права (което само по себе си бе истинско чудо, имайки предвид колко силно треперех). Въздухът нахлуваше и излизаше от дробовете ми на силни болезнени хрипове и се наложи да съсредоточа поглед в краката си и да си припомня как се диша нормално, а не като болен от астма морж. В крайна сметка успях донякъде, но все още имах проблем с очите. Много добре си спомням, че си бях обула старите бели маратонки, но в момента краката ми бяха черни и... Чакайте малко, това чорапи до коленете ли са?!

Примигнах. В къщата на Бранник носех дънки, а в момента от коленете нагоре виждах надиплено нещо на черни, сини и зелени карета.

Вдигнах поглед и вече дори не се задъхвах. Просто изобщо не дишах.

Сградата изглеждаше още по-занемарена, отколкото я помнех; буйните папратови растения от двете страни на входната врата бяха загинали. Верандата отпред, която преди бе просто хлътнала, сега бе загрозена от грамадна зейнала дупка. И макар да бе август, дъбовете

вече не хвърляха сянка в двора, защото по клоните им нямаше нито едно листо.

Нямах представа нито как съм се озовала тук, нито защо. Бях сигурна само в едно: отново бях в „Хеката“.

ВТОРА ЧАСТ

— Но аз не искам да ида при побъркани —
забеляза Алиса.

— А! Не може иначе — рече Котака. — Ние
всички сме побъркани.

„Алиса в страната на
чудесата“

ГЛАВА 13

Оказа се, че не съм сама на ливадата пред училището. Заобиколена бях от множество деца — може би над сто — които изглеждаха толкова уплашени и разтърсени, колкото и аз. На няколко крачки от мен бе застанала Тейлър, тъмнокосата зооморфка, с която може да се каже, че се бях сприятелила. Тя също ме забеляза и попита объркано:

— Хей, Софи! Откъде се появи?

После погледна надолу и се сепна при вида на училищната си униформа.

— А откъде дойдох аз? — добави по-скоро на себе си.

— Нямам идея.

Групата ученици край нас започна да шуми разтревожено и усетих, че объркването им заплашва да се превърне в паника. Съвсем близо две феи — реших, че са Навзикая и Шивайн — се прегърнаха. От крилете им се стичаха ярки сълзи.

Докато вървах през тълпата, долавях откъслечни разтвори. Много хора споменаваха „златиста светлина“ и „сграбчи ме от нищото“. Следователно, каквото и да се бе случило с мен, явно важеше за всички тук.

През последните няколко месеца бях преживяла какво ли не, но това бе напълно различно. Спрях и застанах като истукан в средата на поляната пред „Хеката“, облечена в училищната си униформа и заобиколена от бившите си съученици. Нямах представа какво да правя. С Бранник най-после бяхме изработили план — да отидем в Ирландия, до Лох Балах. Да се сдобием с куп демонично стъкло.

А да се озова обратно на остров Грималкин посредством някаква магическа телепортация — на място, което беше изчезнало, по дяволите! — въобще не влизаше в плана.

Завъртях се на пети и потърсих и други познати лица. Цялата местност бе обгърната от плътна мъгла и отвъд дъбовете, строени край алеята, не се виждаше нищо. Над главите ни белият диск на слънцето бе скрит зад сиви облаци.

Все още объркана, поех към къщата.

— Софи!

Обърнах се. Розовият кичур в косата ѝ бе изсветлял, лицето ѝ бе ужасно бледо, но това си беше Джена, която ми се усмихваше треперливо.

— Ето къде си била! — възкликна тя, сякаш раздялата ни бе траяла само няколко минути, а не няколко седмици.

Цяло чудо е, че не я повалих на земята — така се засилих към нея. Прегърнах я и сълзите ѝ закапаха по ключицата ми. Аз самата трябваше да положа огромни усилия да не наквася цялата ѝ коса, но всъщност и двете се смеехме.

— О, мъничката ми розова Джена — проплаках през смях, — никога през живота си не съм била така щастлива при срещата си с вампир!

Тя ме стисна по-здраво:

— И аз не съм се радвала толкова много на демон, който иска да ме смаже в прегръдките си!

В тази секунда не ми пукаше, че са ме довели обратно в „Хеката“ с помощта на някаква страховита тъмна магия, нито пък че най-вероятно ще намеря смъртта си. Джена Гюше жива, и беше тук, бяхме заедно. Всичко останало можеше да се оправи.

Когато се отдръпнахме една от друга, забелязах на врата ѝ нов кръвен камък. Този бе по-голям и по-богато украсен от предишния. Джена проследи погледа ми и се разсмя, все още през сълзи. После повдигна леко камъка.

— Да, усъвършенствам се и се развивам — каза. — Получих го от Байрон, Той твърди, че е сто процента удароустойчив и няма начин да се счупи.

Повдигнах вежди, докато оглеждах изпитателно сложната изработка и финия сребърен обков на аметистовия медальон.

— Освен това е ужасно натруфен, но ако ще те предпази, аз съм „за“.

— Ще ти поръчам същия, на който да пише „Най-добри приятелки“ с руни, да речем.

Разсмях се. Не че беше чак толкова смешно, просто буквално се чувствах замаяна от облекчение, че я виждам.

— Значи наистина си била с Байрон през цялото време?

— Да. Онази нощ, когато ти се върна с Кал и Арчър, другите членове на Съвета дойдоха в стаята ми. Отведоха ме в някакво адски зловещо място... — Джена потрепери при спомена, а аз реших, че знам точно къде се е озовала: в приличната на затворническа килия стая в подземиято на абатство Гори, която служеше за магическа съдебна зала.

— Лара Касноф искаше да ме прободат с кол — продължи Джена и аз инстинктивно стиснах пръстите ѝ. — Заяви, че било глупаво да позволяват на вампирите да живеят с магически същества, затова трябвало да бъде екзекутирана. Госпожа Касноф предложи лично да се погрижи.

В момента толкова силно стисках ръката на Джена, че сигурно ѝ причинявах болка. Представях си ясно как върви, ужасена и разтреперана, по стълбите след жената, на която някога бе вярвала. И то със съзнанието, че отива към смъртта.

Щях да убия госпожа Касноф. Само да си върнех силите, щях да ѝ отнеса главата — заедно с малоумната прическа.

— Благодаря на Господ, че беше тя — каза Джена.

— Какво?! — примигнах аз.

— Именно госпожа Касноф се свърза с Байрон. Взе ми камъка, защото ѝ трябвал за доказателство, че съм мъртва. Оказа се, че когато убиеш някой вампир, кръвният му камък се пръсва на парчета. Както и да е, после ме изведе от къщата през някакъв проход зад...

— Зад една картина — довърших.

И аз се бях измъкнала през него от абатството.

— Да, точно. Байрон ме чакаше в покрайнините на имението и ми даде това. — Повдигна отново натруфения накит. — Отведе ме в гнездото си в Лондон, което се оказа адски шантаво място. Но пък Викс беше там — завърши с лека усмивка.

Викс беше гаджето на Джена и също бе вампир.

След миг обаче всеки намек за веселие изчезна от лицето ѝ:

— Чух за Торн. Байрон успя да научи единствено, че тялото ти не е било открито. В продължение на почти цял месец няхаме новини и си помислих...

Прегърнах я отново.

— Зная — прошепнах. — И аз дълго време се страхувах, че ти се е случило нещо ужасно.

Тя се усмихна, отдръпна се и изтри нос с ръка.

— А после Байрон започна да получава странна информация... Разправяха, че си при Бранник.

— С тях бях — отвърнах.

Очите на Джена се разшириха, затова вдигнах ръка и я спрях, преди да е задала въпроса си.

— Дълга история. Обещавам да ти я разкажа от край до край, но по-късно. Съкратената версия гласи, че майка ми е Бранник, а аз съм нечестивото отроче на любовта между една Бранник и демон. В случая понятието „семейство с проблеми“ придобива изцяло нов смисъл.

Не можеше да ѝ се отрече, че знае как да постъпва в подобна ситуация.

— Добре, по-късно — съгласи се тя.

— По-важният въпрос сега е защо сме в „Хеката“.

Джена обърна внимание на гъстата неестествена мъгла, на занемарената (всъщност вече бе по-правилно да се нарече „порутена“)сграда.

— Нещо ми подсказва, че не става дума за среща на випуска.

— И теб ли те грабна магическо торнадо и те захвърли тук? — попитах.

— Не, превърнах се в прилеп и долетях. Ново умение, научих го от Байрон.

— Ха-ха! — оцених шегата аз и леко я шляпнах по рамото.

Тя се усмихна в отговор.

— Да, всъщност стана точно както го описваш. Все едно нещо ме понесе през въздуха с милион километра в час. — После изражението ѝ стана сериозно. — Що за магия беше това?! Огледай се, Соф. Тук сме поне сто човека. И всичките сме били пренесени от различни места, по едно и също време. Това не е просто силна магия, а нещо...

— Страховито — довърших аз.

Останалите ученици започнаха да се скупчват пред къщата и ме обхвана неприятното усещане, че всички чакаме някого — или нещо — да се появи от входната врата. Все едно бе съвсем нормално начало на учебната година и всеки момент госпожа Касноф ще застане на прага и ще обяви откриването на срока. Двете с Джена се постаряхме да не се отделяме една от друга и останахме зад основната маса ученици.

Някой ме побутна по рамото. Притиснах се по-плътно към Джена, за да му направя място... но въпросния някой хвана ръката ми.

Още преди да се обърна, вече бях сигурна.

— Мерсер — усмихна ми се Арчър от височината на ръста си. — Каква приятна среща!

Колкото и да ми се искаше, не можех просто да го прегърна и разцелувам пред всички. Макар че изпитвах наистина огромно желание да сторя именно това. Задоволих се да преплета пръсти с неговите и да го придърпам по-близо до себе си.

Арчър бе тук, жив и здрав и ме държеше за ръката. Джена също бе до мен, притискаше се към другата ми страна. Сърцето ми бе така преизпълнено с чувства, че едвам си поемах въздух. Опитах се да говоря небрежно, но гласът ми бе твърде напрегнат и разваляше търсения ефект:

— Много ясно. Всичко отива по дяволите с бясна скорост; естествено, че и ти ще се появиш!

Той само сви рамене, макар че в очите му гореше същото чувство, което препускаше и в моите вени.

— Ами в Италия взе да ми доскучава. Реших, че няма да е зле да проверя как я карате вие, дами. Здравей, Джена — кимна за поздрав на приятелката ми.

Тя леко се напрегна. Окоето бяха убили първата ѝ приятелка, момичето, което я бе превърнало във вампир. Нормално бе да не харесва особено Арчър.

— Здравей, Арчър — отвърна все пак тя.

— Е, какво? И теб ли те обгърна златиста светлина и попадна във водовъртеж, който те докара тук? — попитах, като се стараех да не се разсейвам със странични неща (като приятното усещане, докато галеше дланта ми с пръсти).

— Хм-м? А, да — златистата светлина. А после като че ли някой се опита да сгъне тялото ми в оригами. И накрая — бам! Озовах се в „Хеката“. Да имате някаква идея какво става?

— Никаква — отговори Джена. — Срещна ли някой познат?

— Да, докато ви търсех, попаднах на Евън — магьосника, с когото бяхме в една стая. Той, ъ-ъ... не се зарадва особено на срещата.

Арчър вдигна ръка към лицето си и леко трепна. Скулата му бе подута и започваше да му излиза синина.

— Ох, ясно — казах. Бях забравила слуховете, които плъзнаха в училището след изчезването на Арчър. — Хората си мислят, че си убил Елодия. Освен това са убедени, че си се опитал да убиеш и мен, така че може би трябва да спрем да се държим за ръка.

Не съм сигурна дали той се обърка, изнерви се или беше някаква комбинация от двете, но веднага пусна дланта ми.

— Защо...

Обаче не успях да разбера какво се канеше да каже, защото точно в този миг предната врата на „Хеката“ се отвори бавно и със скърцане. Всички се обърнаха по посока на звука. Мога да се закълна, че чух стъпки. Затаих дъх и ми се прииска да не бях казвала на Арчър да пусне ръката ми.

От вътрешността на къщата се появи госпожа Касноф, облечена със същия костюм, който носеше в деня на първата ни среща. Впрочем това бе единствената прилика.

На мъждивата слънчева светлина изглеждаше състарена поне с десет години, откакто я бях видяла за последно. Разпери ръце, за да ни приветства, и забелязах, че пръстите ѝ треперят. Полата и сакоето на тъмносиния ѝ костюм висяха на кокалестото ѝ тяло, а върху копринената ѝ блуза се мъдреше тъмно петно.

Най-обезпокоителна обаче бе прическата ѝ. Тъмнорусата ѝ някога коса, която винаги бе вдигната в сложен кок (дори мислех, че използва специални заклинания за оформянето му), сега бе напълно побеляла и разпусната. Носеше се около лицето ѝ като паяжина.

— Ученици от „Хеката“ — извиси тя треперлив, старчески глас, — добре дошли на откриването на новия учебен срок.

ГЛАВА 14

— О, Боже! — измърмори Джена едновременно с мен (въпреки че моето възклицание бе далеч по-нецензурно, а думите на Арчър по-добре изобщо да не споменавам).

Някой от тълпата — май беше Тейлър извика:

— Ама училището е затворено! Всички твърдят... — и млъкна, без да довърши.

Разнесе се ясният, звънък глас на една от феите:

— Нямате право да ни призовавате тук! Феите вече не са в съюз с останалите магически същества. От името на Сийли Корт настоявам да ни изпратите у дома!

А, това бе Навзикая. Само тя говореше с подобен предвзет тон, все едно репетира пиеса.

Джена се приведе към мен и прошепна:

— Феите са напуснали Съюза? Ти знаеше ли?

Поклатих глава. Госпожа Касноф прониза Навзикая с унищожителен поглед. Явно, колкото и крехка да изглеждаше в момента, не бе загубила силата на погледа си.

— Съюзите и договорите нямат никакво значение тук, в „Хеката“. Веднъж попаднете ли в училището, дължите вярност само на него. Завинаги! — Усмихна се, но усмивката ѝ приличаше повече на гримаса. — Така пише в Кодекса, който всички подписахте при изпращането си тук.

Спомних си въпросния Кодекс — дебело ръководство, което прегледах съвсем бегло, преди да се подпиша на празното място най-отдолу. Значи в него имаше такава клауза. Изведнъж ми се прииска да мога да пътувам във времето, за да се върна една година назад, да цапардосам тогавашното си „аз“ и да кажа на тази глупачка първо да чете, а после да подписва каквото и да било.

— Така, сигурна съм, че имате много въпроси — продължи госпожа Касноф, което беше толкова меко казано, че повече нямаше накъде. — Засега обаче искам да си отидете по стайте. Довечера ще има събрание, на което всичко ще ви бъде обяснено.

— Това са пълни простотии! — кресна някой.

Повдигнах се на пръсти и забелязах високо момче с рижа коса.

— Евън — измърмори Арчър.

Тълпата бързо се раздели и отстъпи встрани от момчето. Сякаш никой не искаше да застава между него и госпожа Касноф.

— Извинете, какво казахте, господин Бътлър? — попита госпожа Касноф.

За миг сякаш се превърна в някогашната директорка и вече изобщо не приличаше на крехка старица.

— По дяволите, Окото и Бранник ни избиват, а училището изчезна! И сега какво? Искате просто така да започнем нова учебна година?

Вече никой не говореше, дори шепнешком. Всичко сякаш застина. Царяха неестествена тишина и мъртвешки покой. Вятърът бе изчезнал напълно, не се виждаха птици, липсваше далечният звук от приборя. Като че ли целият остров бе затаил дъх.

— Достатъчно — отсече госпожа Касноф. — Както вече казах, на събранието тази вечер ще получите отговори на всич...

— Не! — изкрещя Евън и гласът му прозвуча гръмко в неподвижния въздух. — Няма да направя и една крачка, преди да разбера какво точно става! Как ни домъкнахте тук, по дяволите? И той защо е тук? — посочи с палец намиращия се зад гърба му Арчър и няколко души отпавиха погледи към нас.

Арчър гледаше отегчено, но синината на бузата му изведнъж изпъкна още повече. Беше пребледнял.

— Господин Бътлър! — избухна директорката и изпъна гръб, при което сякаш в миг порасна на ръст. — Престанете. Веднага.

— Всичко да върви по дяволите! — изсумтя Евън.

Момичето до него — вещица на име Микаела, ако не се лъжа. Постави ръка на лакътя му и му каза нещо, но той я отблъсна.

— Няма начин да прекарам още една година в тая прогнила сграда, далеч от света! Не и при тази война, която се задава!

След тези думи започна да разблъсква тълпата и тръгна решително по алеята, а под краката му се вдигаха облачета прах.

— Евън! — извиси се гласът на госпожа Касноф, но сега, освен гнева и раздразнението в него се долавяше и нещо друго. Предупреждаваше.

Евън обаче не се обърна.

— И какво смята да направи, да плува до континента ли? — измърморих аз.

В този момент Евън стигна стената от гъста мъгла, която ограждаше къщата. Поколеба се за миг. Видях как изпъва рамене и свива ръце в юмруци, сякаш се опитваше да се задъха. Вдигна длан и от пръстите му изскочиха искри... които обаче угаснаха моментално с тихо пукане, като че ли бе запалил влажни пиратки.

Застаналият до мен Арчър повтори движението му — със същия резултат.

— Явно нямаме право да използваме магия прошепна.

Насочих отново вниманието си към Евън. Смятах, че сега вече ще се откаже и ще се върне. Вместо това той пристъпи с единия си крак в мъглата. За момент остана като закован наполовина в и наполовина извън сивата мараня.

— Какво става? — зачуди се Джена. — Защо не се движи?

— Нямам представа — отвърнах, а Арчър отново преплете пръсти с моите.

И точно тогава Евън започна да крещи. Наблюдавахме безпомощно как от мъглата изпълзят пипала и се обвинят около тялото му. Едно се стрелна напред, сграбчи ръцете му и ги погълна, второ се уви около торса му, трето се плъзна към главата му и се уви като змия около нея. Изведнъж крясъците на Евън секнаха, после той изчезна.

Никой не помръдваше. Мисля, че това бе най-странното — нямаше писъци, нямаше припаднали. Случилото се бе реалност. Евън беше... е, ако не беше мъртъв, то беше изчезнал.

Тълпата се обърна към госпожа Касноф като един. Нямах представа какво ще направи директорката. Може би да се разкикоти или да ни погледне презрително и самодоволно да заяви „Казах му да не отива“.

Тя обаче се бе облегнала на перилата и изобщо нямаше такъв вид. Всъщност не забелязах у нея дори следа от задоволство. Просто една възрастна, уморена жена, дори малко тъжна.

— Влизайте вътре — нареди безжизнено Касноф. — Стайте ви са същите като през миналия срок.

Известно време не се случи нищо. После учениците, които се намираха най-близо до сградата, бавно започнаха да се качват по стълбището.

— Какво ще правим? — попита Джена.

— Ами явно трябва да влезем — отговорих. — Нямаме кой знае какъв избор. Или отиваме вътре, или мъглата ще ни погълне. Мисля да си пробвам късмета с къщата.

Тръгнахме след тълпата към верандата. Когато стигнахме госпожа Касноф, спрях. Не бях сигурна какво да ѝ кажа, нито какво тя може да ми каже. Просто имах чувството, че би трябвало да покажем, че отчитаме присъствието на другата. Стоях на не повече от метър от нея, но тя дори не ме погледна. Поемаше си треперливо въздух, облегната на парапета, и се взираше в мястото, където бе изчезнал Евън. Накрая се отказах, обърнах се и влязох в сградата.

От вътрешността се разнасяха изумени ахвания и приглушено хлипане. Затова се подготвих психически, че и вътре в „Хеката“ положението ще е толкова зле, колкото фасадата и целия остров.

Очевидно не се бях стегнала достатъчно.

Първо ме блъсна горещината. Остров Грималкин се намиреше близо до бреговете на Джорджия, освен това посред август навън царяха адска жегата и безумна влажност. В къщата обаче винаги бе хладно и приятно. Не и днес. Въздухът бе наситен с изпарения и топлина и толкова тежък, че затрудняваше дишането. Носеше се миризмата на плесен и на места тапетите се бяха отлепили. Когато за първи път се озовах в „Хеката“, реших, че сградата е противна и мърлява. Това обаче се дължеше на заклинание, което те караше да си мислиш така. Сега магия нямаше, пред мен бе реалността.

И със светлината сякаш ставаше нещо странно. Помня, че главното фоайе бе ярко осветено, а сега бе толкова сумрачно, че част от стаята почти не се виждаше.

Пристъпих напред и нещо изхрущя под краката ми. Сведох поглед и забелязах парче цветно стъкло. Едва тогава осъзнах защо всичко изглежда така различно. Огромният витражен прозорец зад витото стълбище беше счупен. Някога той бе изобразявал появата на магическите същества: грамаден намръщен ангел с меч в ръката, който изхвърля от Рая трима други. От тези трима ангели произлизаха вещиците, зооморфите и феите. Сега обаче главата на войнствения

ангел липсваше, както и по-голямата част от меча му, а в средата на трите фигури под него зееше голяма дупка, сякаш бяха отрязани наполовина... от нещо с огромни нокти.

Нямам представа защо, но гледката на строшения витраж бе капката, която преля чашата. Очевидно и с другите беше така. На няколко метра пред мен стояха четири вещици, загледани в прозореца и обезглавения ангел. Бяха се прегърнали.

— Какво става? — жално попита едната.

На този въпрос никой не можеше да отговори.

Аз, Джена и Арчър нямахме намерение да се вкопчваме един в друг и да надаваме рев, но също бяхме разтърсени.

— Добре-е — промълвих накрая. — Всички ли сме съгласни, че това е може би най-кофти ситуацията, в която сме изпадали?

— Абсолютно — потвърдиха те в хор.

— Чудесно — кимнах. — А случайно някой да има идея какво да направим по въпроса?

— Ами не можем да използваме магия заяви Арчър.

— А ако се опитаме да се махнем, ще бъдем изядени от Чудовищната мъгла — добави Джена.

— Така. Значи никой няма план?

— Не — каза намръщено Джена, освен ако не броим идеята да се свием в позата на зародиш и да останем така известно време.

— Да, и аз си представях нещо подобно. Влизам в банята, както съм си напълно облечен, свирам се в ъгъла, пускам душа и си изплаквам очите — бе приносят на Арчър.

Не се сдържах и се разхилих.

— Просто супер! Добре, значи всеки отива да си изживее на спокойствие кризата, след което ще измислим как да се измъкнем от тази каша...

— Струва ми се, че най-добре е за известно време да си траем и да се спотайваме — каза Арчър. — Нека госпожа Касноф си мисли, че сме твърде шокирани и уплашени, за да предприемем каквото и да било. А може би на тазвечерното събрание ще научим поне част от отговорите.

— Отговори — въздъхнах аз. — Крайно време е!

Джена ме изгледа малко особено:

— Соф, ама ти да не би да... да се усмихваш?

Усещах как са се разтегнали бузите ми (чак ме боляха), така че явно точно това правех.

— Ами нали схващате? Ако искаме да разберем какво са намислили Касноф, тук е идеалното място за целта!

— Ето, това е моето момиче! — усмихна ми се Арчър. — Да, определено си права.

Сега вече бузите не само ме боляха, ами и горяха.

Джена прочисти гърло и обобщи:

— Тоест, отиваме си по стаите, а след събранието довечера ще се видим и ще решим какво да правим оттук нататък.

— Разбрахме се — казах, а Арчър кимна в потвърждение.

— Какво, няма ли да си плеснем ръцете за подпечатване на сделката? — попита шеговито Джена след кратко мълчание.

— Не, но мога да измисля някакво тайно ръкостискане, ако искаш — предложи Арчър и двамата се усмихнаха един на друг.

Почти веднага обаче Джена отново стана сериозна и се обърна към мен:

— Хайде, да тръгваме. Искам да разбера дали и нашата стая е в такава ужасно състояние.

— Добра идея — отбелязах.

Арчър се протегна и леко погали пръстите ми.

— Ще се видим по-късно, нали? — попита.

Тонът му бе нехаен, но кожата ми пламтеше от докосването му.

— Разбира се.

В ума ми се въртеше мисълта, че дори момиче, което трябва да попречи на злите вещици да завладеят света, все може да вмести в програмата си малко време за целуване и натискане.

Той се обърна и потегли към стаята си. Наблюдавах го, а Джена гледаше мен.

— Добре де — произнесе тя с драматичен апломб, — признавам, че е готин. Донякъде.

Сръгах я леко с лакът в ребрата:

— Благодаря.

— Идваш ли? — попита тя, поемайки към стълбището.

— Да — отвърнах. — Ей сега. Искам само първо да разгледам тук, долу.

— Защо, за да се депресиращ още повече ли?

Всъщност исках да почакам още малко на долния етаж, за да разбера дали се е появил още един човек. До този момент бях видяла почти всички, които си спомнях от последната година в „Хеката“. Но дали и Кал бе тук? Той всъщност не бе ученик, но миналата година госпожа Касноф доста бе използвала способностите му. Дали искаше и той да ѝ е под ръка?

На Джена казах само:

— Е, нали ме знаеш. Обичам да сипвам сол в раните.

— Добре. Оставям те да се правиш на детектив. — И хукна по стълбите.

Аз почаках петнайсетина минути във фоайето, но от Кал нямаше и следа. Както и от двете Касноф, въпреки. Водена от любопитство, се насочих към мазето. До него се стигаше по един тесен коридор, който и преди си бе сумрачен, а сега в него цареше почти пълен мрак. Едва успях да забележа дървената врата на мазето и се наложи известно време опипом да търся металната дръжка. Натиснах я — беше заключена. Естествено.

— Вече опитах — обади се Арчър зад гърба ми.

В момента бях благодарна за мрака, който скриваше лицето ми. Отново се бях изчервила.

— Вече ти казах, Крос. Оттук нататък ще се целуваме само в замъци, а срещите ще са в прилични кафенета! — След което опрях гърба си на вратата.

Той се приближи към мен.

— Е, на практика сега сме извън територията на мазето измърмори и ме придърпа в прегръдките си.

ГЛАВА 15

Когато устните ни се срещнаха, изпитах благодарност, задето се бях облегнала на вратата. Коленете ми всеки миг щяха да се подкосят. Арчър обви кръста ми с ръце и ме придърпа плътно към себе си, а аз впих пръсти в тениската му и вложих в целувката си всички чувства, които ме разкъсваха през последните няколко седмици — отчаянието, когато го мислех за мъртъв, облекчението, което изпитвах в момента, притисната между тялото му и вратата на мазето.

Когато най-после се откъснахме един от друг, отпуснах чело на ключицата му и няколко пъти си поех дъх бавно и дълбоко. Измина известно време, преди отново да си възвърна гласа:

— Струва ми се каза, че това ще го отложим за „по-късно“.

Той целуна слепоочието ми.

— Ами оттогава минаха към двацет минути. Значи е по-късно.

Разкикотих се и вдигнах глава към него:

— Липсваше ми.

Независимо от тъмнината, забелязах усмивката му.

— И ти ми липсваше.

— Най-вече трябва да се качвам.

— Да, сигурно — измърмори той и отново сведе лице към моето.

На път към стаята си буквално подскачах. Веднага щом прекрачих прага обаче, цялата ми радост се спуска като сапунен мехур и изчезна.

— О, боже! — възкликнах тихо. — Защо се изненадвам всеки път, когато се сблъскам с нещо противно и потискащо?

Джена бе седнала по средата на леглото си.

— Мислех си, че прозорецът е най-лошото — промълви. — Или може би мъглата, която погълна Евън. Само че сега наистина ми се плаче.

Стаята ни и преди трудно можеше да се нарече луксозна, но благодарение на любовта на Джена към розовото бе... уф, щях да кажа „удобна“, но „ярка“ и „шантава“ бяха по-подходящо описание. Въпреки това си беше нашата стая. Преди не бях осъзнавала в каква

степен лампичките на Джена, розовият воал върху пердетата и завивката ѝ в „електриково ягодово“ превръщаха помещението в дом.

Сега лампи нямаше. Само две легла, прилепени до двете срещуположни стени, старо, захабено бюро и килнат на едната страна шкаф. Огледалото над него бе очукано и напукано и отраженията ни изглеждаха деформирани. Не знам дали бе заради сивата светлина, която едва се процеждаше през мъглата, или по вина на самата стая... Но и тук, както в останалата част от сградата, всички цветове сякаш бяха „изцедени“. Това вече по нищо не приличаше на дом. Всъщност ужасно напомняше на затворническа килия.

Канех се да споделя това с Джена и дори отворих уста, но в мига, в който прекрачих прага, вратата се тресна зад гърба ми. Звукът бе толкова силен, че подскочих. Чух, че по коридора се хлопват и други врати, както и приглушени викове.

— Залючена е, нали? — предположи Джена.

Натиснах бравата:

— Мда.

— Как мислиш, дали Арчър е прав? Дали са отнели магическите способности на всички тук? Или пък, знам ли... може би мъглата е накарала магията му и тази на Евън да изчезнат?

Отидох до гардероба и въздъхнах.

— Обзалагам се, че на всички ученици са им отнети способностите. Не че това има значение.

Отворих рязко вратата на гардероба. Както и предполагах, вътре висяха само училищни униформи.

— Аз самата съм напълно лишена от способностите си подхвърлих през рамо. — Освен това май няма да е зле да спрем да повтаряме „лишени“ и „отнети“. Не е на хубаво.

— Какво? — изпъна се Джена.

— Ами нали като повтаряш едно и също нещо прекалено често...

— Софи! — прекъсна ме тя, след което наклони глава на една страна и ме изгледа намръщено.

Въздъхнах и седнах на леглото си с лице към нея.

— От Съвета ми направиха някаква магия и сега съм напълно безсилна.

Изражението ѝ се смекчи и Джена прошепна:

— О, Соф! Много съжалявам.

— Не е толкова зле, колкото звучи — опитах се да я успокоя. — Силите ми не са изчезнали, тук са си. Усещам как подскачат и се вихрят в мен, но не мога да ги използвам, преди да съм докоснала онова зак... — Млъкнах рязко.

— Какво?

Прекоших стаята и сграбчих таблата на леглото на Джена.

— В гримоара на семейство Торн има едно заклинание. Ако го докосна, ще си възвърна способностите. А пък баща ми е сигурен, че гримоарът е у Касноф. Може да е тук, Джена! — Пуснах таблата и започнах да крача напред-назад, а магията ми бушуваше в мен. — Ако го намерим, ще си върна демоничната магия за нула време!

И щях да я предложа на Касноф. При тази мисъл ме обзе страх, тежък и задушаваш. Започна да ми се гади.

— Или пък е у Лара.

— Какво? А, да, Лара. По дяволите, не се сетих!

Силите ми спряха да се вихрят, спуснаха се към стомаха ми и се спотаиха там. Все едно и те се бяха разочаровали.

— Въпреки това нищо не пречи да го потърсим — забързано заяви Джена. — А и Лара може да се появи. Ще открием начин да ти върнем способностите, Соф!

Усмихнах ѝ се:

— А мен ме изумява твоята способност да си така прекрасна — казах ѝ с усмивка аз.

— Наистина си е умение — съгласи се тя напълно сериозно.

Аз се разкикотих и хвърлих една възглавница по нея. Известно време сякаш всичко си бе постарому, двете бяхме просто Софи и Джена, забавлявахме се в стаята си и след малко щяхме да отидем на „Методи за прилагане на магията от 1500 година до настоящето“ (или друг, също толкова скучен час). През следващия час седяхме на леглата и си разказвахме всичко, което ни се бе случило през изтеклия месец. Тя ми разправи как е живяла в Гнездото на Байрон (никакви изненади тук — тонове кадифе, пиене на кръв от черепи и „Байроновата версия на караоке“. Споменът за последното изживяване накара Джена да потръпне).

— Чудя се какво ли мисли Викс, че се със случило с мен — каза Джена. — Бяхме застанала една до друга, когато ме грабнаха и

прехвърлиха тук.

— Ще се върнеш при нея, Джена. Обещавам.

Нямах представа дали ми е повярвала, но все пак кимна.

— Знам. Добре, разкажи ми сега за Бранник.

Така и направих, като не пропуснах да опиша Финли и Изи и как отново се събрах с баща си и Кал. Дори си признах за годежа и целувката с Кал, както и за всичко, случило се между мен и Арчър още в абатство Торн. Едва когато започнах да ги споделям, осъзнах колко много тайни съм крила от Джена.

Мисля, че дори тя се сепна, защото накрая вдигна вежди и подхвърли:

— Леле, колко си била заета през лятото! Повече, отколкото си мислех.

— Сърдиш ли ми се?

Джена обмисли въпроса ми, после отговори:

— Не. Вероятно би трябвало, но... — Въздъхна. — Разбирам защо ти е било трудно да говориш за Арчър с мен. Освен това почти цял месец те мислех за мъртва. В момента просто се радвам, че си жива.

Заля ме вълна на облекчение.

— А, добре. Да знаеш, ще стигна до дъното на онова, което се мъти тук... и ще имам нужда от дясната си ръка... ъ-ъ, най-добрата ми приятелка, вампирката.

Джена изсумтя и отметна косата от лицето си.

— Да, бе, все едно мога да бъда второстепенен герой! Ясно е, че ти си дясната ръка. С тази коса и саркастичните забележки.

— Хм-м — измърморих, докато се преструвах, че обмислям. — Освен това ти имаш повече причини за тийнейджърски бунт.

— Точно така! Напред, вампири!

Отново избухнахме в смях. След малко погледнах през прозореца. Сивото небе вече потъмняваше, а заобикалящата къщата мъгла сякаш бе започнала да се плъзга над земята.

Джена притихна, после попита:

— Как мислиш, какво ще стане с нас?

Първата ми реакция бе да отвърна „Нищо хубаво“, но вместо това я прегърнах през раменете и заявих:

— Всичко ще бъде наред. Само си спомни всичко, което вече преживяхме. Нима ще позволим на някаква си мъгла убиец да ни попречи? Ха!

Джена не изглеждаше особено убедена.

— Нямам представа дали си просто самоуверена, или си се побъркала, но все пак ти благодаря.

Когато вратата ни най-после се отвори със скърцане, навън почти напълно се бе смрачило. Из училището се разнесе гласът на госпожа Касноф, тънък и писклив като по-рано днес:

— Ученици, явете се в залата за вечеря, ако обичате.

Джена и аз се присъединихме към групата деца, които слизаха по стълбите. Вече никой не плачеше, което все пак бе някакъв напредък.

— Софи — каза появилата се от едната ми страна Тейлър. Говореше завалено и не съвсем разбираемо, защото ѝ бяха пораснали животински зъби. — Ей, каква е цялата тая история?

— Че аз откъде да знам? И аз съм объркана като всички.

Тя се намръщи, при което зъбите ѝ съвсем се оголиха.

Отдавна не бях попадала в близост до зооморфи и бях забравила колко плашещи са понякога. Понеже бяха нещо средно между хора и животни, можеха направо да ти изкарат акъла.

— Но нали баща ти е председател на Съвета? — настоя тя. — А и си прекарала цялото лято със Съвета. Все нещо трябва да знаеш!

— И какво прави Арчър Крос тук? — попита Джъстин. Очевидно през лятото гласът му бе мутирал, защото думите приличаха на човешки говор, а не на писукане. — Той е от Окото!

— Той не се ли опита да те убие? — попита Навзикая, която се бе присъединила към групата ни и ме гледаше с присвити очи. — Защо тогава се държахте за ръце?

Подобни разговори обикновено завършват с размахани вили и горящи клади, затова трябва да бъдат своевременно спирани. Вдигнах ръце, което — надявах се — беше успокоителен жест.

— Софи не знае нищо — отсече Джена и ме избута зад себе си, което може би щеше да има ефект, ако не беше толкова писка. — И не знам защо ни доведоха тук, но Съветът няма нищо общо!

Не им каза, че Съветът не може да има пръст в ситуацията просто защото от членовете му са оцелели единствено баща ми и Пара Касноф.

— Софи е също толкова уплашена и шокирана, колкото всички останали, така че — НАЗАД!

От израженията на учениците се досетих, че Джена е оголила острите си вампирски зъби; може би дори очите ѝ бяха грейнали в кървавочервено.

— Какво става тук? — разнесе се силен, познат глас.

Чудесно. Просто супер! Все едно не ни стигаше другото, а трябваше да се появи и Ванди. Домакинката на „Хеката“ (тя бе нещо средно между достолепна матрона и затворническа надзирателка) задъхана си проправяше път през тълпата. Лилавите татуировки, които бяха белязали кожата ѝ след Очистването, изглеждаха почти черни на почервениялото ѝ лице.

— Слизайте на долния етаж! Веднага!

Групичката ученици се раздвижи отново, а Ванди се втрени ядосано в мен и Джена.

— Само още веднъж си покажете зъбите, госпожице Талбът, и ще си направя обици от тях! Ясно ли се изразих?!

Вярно, че Джена измърмори едно „Да, госпожо“, но тонът и придаваше съвсем друг смисъл на думите.

Двете хукнахме след останалите, които тъкмо се редяха на опашка пред залата.

— Е, поне едно нещо тук не се е променило — отбеляза Джена.

— Да, очевидно проклетията на Ванди е константна величина. Това ми действа успокояващо.

Далеч от успокояващо обаче бе въздействието на училището през нощта. През деня то ни се бе сторило просто потискащо. Сега, когато се бе спуснал мракът, си беше направо злоещо. Преди старовремските газени лампи по стените разпръскваха мека златиста светлина, която създаваше усещане за уют. Сега в тях съскаха зловредни зеленикави пламъци, които хвърляха страховити сенки навсякъде.

Докато се придвижвахме по коридора, се вмъкнах за миг в една от приемните. Големият прозорец, който гледаше към езерото (и къщичката на Кал), бе строшен. Гнусната сива мъгла нахлуваше в помещението през зеещата дупка и се стелеше по пода. Забелязах, че няколко от снимките, които преди бяха наредени по стените, сега лежат на килима.

— Знам, че въпросът „Ама какво става тук?!“ малко се изтърка — обърнах се към Джена, — но все пак ще го задам: Какво става?

Тя се вгледа в мъглата и поклати глава.

— Все едно цялата къща е болна — каза. — Или отровена. Както и островът.

— Възможно е. В крайна сметка на него има огромна яма, в която Касноф създават демони!

Двамата с Арчър бяхме открили дупката през лятото; още сънувах кошмари за таласъмните, които я охраняваха.

— Толкова злокобна и могъща магия... Как мислиш, дали би могла да зарази целия остров?

— Не бих се учудила — разтревожено измърмори Джена.

— Да не би счупените прозорци да са новата архитектурна мода? — попита появилият се зад нас Арчър и надникна в стаята.

— Така изглежда — отвърнах.

Все още гледах през прозореца, когато забелязах слаба светлинка в мрака. След малко се досетих, че идва от къщичката на Кал. Дали там имаше някого? Дали Кал бе в нея?

Светлинката обаче изчезна почти веднага. Намръщих се и обърнах гръб на приемната. На прага плъзнах отново ръка в дланта на Арчър, но после се сетих за думите на Навзикая. Може би сега не бе най-подходящият момент за публични демонстрации на чувства.

Тримата влязохме последни в някогашната бална зала.

Поне тук нещата изглеждаха почти същите. Но пък и зоната по принцип бе едно от най-странните помещения в „Хеката“, така че това не значеше нищо. Все пак изпитах облекчение, когато забелязах познатите, различни по цвят и размери маси и столове, а не пънове, например.

После обаче вдигнах поглед към учителската маса и облекчението ми напълно се изпари. Госпожа Касноф се бе отпуснала на обичайния си стол и се взираше неவிждащо в далечината. Сега косата ѝ бе вдигната на кок, но все още изглеждаше занемарена и немита. На масата видях и Ганди, но другите трима учители — госпожа Ийст, господин Фъргюсън и естествено, Байрон — липсваха.

А на края на масата, облечена в ярък син костюм, седеше усмихната Лара Касноф.

ГЛАВА 16

Не помня как, но успях да преживея вечерята. Е, вярно, че само побутвах храната из чинията си, вместо да ям... Също като Джена и Арчър. Всъщност забелязах, че чиниите на всички ученици са пълни. Може би останалите не се хранеха, защото бяха нервни, но за самата мен причината бе смесицата от гняв и въодушевление. Лара Касноф ми бе отнела толкова много неща, че силите ми бушуваха в мен и настояваха за бой. В същото време фактът, че тя е тук, вероятно означаваше, че и гримоарът е тук. Потънала бях в размисли къде ли може да е книгата, когато Лара се изправи, плесна с ръце и обяви:

— Ако сте приключили с вечерята, да започваме с програмата.

— Как мислите, дали ще има танцов номер? — измърмори Джена, докато местехме столовете си, така че да гледат към предната част на стаята.

Обикновено оценявах добрите шеги (особено за танци), но изпитвах затруднения да се смея, докато гледам жената, опитала се да ме убие неведнъж. Искях да я принудя с усилие на волята да ме погледне в очите, да изкопча някакво признание за случилото се през това лято. Тя обаче не го направи.

Изпитвах силно усещане за дежа вю, докато седях на стола си до Арчър и наблюдавах застаналата пред нас Лара Касноф. Нима бе изминала само година от вечерта, в която двамата с Арчър, тогава непознати един за друг, се намирахме в същата тази зала? В онези дни вярвах, че съм най-обикновена вещица, а „Хеката“ бе училище, не затвор.

Лара вдигна приветствено ръце.

— Сигурна съм, че се чудите защо сте тук — започна тя с висок, ясен глас.

Цареше пълна тишина. Учениците почти не помръдваха. Липсваха безпокойството и гневът, които ни бяха изпълнили по-рано през деня. Може би защото всички искахме отговори. Или пък просто се страхувахме да не ни погълне мъглата.

— Първо, извинявам ви се заради настоящото състояние на стаите ви — каза Лара и започна да крачи напред-назад. Тракането на токчетата ѝ напомняше на пистолетни изстрели. — В момента използваме огромно количество магия, за да осигурим защитата ви тук, в „Хеката“. Страхувам се, че това се отразява на самата сграда. От друга страна, тя никога не е била петзвезден хотел, нали? Не такава е целта. — Все още се усмихваше, но сега в очите ѝ се бе появила стоманена твърдост. — Впрочем аз съм Лара Касноф и тази година заедно с Анастасия Касноф ще изпълнявам ролята на директор. Така, сигурна съм, че имате много въпроси. Първо обаче бих искала да ви разкажа истината за събитията от изминалото лято.

До крака ѝ се появи просветваща точка и разбрах какво следва. Както и предполагах, петънцето се увеличи и след малко се превърна в огромен блестящ екран. А после се наложи всички да закрием очите си с длани, защото ни заля светлината от бушуващ пожар.

— Това е главната квартира на Съвета в Лондон — извиси Лара глас над звука от пращящите пламъци. — Преди седем месеца бе нападната от голяма група Бранник в съюз с Окото на Бога. Повече от половината членове на Съвета бяха избити, а това е резултатът от атаката — и посочи с ръка към горящата сграда.

Последва кратка пауза, после Лара продължи:

— Само няколко месеца по-късно Окото атакуваха втория, временен щаб на Съвета в абатство Торн. — На екрана се появи къщата, огромна и величествена като в първия ден, когато я видях.

Вгледах се в познатата картина и ме заля скръб. Бях щастлива в абатството. Е, освен това няколко пъти се уплаших до смърт и едва не изгубих живота си, но... все пак. Там бях научила повече за произхода и историята на семейството си. Там бях опознала баща си.

За втори път бях заслепена от ярко оранжево зарево. Абатството бе погълнато от хищни пламъци, а Лара продължаваше с „обясненията“:

— Абатство Торн бе унищожено. Аз и Анастасия едва успяхме да се спасим. За нещастие председателят на Съвета, Джеймс Атертън, нямаше този късмет.

Няколко души извърнаха глави към мен и трябваше да положа сериозни усилия, за да не си променя изражението. Отместих поглед от екрана към Лара и установих, че се взира в мен.

— Няма съмнение, че в момента сме във война с враговете си — заяви Лара. — Окото и Бранник няма да се спрат, преди да изтребят магическите същества до крак. — Плесна с ръце и екранът се смали, превърна се в точка и накрая изчезна. — И това е причината да сте тук.

Осъзнах, че седя на ръба на стола си.

— Каква бе първоначалната причина да ви изпратят в „Хеката“? — запита Лара.

Реших, че въпросът ѝ е риторичен, но тя кимна на една от помладите вещици.

Момичето се огледа, после отвърна:

— Защото сме направили нещо лошо. Разкрили сме силите си пред хората.

— В магията ви няма нищо лошо — поклати глава Лара. — Просто заклинанията ви са били твърде силни. Могъщи дори. Няма нужда да се срамувате от това. И то определено не е причина да бъдете наказвани. Вие — тя разпери широко ръце, сякаш да ни прегърне, сте най-важните хора в магическото общество. Може да си мислите, че силите ви са неуправляеми, но не е така. Просто от време на време ви е трудно да ги контролирате.

Нещо подобно ми бе казал Кал, докато бяхме в абатство Торн — че магията ми не е разрушителна, а просто заклинанията ми са „твърде големи“.

— И какво, ще ни научите как да ги контролираме ли? — подвикна някой.

Лара се усмихна по-широко, ослепително. Изглеждаше ужасяващо.

— Ще направим нещо още по-добро. Доведени бяхте тук със специална цел.

— Едва ли става дума за нещо хубаво, нали? — прошепна Джена.

— Може би ще развият специалните ни умения за ядене на шоколадови сладкиши... — предположих аз. — Или да обездваме еднорози. Звучи съвсем реално.

Джена се вгледа внимателно в мен:

— Ти май напълно си се шашнала.

Вярно беше. И както се оказа, имах пълни основания за това, защото ето какво каза Лара след това:

— В продължение на стотици години магическите същества търсят начини да увеличат силата си. Да станат по-могъщи, неуязвими. — Лара отново ме погледна в очите. — И сто, че намерихме начин! Кларис?

Ванди се надигна от учителската маса. В ръката си държеше малка кадифена торбичка. Бръкна вътре и измъкна смачкан и скъсан от едната страна лист хартия. Вдигна го над главата си, така че всички да го видят. Магията ми започна да танцува дивашки танц в гърдите ми.

— Какво е това? — обърна се Арчър към мен.

Нямах време да му отговоря.

— Това парче хартия е ключът към избавлението ни — продължи Лара. — На него е записано най-силното заклинание, създавано някога. То може да вдъхне на всеки от вас най-могъщата магия на света. Тази магия не само ще ви предпази от враговете ни; тя ще ви позволи да ги унищожите веднъж завинаги.

Изведнъж Арчър и Джена едновременно се протегнаха и ме стиснаха за китките.

— Какво има? — прошепнах, като местех поглед между двамата им.

— Канеше се да се изправиш — отговори Арчър през стиснати зъби, без да отмества поглед от Лара.

— А после вероятно щеше да започнеш да крещиш как ще ни превърне в демони — добави Джена толкова тихо, че едва успях да я чуя. — А пък ние решихме да се спотайваме, нали си спомняш?

Прави бяха. А пък Лара и без това ме наблюдаваше и не спираше да се усмихва зловещо. Тя искаше да скоча и да се разкрещя за демони, промиване на мозъци и умствен контрол. Щях да изляза пълна откачалка и въпросът да приключи. Затова, макар да се разкъсвах вътрешно, не помръднах от мястото си и само продължих да я гледам.

Като не получи желаната реакция, Лара спря да се усмихва толкова широко и отново насочи вниманието си към останалите ученици:

— Затова бяхте доведени тук — каза им. — Да се упражнявате. Да се подготвяте. И да вземете участие в ритуал, който ще ви направи по-могъщи, отколкото сте смятали за възможно.

— След като сме толкова ценни, защо ни държите тук против волята ни? — попита Шивайн, една от феите.

— Магията, която пази острова, е за ваша собствена защита! — излая Ванди.

Това не беше истински отговор, но явно бе единственият, който щяхме да получим.

— Да, точно така — потвърди Лара. — А сега ще започнем да ви подготвяме за ритуала утре сутрин, затова предлагам всички да си отидете по стаите и да си починете добре.

Зачудих се защо това предложение толкова прилича на заплаха. Учениците обаче бавно се изправиха и се насочиха към изхода. Много от тях се събираха на групички, приближиха глави и взеха да си шепнат нещо, но никой не възрази, нито се опита да зададе други въпроси. Може би и останалите бяха решили да се „спотайват“.

Но аз вече бях преминала тази фаза.

И макар че Джена ми изсъска да се връщам веднага, отидох в другия край на стаята и заставах точно пред Лара Касноф — жената, която се бе опитала да ме убие. Жената, която се бе опитала да убие Арчър и Джена и бе подложила баща ми на ритуал, който за малко да му коства живота.

— Ще ги превърнеш всичките в демони, така ли? — настоях аз. — Да не би да си забравила, че последното ти създание се развилия и започна да избива хора?

Тя не отговори на въпроса ми.

— Ти наистина си упорито същество, Софи — каза вместо това.

— А пък ти си зла и имаш навика да подценяваш другите.

— А, сега може би ще ми заявиш, че ще ме спреш? Че няма да позволиш да ми се размине? — повдигна вежди Лара. — Ако наистина е така, ще ти дам един безплатен съвет: вземи, та порасни!

След което подаде заклинанието на Ванди, която го прибра обратно в торбичката.

Наблюдавах ги, докато излязоха от залата. Госпожа Касноф ги следваше по петите. След малко Арчър и Джена дойдоха при мен.

— И така, вече знаем плана им — каза Джена. — Някой да има идея за ответни мерки?

— Да попречим на Касноф да създадат армия от демони, да спасим всички и да се разкараме от този остров. А после може да си спретнем купон по случая... За да отпразнуваме величието си.

— Планът е добър — отбеляза Арчър и бутна леко рамото ми със своето. — А предложения за изпълнението му?

Зеленикавите лампи в залата примигнаха и угаснаха.

— Не, никакви — въздъхнах аз.

ГЛАВА 17

На следващата сутрин сънят ми бе прекъснат от училищната версия на будилник — онзи плътен ехтящ звук, който бе нещо средно между църковна камбана и животински вой. В стаята все още беше тъмно. Хвърлих поглед през прозореца, но навън се виждаше само проклетата мъгла.

Джена отиде до гардероба и измъкна отвътре униформа. Снощи бяхме установили, че шкафът е пълен с бели тениски и сини долнища на пижами. Всички бяха с един размер, но когато се облякохме, се промениха, за да са ни по мярка. Очевидно същото важеше за униформите. Когато Джена нахлузи полата, подгъвът стигаше до средата на прасците ѝ, но след малко се плъзна нагоре и спря малко под коленете.

— Не мога да преценя дали това е удобно, или зловещо — отбеляза Джена, загледана в краката си.

Отметнах завивката, надигнах се от леглото и отидох да си взема униформа.

— Смятам, че „зловещо“ е по-подходящо в случая — отвърнах.

Джена си облече самото. Забелязах, че дъвче долната си устна — очевидно размишляваше за нещо.

— Да знаеш, че този навик е много опасен за вампир подхвърлих и посочих с брадичка устата ѝ.

— А? Уф, да — усети се тя. — Извинявай, просто... Соф, ако наистина големият пъклен план е да превърнат всички ни в демони, защо им е да влачат тук и теб? Или пък мен? Лара искаше да ме убие още преди месеци. Какво я е накарало да си промени мнението?

Снощи същата мисъл дълго време не ми позволи да заспя. Повтарях си отново и отново думите на Торин: аз, начело на армията от демони на Касноф. Софи Мерсер, която им помага. Затова ли бях тук?

— Те са зли и напълно смахнати — задоволих се обаче да кажа. — Кой може да разбере мотивите им?

Усетих, че отговорът ми не я удовлетворява, затова добавих:

— Но нали именно това смятаме да разберем? Днес стартираме операция „Детективите чудовища се развихрят в училище“!

Джена отвори уста да ми отвърне, но в този миг в средата на стаята внезапно грейна силна светлина. Джена изпищя, а аз вдигнах ръка да предпазя очите си от сиянието на ярката сфера, която след малко придоби познати очертания — това бе физкултурният салон, в който се провеждаха часовете ни по самоотбрана. Триизмерното изображение бавно се въртеше около оста си, а гласът на Лара изпълни помещението.

— Всички ученици веднага да се явят в гимнастическия салон.

Намръщих се и махнах няколко пъти с ръка във въздуха, където се намираше заклинанието. То се разнесе като истински дим и след малко изчезна напълно.

— Ама само колко обича ефектите! — измърморих. Толкова ли беше трудно просто да ни каже снощи? Или да използва само говор?

Джена все още се взираше към средата на стаята, където допреди секунди беше магията.

— Как мислиш, какво ще ни направят там?

— Аз...

Не успях обаче да довърша, защото отново проблесна светлина и в следващия миг от устата ми изскочиха думите:

— Виж какво, няма да те убият, така че я вземи се успокой!

Джена леко тръсна глава, сякаш ѝ бях ударила шамар:

— Какво?!

Кажи ѝ, че си ти! Или че си в мен! Каквото там решиш!, наредих аз.

Всъщност не очаквах Елодия да ме послуша. Обикновено не вземаше присърце мисловните ми команди. Този път обаче го направи, слава богу.

— Аз съм Елодия — каза тя на Джена.

След което набързо и повърхностно обясни защо е в състояние да ме използва като кукла на конците. Джена само примигваше в отговор.

— Ако Софи не бе използвала моята магия, която в момента е в тялото ѝ — обобщил накрая Елодия, — досега щеше да е умряла поне десет пъти.

А, не — само два пъти!, възразих аз вътрешно.

Елодия обаче не ми обърна внимание.

— И, не — заяви тя, като вдигна ръка, за да пресече следващия въпрос на Джена, — не мога да обсебвам тялото на друг. Повярвай ми, опитвам се да вляза в Лара Касноф, откакто се довлачихме тук. Кое то само по себе си звучи... извратено!

А после Елодия накара тялото ми да повдигне рамене.

— Както и да е, преди малко имах чувството, че ще изядеш собствената си устна, а това е направо отвратително. Затова реших да се намеся и да те успокоя, преди да си го направиш. Снощи, докато се опитвах с всички сили да се вселя в друг — в когото и да било, само да не е тая смотанячка тук — подслушах разговора на Касноф. Явно са решили, че да превърнат вампир в демон е страхотна идея, затова си и „Хеката“. Намушкване с кол не влиза в програмата.

А на мен дори не ми бе хрумнало да използвам Елодии като шпионин. Божичко, това е страхотно!, извиках.

Тоест, извиках наум. Разбира се! Те не могат да те видят, освен ако ти не пожелаеш. Можеш да ходиш навсякъде и училището съвсем безпрепятствено и...

Уф, не толкова силно!, прекъсна ме тя. Намирам се в главата ти, с вътрешния си глас не е нужно да крещиш.

После Елодия отметна косата от очите ми и измърмори:

— Божичко, как живее това момиче с подобна коса?

Обещавам да си направя маска на косата, ако ми дадеш дума да не нахлуваш повече в тялото ми, когато си решиш, отвърнах.

Тя изсумтя.

Джена скръсти ръце на гърдите си.

— Ти, какво — сега ни помагаш, така ли?

Повдигнах вежди.

— Не бе, отивам в отбора „Ще завладеем света с армия от демони“! Естествено, че помагам на вас. Най-вече с цел, когато всичко това свърши, Софи да се заеме с важните неща — като например да развали магията, която ни свързва.

Джена кимна, беше се разсеяла:

— Каза, че си правила магии чрез Софи. Би ли опитала нещо сега? Някое съвсем простичко заклинание?

— Това място има някаква магическа бариера — заяви Елодия в мига, в който и на мен ми хрумна същата мисъл. — Онези, които нямат специално позволение, не могат да правят заклинания.

— Да, обаче Касноф дори не знаят, че си тук — възрази Джена и по лицето ѝ се разля усмивка. — Призрак, който прави магии чрез останал без магически сили демон? Обзалагам се, че не са и помислили за подобно нещо.

Струва си да се опита, казах на Елодия. Тя очевидно се съгласи с мен, защото накара пръстите ми да се повдигнат, след което усетих кратък прилив на сили във вените си.

Хвъркнаха искри и след секунда розовият кичур на Джена стана сребристо рус като останалата част от косата ѝ.

— Мили боже! — възкликна Джена и невярващо подръпна кичура пред очите си. — Получи се!

Заля ме облекчение. Не можех да преценя дали го изпитвам аз или Елодия.

Изведнъж някой похлопа на вратата. Джена подскочи, а Елодия махна с ръката ми към нея.

Кичурът отново грейна в ярко розово, а после със същото отвратително усещане, което бях изпитала през нощта на нападението на върколака, Елодия излезе от мен.

Седнах на леглото си и се опитах да си поема въздух, а Джена отвори вратата. Там стоеше Ванди и ни гледаше свирепо. Сърцето ми слезе в петите. Те знаеха. Някак бяха усетили, че сме направили заклинание, и бяха изпратили Ванди за нас.

Полагах всички усилия, за да не хлъцна от ужас, а Джена видимо трепереше.

— Беше ви наредено да се явите във физкултурния салон! — каза Ванди, която стрелкаше с очи ту Джена, ту мен. — Моментално си завлечете кльощавите задници долу!

Сигурна съм, че ви се е случвало да реагирате напълно, безумно неподходящо. Толкова бях щастлива, че няма да ни отведат тайно някъде и да ни убият, че избухнах в смях. И то звънък, висок, продължителен кикот. Джена ме стрелна с паникьосан поглед, а Ванди се намръщи още повече.

— Кое е толкова смешно, госпожице Мерсер?

Изправих се на омекналите си крака и се опитах да спра неистовото хилене.

— Съжалявам, аз просто, ъ-ъ...

— Казахте „задници“ — изтърси Джена, — а Софи има ужасно инфантилно чувство за хумор.

— Ъ-ъ, да — грабнах аз подадената сламка. — Задници. Ха-ха!

Струва ми се, че ако Ванди можеше да ни убие на място, щеше да го направи, без изобщо да се замисли. Вместо това само посочи с пръст стълбището и нареди:

— Тръгвайте!

Излязохме с препъване от стаята.

Небето навън бе точно толкова навъсено и сиво, колкото бе и вчера. Мъглата като че ли леко се бе разнесла, така че успяхме да се придвижим до физкултурния салон, без да се страхуваме, че ще ни всмуче и изяде. Земята под краката ни обаче бе влажна и жвакаше, а тревата, която някога бе яркозелена, сега имаше болнав кафеникаво бял цвят като пънчето на гъба. Докато минавахме под един грамаден дъб, клоните му проскърцаха заплашително.

Веднага щом се отдалечихме от Ванди достатъчно, за да не може да ни подслушва, сниших глава към тази на Джена и прошепнах:

— Добре, значи си имаме призрак шпионин.

— Призрачен шпионин, който може да прави заклинания — добави Джена.

— А това е дори по-хубаво. Като че ли шансовете ни се изравниха.

Джена стисна ръката ми и — колкото и да е изненадващо — ме обзе лек оптимизъм. Не че смятах да заподскачам от радост (най-вече заради влажната почва, страхувах се да не се подхлъзна и изтърся), но като цяло се чувствах много по-добре.

Наближихме физкултурния салон. През големите прозорци ясно различавах вътрешността на някогашния парник. Почти всички ученици вече бяха вътре, застанали в кръг. Настроението ми дотолкова се бе подобрило, че се пошегувах:

— О, сигурно ще играем някоя детска игра... във вариант за демони.

Тя се разсмя, но изведнъж смехът замря в гърлото ѝ. Тълпата ученици се раздели и видяхме около какво се бяха скупчили допреди секунди.

В средата на групата, с оковани в проблясващи магически вериги ръце, стоеше Арчър.

ГЛАВА 18

Двете е Джена се вмъкнахме в салона възможно най-безшумно и незабележимо. Сърцето ми се блъскаше като обезумяло в гърдите. Искях единствено да изтичам веднага при Арчър. Само че до него бе застанала Лара и на лицето ѝ играеше подигравателна усмивка.

— Тая идея със „спотайването“ излезе ужасно тъпа — прошепнах на Джена, когато се присламчихме към задните редици.

Тя ми хвърли изпълнен със съчувствие поглед, след което отново насочихме вниманието си към Лара.

— Ученици — започна тя. — Както много от вас вече са чули, господин Крос, когото виждате пред себе си, е член на Окоето на Бога.

Застана до Арчър и разкопча горните копчета на ризата му, след което я отвори и показа татуировката в златисто и черно точно над сърцето му. Няколко души ахнаха. Естествено, всички вече знаеха, че Арчър е от Окоето. Но да чуеш нечий преразказ или слухове е едно, а да видиш реално доказателство със собствените си очи е съвсем друго нещо.

— А пък Окоето са наши врагове — продължи Лара, която сега обикаляше в кръг около Арчър.

Погледнах го в очите. Той се опита да ми се усмихне, но виждах как трепери.

Свих ръцете си в юмруци и забих нокти в дланите си. Магията ми бушуваше като цунами в мен и бясно се блъскаше в стените на затвора си.

— Но безспорно господин Крос е най-лошият сред членовете на Окоето на Бога. Искате ли някой да ни каже защо е така? — След тези думи прикова очи в моите. — Госпожице Мерсер? Той се опита да ви убие миналата година, така че защо не обясните на съучениците си каква заплаха представлява господин Крос?

— Той не е бил изпратен тук да ме у... убие — настоях. Вероятно щях да звуча много по-убедително, ако не се бях запънала на думата „убие“.

Прочистих гърло и продължих:

— Изпратили са го да ме наблюдава, само толкова.

— Предполагам, че е трябвало само да наблюдава и Елодия Парис? А защо, госпожице Мерсер, Окоето проявяват такъв интерес към вас?

Сега вече стъпвах по тънък лед. И аз, и Лара бяхме наясно с това. Имах чувството, че и мен е оковала с вериги — само дето бяха от думи, а не от магия. Не исках да обявявам на всеослушание пред съучениците си, че съм демон — в крайна сметка, те все още смятаха, че съм обикновена вещица — а същевременно се страхувах, че ако кажа нещо друго, само ще докарам повече неприятности на Арчър. Затова, макар да ми се гадеше, сведох очи и стиснах здраво устни.

— Аз мога да ви кажа какво искаха Окоето от Софи — проговори Арчър. Усмиваше се, но по гласа му усещах, че го боли. — Чухме, че е много добра на „Не се сърди човече“, а тъй като Окоето провежда ежегодни състезания по тази игра...

Той не довърши изречението си, а извика от болка, когато Лара раздвижи пръсти и блестящите магически окови около тялото за миг се нажежиха до бяло. Прехапах бузата си отвътре, за да не изкрещя.

— Арчър Крос не само с член на Окоето на Бога, той е и предател на своя народ — заяви Лара и отново се приближи до него. — Той въплъщава най-голямата заплаха, с която може да се сблъска някой от нас. Именно затова ще ни е толкова полезен днес.

Джена плъзна длан в моята и стисна пръстите ми, а Лара продължи да говори:

— Днес ще използваме господин Крос, за да се упражняваме. Ритуалът, за който ви споменах снощи, ще увеличи силите ви. Първо обаче искам да проверя какво е сегашното им състояние.

А после, все едно наистина ни подготвяше за някаква игра, плесна с ръце и каза:

— Хайде, наредете се на опашка. Всеки ще има възможност да използва най-силната си магическа атака срещу господин Крос. Все пак ще ви помоля да не правите заклинания, които могат да го убият. С нас е господин Калахан, който ще се погрижи да го излекува, но дори и неговите способности не са безгранични.

С пресъхнала уста вдигнах очи. Толкова се бях съсредоточила върху Арчър в средата на салона, че не бях забелязала Кал. Той се бе облегал на бесилката, издигната в дъното на помещението. Ръцете му

бяха скръстени на гърдите. Наблюдаваше ме, а изражението му бе странна смесица от облекчение, гняв и напрежение. Леко му помахав с пръсти, а той кимна в отговор. Джена проследи погледа ми и стисна още по-силно дланта ми.

— Кал — измърмори тя. — Е, поне някой тук е на наша страна.

Така беше наистина. За съжаление този факт не бе в състояние да ме зарадва, тъй като през следващите няколко часа наблюдавах как съучениците ми измъчват Арчър. Тъй като не притежавах магически сили, ми бе позволено да пропусна упражнението. Само гледах... А Лара наистина се погрижи за това. Още първия път, когато се опитах да затворя очи, осъзнах, че клепачите ми са застинали така, широко отворени. Не можех да си движа и врата и нямаше как да извърна глава.

Микаела беше първа. Тя се подвоуми и когато в крайна сметка използва атакуващото си заклинание, то бе съвсем слабо — отскочи от гърдите на Арчър и само леко го накара да залитне назад.

Реших, че всички ще постъпят така. Вярно, че Арчър бе така нареченият „враг“, но тези деца не бяха убийци. И ако не беше Лара, вероятно наистина щяха да го пощадят.

Само че когато Микаела застана най-отзад в редицата, Лара я удари в гърба с магическа светкавица. Момичето се стовари на колене на земята.

— На следващия, който го пощадя и нарочно не използва всичките си способности, ще му се случи нещо много по-лошо — заяви Лара.

Зачудих се как е възможно някога да ми се е струвала симпатична. Или нормална.

Така че останах неподвижна на мястото си, сълзите се стичаха по лицето ми, докато наблюдавах как вещерите и магьосниците нападат Арчър един след друг със заклинанията си. Феите го замразяваха с лед или го обгаряха с огън. Една създаде лоза, която се обви около врата на Арчър и започна да го души, докато най-накрая той изгуби съзнание.

Не искам да ви разправам какво направиха зооморфите.

След всяка атака Кал се приближаваше и слагаше длани върху тялото на Арчър. Лекуваше го, докато Арчър престанеше да кърви или се върнеше в съзнание, или започнеше да диша отново. Всеки път, когато Арчър се изправяше и застава пред следващото дете,

изглеждаше малко по-блед, малко по-смазан. И колкото повече наближаваше редът на Джена, толкова повече се свиваше стомахът ми. Идеята да наблюдавам как най-добрата ми приятелка впива зъбите си и пие кръвта на момчето, което обичах, беше толкова отвратителна и извратена, че не исках дори да мисля за това.

Слава богу, в крайна сметка не ми се наложи да стана свидетел на подобно нещо.

Точно преди Джена беше Тейлър. Когато след нея Кал коленичи до Арчър да го възстанови, погледна Лара и й каза:

— Стига толкова. Ако това продължи, няма да успея да го върна.

Лара се намръщи, но махна с ръка и каза:

— Добре. Утре ще получите възможност да си изпробвате силите, госпожице Талбът.

След това насочи вниманието си към останалите от групата, които до един изглеждаха... дори не знам как да го опиша. Разбити. Разтърсени до дъното на душата си. Изчерпани. Няма по-ужасно усещане от това да те принуждават да използваш силите си, за да нараниш някого.

— Добра работа свършихте днес — каза Лара.

Човек би си помислил, че сме получили отлични оценки на контролно по математика или нещо подобно, а не че сме измъчвали свой съученик.

— Сега — продължи тя, — когато имам по-ясна представа за способностите на всички ви, можем да се заемем с подобряването им. Хайде, връщайте се в къщата.

Всички се измъкнаха през вратата, без да се чуе дори дума. Джена дойде и седна до мен, а веднага след излизането на Лара установих, че отново мога да се движа. Без да виждам нищо край себе си, хукнах към Арчър. Той седеше на един от дебелия дюшеци, които използвахме в часовете по самоотбрана. Подпрял бе лакти на свитите си колене и бе заровил лице в дланите си. Коленичих пред него и несръчно обвих врата му с ръце. Той ме прегърна в отговор и ме притисна към себе си. Дълго време останахме така. Аз бях заровила пръсти в косата му, а той ме галеше по гърба.

— Добре съм — каза накрая. — Знам, че ти е трудно да го повярваш, но нищо не ме боли. Е, като изключим ума и душата ми, но те никога не са били съвсем в ред.

Внимателно и нежно се откъснахме един от друг и се направихме на крака.

— Магията ти е страхотна, човече — обърна се Арчър към Кал, който (едва сега го осъзнах) бе застанал до дюшека заедно с Джена. — Макар да трябва да призная, че сега, след като ме върна от прага на Оня свят към стотина пъти, имам чувството, че взаимоотношенията ни са твърде едностранчиви.

— Като се измъкнем оттук, ще ме черпиш един хамбургер — отвърна Кал.

Както обикновено, не можах да разбера дали се шегува, или говори сериозно.

Оставих за малко Арчър и отидох тромаво да прегърна Кал от едната страна.

— Радвам се да те видя — признах му. — И то не само заради, ъ-ъ... — и посочих с ръка към Арчър, който повдигна една вежда, но не каза нищо.

Пожелах си лицето ми да не пламва така лесно и попитах Кал:

— И ти ли дойде вчера като нас, другите?

Той въздъхна и напъха ръце в джобовете си.

— Да. В един миг отивах към палатката да си взема някои неща, а в следващия се появи онази светлина и се озовах тук. Обратно в моята къщичка всъщност.

— А защо чак сега те виждаме? — зачуди се Джена.

— Вратата беше заключена — обясни той. — Както и прозорците, всичко. Тази сутрин пък ми наредиха да дойда тук. Лара каза, че ще има нужда от моите „специални способности“. Признавам, че не предполагах подобно нещо.

Едва сега забелязах, че Кал е ужасно изтощен. Лицето му направо бе посивяло. Лекуващата магия е много тежка, дори само едно заклинание бе страшно изморително за него. А да изтръгва някого от лапите на смъртта толкова пъти, при това последователно и без почивка? Нищо чудно, че изглеждаше, сякаш всеки миг ще се строполи.

Но Кал бе силен. Преодоля очевидната си умора и попита:

— Значи се канят да превърнат всички в демони, а?

— Изглежда, това е планът — отвърнах.

Разказах му накратко за „събранието“ снощи и прибавих:

— А според Елодия искат да ни използват за някакъв експеримент. Да проверят какво става, като вкараш демон във вампир, например.

— Какво имаш предвид с това „според Елодия“? — сбърчи чело Арчър.

— Ами Елодия, ъ-ъ... Елодия ме следва. А пък сега може... ъ... да се вселява в тялото ми. Кое то — побързах да добавя, като видях колко мрачно става изражението му, — всъщност с хубаво, защото чрез мен тя може да прави магии.

Замълчах за кратко; Джена също не се обади. Оставихме ги да смелят информацията.

— Добре-е — проточи Арчър след малко. — Е, това е ужасно изнервящо, но подкрепям всичко, което може да ни изкара оттук побързо. Особено ако междувременно искат да ме използват като бяла мишка, за да изпробват нови мъчения.

Приблжих се към него и обвих кръста му с ръка.

Престорих се, че не забелязвам как Кал бързо отклони поглед.

— Добре, а какво ще правим сега? — попита Джена.

— Честно казано — въздъхнах аз, — много ми се иска да отвърна „Да бягаме“. Да проучим възможните заклинания, които могат да ни прекарат невредими през мъглата убиец, а после да си направим с магия лодка или нещо подобно и да се махнем оттук.

Кал като че ли се засмя (човек с него никога не може да е сигурен), а Джена ми се усмихна. Арчър ме хвана по-здраво през кръста.

— Но? — подкани ме да довърша той.

— Но това е все едно да се опитваш да залепиш врата на Мария-Антоанета с лейкопласт. Като че ли най-сериозният ни шанс за успех е да се опитаме да поговорим с госпожи Касноф.

— И защо мислиш така? — зачуди се Арчър.

— Не съм сигурна. Просто... Можела е да убие Джена, но не го е направила.

— Защото е искала да я превърне в демон — отбеляза Кал.

— Възможно е, но не мисля така. Вижте, Лара е самото зло, но госпожа Касноф беше... Е, не бих я нарекла „мила“, но нали я видяхте как изглежда? Просто ужасно, не е на себе си. Нещо я тормози. Може пък да си струва да опитаме да я издебнем насаме.

— Възможно е да знае къде се намира гримоарът — прибави Джена и стисна ръката ми.

— Може би — съгласих се.

Надявах се да звуча ентусиазирано, за да не проличи колко съм несигурна, а и малко уплашена. Колкото и да исках да си върна силите, предсказанието на Торин ми тежеше като воденичен камък. От самата мисъл ми се свиваше сърцето и получавах главоболие.

Обърнах се към Арчър и прокарах ръка по предницата на ризата му, която още бе изцапана с кръв.

Ще се оправим с госпожа Касноф. Първо обаче трябва да разговаряме с един друг човек.

ГЛАВА 19

— Това не ми харесва — заяви Арчър по-късно същия следобед, докато седяхме един срещу друг на пода на стаята ми.

— Нито пък на мен, но трябва да признаеш, че е по-добре от перспективата всеки ден да те измъчват.

Арчър измърмори нещо, което прозвуча като „Не съм много сигурен“.

В абатство Торн бях успяла да призова Елодия. Е, не съм съвсем сигурна, че може да се нарече „призоваване“, или просто тя се появяваше, защото така бе решила. Затова се чувствах малко глупаво, когато казах:

Ъ-ъ, Елодия? Случайно да си наоколо? Трябва да говоря с теб.

С периферното си зрение забелязах някакво движение и изведнъж Елодия се появи във въздуха до гардероба.

Какво — оформи с устни... След което забеляза Арчър.

В продължение на цяла минута двамата просто се гледаха един друг. А после аз — възможно най-меко и внимателно подхвърлих:

— Виж, Елодия, знам, че с Арчър си имате някои... неразрешени въпроси... но наистина ми е необходима помощта ти. Касноф го използват като боксова круша за тренировки те и ако продължава така, той може да умре.

Елодия отвърна с жест, който бе пределно ясен.

— Казах ти, че няма смисъл — заяви Арчър и се изправи да си ходи.

Хванах го за ръкава и го дръпнах отново долу.

— Почакай. Моля те, Елодия!

Тя долетя над нас. Изражението ѝ бе неразгадаемо.

— Какво точно искаш да направя?

Обзета от облекчение, пуснах ръкава на Арчър и отговорих:

— Каквото ти е по силите. Някаква защитна магия, или пък да го направиш невидим... нещо, каквото и да било.

Елодия скръсти ръце на гърдите си и сърдито се вгледа в Арчър. Накрая обаче махна с ръка и отсече:

— Уф, добре, де! — и се вмъкна в тялото ми.

Усещането Арчър да гледа мен, но да вижда Елодия бе изключително странно. Лицето му бе застинало в безизразна студена маска, каквато никога преди не бе показвал пред мен. Още по-странни бяха мислите и чувствата на Елодия в главата ми. Тя бе ядосана. Гневът ѝ пулсираше във вените ми, в стомаха ми. По-лошото обаче бе, че е... тъжна. И наранена.

— Подай ми ръцете си — чух да произнася собственият ми глас.

Той се поколеба за миг, после положи длани върху моите.

В същия миг в ума ми се появи картина: същите тези ръце обгръщат лицето ми, докато той ме целува. Не, всъщност не мен. Елодия.

Престани да мислиш за това!

Да не смяташ, че ще ми е приятно да си го спомням?, сопна ми се тя в отговор.

— Добре — каза на Арчър, който се бе вторачил в някаква несъществуваща точка над рамото ми. — Невидим не мога да те направя, но с това заклинание няма да изпитваш болка и ще получаващ само незначителни наранявания, нищо сериозно. Само че няма да продължи много дълго, така че предлагам със Софи да намерите начин да се измъкнете от тук ВЕДНАГА.

— А-ха, според тебе ние не сме се сетили за това, така ли?

— Искаш ли да ти направя магията, или не?

Арчър се намръщи, но кимна и стисна по-силно ръцете ми. След миг усетих как магическият дъжд на Елодия се посипа върху главата ми, как прелива по ръцете в пръстите и накрая преминава в Арчър. Щом направи заклинанието, Елодия рязко пусна дланите му и започна да трие моите в бедрата ми.

— Готово — заяви.

Арчър сви пръсти, погледна ги и каза:

— Благодаря.

— Все едно — подхвърли пренебрежително Елодия, след което просто изчезна, а аз се проснах на земята.

Сигурна съм, че представлявах много привлекателна гледка. Усетих как Арчър ме хваща за раменете и в следващия момент вече седях до него и се облягах на гърдите му.

— Уф, това беше по-откачено, отколкото си представях — промълви той с устни, допсени до слепоочието ми.

— На мен ли ми го казваш?! — изсумтях немощно аз. — Е, как се чувстваш сега?

— По-добре — отвърна. — Но ако магията наистина е краткотрайна, няма да е зле да намериш начин скоро да си поприскаваш с госпожа Касноф.

За беда това се оказа трудна работа. През следващите няколко дни я виждах само на вечеря, а тогава тя си седеше на мястото на учителската маса и безизразно се взираше в стената. Започнах да се притеснявам. Как, по дяволии щях да я издебна насаме?

Впрочем това не бе единствената трудна задача. С Джон бяхме твърдо решени да потърсим гримоара, но досега не ни се бе отдала реална възможност. Голяма част от времето ни бе заето с така наречените тренировки, които Лара ни принуждаваше да провеждаме. Беше ми все така непоносимо тежко да ги наблюдавам, макар да знаех, че Арчър всъщност не изпитва болка, а само се преструва. Освен това ни заключваха по стаите веднага след залез-слънце. Опитах се да повикам отново Елодия, но след като направи магия на Арчър, тя явно бе решила да стои настрана.

На петия ден в „Хеката“ вече бях на път да полудея.

— Трябва да направим нещо — казах на Джена същата сутрин, докато се връщахме от физкултурния салон. — Тук сме от почти седмица, а изобщо не сме по-близо до откриването на гримоара. Нямаме представа как да попречим на Касноф да превърнат всички в демони, а пък аз дори не съм виждала госпожа Касноф да остава сама, откакто...

Хвърлих поглед към смълчаната Джена, която стоеше зад мен. Беше се заковала на място. Когато се обърнах, посочи към езерото:

— Ами точно в момента е сама.

Край водата имаше малка каменна пейка. Госпожа Касноф седеше на нея с гръб към нас. Косата ѝ бе разпусната по раменете и леко се развяваше на вятъра.

— Леле боже! — възкликнах тихичко.

От толкова време чаках да я заваря насаме, че чак не можех да повярвам на късмета си, когато най-после се случи.

— Върви — подкани ме Джена и ме побутна с лакът. — Иди да говориш с нея. Ще се видим после вътре.

Взирах се в тила на госпожа Касноф и се чудех откъде да започна. Толкова неща исках да ѝ кажа, че в главата ми цареше пълен хаос. Когато седнах до нея, тя дори не се обърна да ме погледне.

Здравей, Софи — поздрави ме, все така без да откъсва поглед от водата.

— Здравейте — успях да промълвя.

— Тя бе толкова тиха и кротка — промълви госпожа Касноф.

За миг се обърках. Не разбрах кого има предвид.

— Когато бяхме малки — продължи тя, — баща ни се страхуваше, че никога няма да проговори. — Едва сега разбрах, но става дума за Лара. — Аз обаче знаех. Умът ѝ работеше непрекъснато. Мислеше, мислеше, мислеше. Винаги е приличала повече на баща ни от мен. Той не спираше да повтаря „Целта оправдава средствата“ — прошепна госпожа Касноф. — „Целта оправдава средствата.“

Подтикната от внезапен импулс, протегнах ръка и я сложих върху нейната. Кожата ѝ бе леденостудена и крехка като древен пергамент.

— Вие обаче не вярвате в това — казах. — „Хеката“... Е, училището не бе най-любимото ми място на света, но не беше лошо. Сигурна съм, че не това искате в действителност — обясних аз и махнах към мъглата, порутената сграда, отронения и загиващ остров.

Госпожа Касноф обаче пак не ме погледна. Само поклати глава и измърмори:

— Това искаше той. Заради това се отказа от всичко.

— Кой? — попитах с пресъхнало гърло. — Баща ви ли?

Това бе може би единственият ми шанс да разговарям с нея и трябваше да се концентрирам.

— Защо ме доведохте тук?

Едва сега тя се обърна към мен. По умореното ѝ лице имаше следи от сълзи.

— Софи Мерсер — произнесе. — Четвърто поколение демон. Единствената. Останалите са прекалено млади, твърде нови. Твърде... непредсказуеми. Ти обаче — пресегна се и сграбчи лицето ми в длани, а аз инстинктивно понечих да се освободя, — си различна. Ти си най-голямата ни надежда.

— Най-голямата надежда за какво? — запитах.

— В кръвта ни е — меко каза тя. — В кръвта. В твоята, и моята и тази на баща ми, в тази на Алис...

Гласът ѝ заглъхна. Тя ме гледаше, но не ме виждаше.

— Какво означава това? — настоях, но директорката просто ме пусна и очите ѝ отново се замъглиха.

— Госпожо Касноф?

Протегнах се и я разтърсих за раменете, но тя като че ли дори не усети. Обзе ме отчаяние и ми се прииска така да я раздрусам, че зъбите ѝ да изтракат. Какво ни беше и кръвта? Как бе възможно аз да съм надеждата за каквото и да било?

— Софи — повика ме някой.

Обърнах се и видях Кал, който бе застанал зад пейката.

— Хайде, ела — подкани ме той и ми протегна ръка.

Вгледах се отново в госпожа Касноф, в побелялата ѝ коса и опустошеното ѝ лице. След това поех ръката на Кал и му позволих да ме отведе.

— Мислех си, че може да ни помогне — казах, когато се отдалечихме. — Зная, че е глупаво, но... Преди я беше грижа за нас. Както и за това място.

Вървахме един до друг. След малко Кал пусна дланта ми. От време на време свитите му лакти докосваха моите.

— Тя е болна, Софи — отвърна ми той, докато изкачвахме неголямото възвишение близо до къщичката му.

Пред нас се виждаше сградата на училището, която изглеждаше в по-окаяно състояние и от преди.

— Точно както и всичко останало тук — добави Кал, а аз въздъхнах, защото си припомних колко много обичаше това място и колко се гордееше с него.

— Съжалявам — промълвих аз.

Ясните му лешникови очи срещнаха моите и проблеснаха закачливо.

— Често го казваш.

Подръпнах униформата, която носехме през часовете по самоотбрана и която в момента ми изглеждаше дори по-грозна, отколкото я помнех (дрехите от памук и ликра в яркосиньо не отиват на никого). После леко се засмях.

— Ами да, често се чувствам така.

Прииска ми се да добавя: „Особено когато става дума за теб“.

Кал не отговори нищо и след малко пое към училищната сграда. Изчаках няколко секунди, после тръгнах след него.

Исках да му кажа толкова много неща, но не знаех откъде да започна. „Кал, струва ми се, че те обичам, но може би не съм влюбена в теб... Макар че целувката с теб бе прекрасна...“ Да, това бе един от вариантите.

Или пък: „Кал, обичам Арчър, но чувствата ми към теб са много объркани, защото ти си страхотен, а и адски секси... Освен това сме сгодени, което още повече разпалва огъня под врящия казан от емоции и хормони, в който съм се превърнала“.

Е, по-добре беше да пропусна частта с врящия казан.

— Добре ли си?

А? — примигнах аз и с изненада установих, че сме стигнали до къщата.

Кал бе сложил десния си крак на най-долното стъпало и се взираше в мен.

— Беше се замислила и имаше едно изражение, сякаш решаваеш изключително трудна задача — отбеляза той.

— Може и така да се каже — изхилих се аз.

Минах покрай него и влязох в къщата, решена да поговоря с него като зрял, разумен човек... Някой ден. Засега само му махнах с ръка и изтичах към стаята си.

Когато влязох, Джена седеше на леглото си и буквално трепереше от вълнение:

— Е?

— Нищо не се получи. Госпожа Касноф не е добре и не може да ни помогне.

За моя изненада Джена сякаш не се разочарова особено. Вместо това се приведе напред и отсече:

— Е, да, това е кофти. Обаче, Соф, да знаеш какво видях днес!

Проснах се на леглото си и изритах маратонките от краката си.

— Намираме се на прокълнат остров, заобиколен от смъртоносна мъгла и управляван от две откачени и зли вещици. Наистина нямам сили за предположения, Джен.

— Лара, която излизаше от мазето — заяви тя и издуха розовия кичур от челото си. — Освен това изглеждаше много подозрително, потайна такава. Така де, още по-подозрително и потайно от обикновено.

А, мазето. Влажно злокобно място, където бяха складирани множество магически предмети със странния навик да променят местоположението си. Миналата година двамата с Арчър прекарахме много време в опити да ги подредим.

— Както и да е, споменах на Тейлър и тя каза, че е виждала Лара да слиза там всеки ден, още откакто пристигнахме. Което ме кара да си мисля, че...

— Че там долу има нещо важно. Например гримоара — сетих се аз. Мога да се закълна, че в този миг магията ми подскочи от въодушевление в гърдите.

Джена кимна, но нямаш възможност да кажа каквото и да било друго, защото в мен се всели познато присъствие.

— Тъкмо идвах да ви съобщя същото — чух собствения си глас. — Тя определено крие нещо в мазето, защото вратата е омагьосана с някаква страшно силна магия.

Отдавна не се беше вясвала, казах й.

Бях заета.

А междувременно Джена мигаше на парцали. За мен бе истински шок всеки път, когато изведнъж се превръщах в Елодия. Дори не мога да си представя как изглеждаше в очите на другите.

Джена обаче бързо се свързе:

— Ще можеш ли да развалиш заклинанието и да отвориш вратата?

— Естествено — отвърна презрително Елодия.

След това седна на леглото и се опита да отметне косата ми, но пръстите ми веднага безнадеждно се оплетоха.

— О, за бога! — измърмори тя, докато се опитваше да разплете един кичур, който се бе закачил на пръстена ми.

На вратата се почука и Елодия понечи да напусне тялото ми, но тогава чухме гласа на Арчър:

— Мерсер? Там ли си?

Хайде, тръгвай, подканих я, но тя не го направи. За щастие Джена отвори вратата и веднага му събщи:

— Софи е тук, но в момента Елодия я е обсебила.

— В такъв случай ще изчакам отвън — заяви той.

Усещах... някакво чувство, което се надигаше в Елодия, но не успях да разбера какво точно, защото този път тя наистина изчезна.

Докато аз се съвземах, Арчър седеше до мен на леглото, обвил с ръка раменете ми. Джена му разказа за безполезния ми разговор с госпожа Касноф, както и новината за мазето.

— Елодия смята, че може да направи магия на вратата, така че Софи да влезе — завърши тя.

Арчър ме погледна.

— Ще дойда с теб — отсече.

Повдигнах вежди:

— Крос, Касноф те използват вместо боксова круша за „тренировките“ си. Цяло чудо е, че ти позволяват да ползваш старата си стая, вместо да те оковат и да те затворят някъде. Ако те пипнат да обикаляш около мазето...

— Ако Касноф искаха да ме затворят, вече щяха да са го направили.

— А защо не са? — зачуди се на глас Джена.

— Може би защото са сигурни, че не мога да избягам. Или пък е замислено като наказание за останалите ученици — да гледат момчето, което се опитват да убият всеки ден. Каквато и да е причината, сега ми е добре дошло.

После отново се обърна към мен и по лицето му плъзна онази позната усмивка:

— Хайде, Мерсер. Ти, аз и мазето. Какво може да се обърка?

ГЛАВА 20

Няколко дни по-късно наистина се озовах в мазето. Този път обаче бях заета с нещо много по-приятно и забавно от описването на своенравни магически предмети.

— А какво стана с обещанието да се целуваме само в замъци? — подхвърлих на Арчър, когато се отдръпнах да си поема дъх.

Бях се облегнала на един от рафтовете и бях прегърнала Арчър през кръста. Над рамото му забелязах буркан с плуващи в някаква течност очи, които ми се пулеха насреща. — Нали виждаш онези неща там? Малко развалят атмосферата...

Той погледна към буркана, обърна се отново към мен и повдигна вежди:

— Така ли? При мен пък имат точно обратния ефект.

Разкикотих се и го сръгах с лакът в корема, после се оттласнах от лавицата:

— Ти си извратен!

Арчър се усмихна в отговор и сведе глава да ме целуне отново, но аз му се изплъзнах.

— Хайде, Крос, дойдохме тук с определена цел, която няма нищо общо с натискането!

Арчър скръсти ръце на гърдите си, без да представя да се хили:

— Твоята цел може и да не е била да се натискаме, но...

— Не! — прекъснах го рязко. — Не ме разсейвай с подобни приказки. Трябва да претърсим мазето, а заклинанието на Глория няма да продължи дълго.

Пред вратата на мазето Елодия се бе вмъкнала в тялото ми и ѝ бе направила някаква противодействаща магия. Не каза нищо и дори не погледна Арчър. Веднага щом бравата щракна, тя просто изчезна.

Усмивката на Арчър се стопи. Всъщност той направо се начумери.

— Наистина ли ти е толкова криво, че няма да се натискаме в мазето? — закачих го.

Той обаче напълно сериозно поклати глава и отвърна:

— Не става дума за това. Заради Елодия е.

— И какво за нея?

— Нямам представа, Мерсер. Сигурно съм сбъркан, понеже не ми допада идеята призракът на бившето ми гадже да обсебва тялото на настоящото.

Отстъпих крачка назад и се блъснах в някакъв рафт, който се разклати. Нещо падна от него и издрънча на мръсния под.

— Леле, вече съм повишена в твое „гадже“, така ли?

— Дотук няколко пъти се опитахме да се убием един друг, заедно се бихме с таласъми и много се целувахме. Сигурен съм, че според някои култури все едно сме женени.

Сега бе мой ред да направя физиономия.

— Добре, както и да е. Виж, фактите са прости: в момента нямам магически сили. А Елодия има. Ако това, че ме използва като кукла на конци, означава отново да мога да правя магия, ще се примиря с това. И ти би трябвало да го сториш. Моето тяло, моят призрак и прочее.

Арчър очевидно искаше да ми каже още много неща, но и крайна сметка само кимна:

Добре. Ще се справя някак.

Нещо в тона му ме подразни, но реших да го подмина.

— Хубаво. Откъде ще започнем?

Той разкопча ръкавите на ризата си и започна да ги на вива.

— Така, Джена каза, че Лара е идвала тук... колко — поне три пъти тази седмица, нали?

— Да. Не носи нищо, когато влиза. На излизане също е с празни ръце.

— Добре-е — пое си той дълбоко дъх. — Следователно, с каквото и да се занимава, използва някой или някои от предметите в мазето.

Огледах претъпканите лавици.

— Така, нека уточним. Тя прави... нещо. С някои от джунджуриите тук. Които са някъде наоколо.

— Общо взето, добро обобщение — отвърна Арчър.

— Да живее неяснотата — измърморих аз.

Смъкнах си сакото, хвърлих го на най-близката лавица и изкривих гнусливо лице при вида на облака прах, който се вдигна.

— Уф, че гадно! Все едно на Касноф ще им стане нещо, ако от време на време правят магия за почистване! Всичко тук е покрито поне с три сантиметра пра...

Гласът ми заглъхна и не довърших изречението. Арчър се усмихна широко и разбрах, че и той се е сетил за същото.

— Обзалагам се, че ако ползваш нещо три пъти в седмицата, по него няма никакъв прах — отбеляза.

— Значи ще търсим най-чистата лавица. Не би трябвало да е трудно.

Или поне така си мислех. В продължение на дваайсет минути двамата обиколихме всички рафтове, надникнахме и на най-скришните места. Забелязах няколко предмета, които помнех от наказанието миналата година (червено парче плат, няколко вампирски зъба в буркан), както и други, които сякаш бяха изскочили от страховит кошмар.

Чиста лавица обаче просто не видях. Дори предметите по рафтовете бяха прашасали, което беше наистина странно.

Не бяха магически и непрекъснато се движеха и местеха из мазето. Обикновено времето не бе достатъчно, за да се покрият с...

Изведнъж ми хрумна нещо.

Изправих се на пръсти и погледнах на най-горния рафт.

— Крос!

Той надигна глава на няколко метра от мен.

— Какво?

— Я погледни някой от магическите боклуци тук.

Той ме стрелна с очи:

— А-а, това ли трябвало да правим? Пък аз досега си рисувах в праха сърчица с инициалите ни.

— Много смешно! — срязах го аз. — Имах предвид друго. Защо всички буркани, кутии и така нататък също са покрити с прах? В крайна сметка те непрекъснато се местят, нали така? Не би трябвало да остават на едно място достатъчно дълго, за да прашасат.

Добър въпрос.

Арчър огледа лавицата пред себе си и измърмори:

— Ето това става.

Измъкна голям стъклен буркан, в който имаше чифт бели ръкавици. Спомнях си ги — имаха способността да летят и с Арчър ги

бяхме гонили близо половин час из мазето. Едва бяхме успели с общи усилия да ги натикаме в буркана.

Сега той махна капачката и изтръска ръкавиците върху рафта. Те просто тупнаха и останаха да си лежат там, напълно неподвижни. Не можех да се отърся от усещането, че са умрели.

Арчър отиде при друга лавица, порови малко и намери стар барабан, скъсан и мухлясал.

— И в него не е останала никаква магия — каза и повдигна барабана, за да го видя и аз.

Завъртях се в кръг и огледах внимателно магически и джунджурии. Усетих тяхната... неподвижност. Бяха напълно безжизнени.

— В никой няма магия — казах на Арчър. — Възможно ли е магията да бъде... източена?

Той дойде при мен.

— Никога не съм чувал за подобно нещо, но кой знае. Обаче наистина е странно.

— Да, в „Хеката“ се случват странни неща... Кой би предположил! — подхвърлих лекомислено, но сърцето ми разочаровано се сви.

Бях толкова сигурна, че в мазето ще открием нещо, с което бихме могли да спрем Касноф! Нямам представа защо бях решила, че ще бъде така лесно.

Арчър обгърна врата ми с ръка, придърпа ме към себе си и ме целуна по косата.

— Ще намерим начин, Мерсер — измърмори, а аз притиснах буза към гърдите му.

Останахме така доста време, после той каза:

— Знаеш ли, остава ни още половин час. Срамота е да го пропиляваме така.

Сръгах го в ребрата, а той се престори, че зверски го е заболяло.

— Няма начин, приятел! — отвърнах аз. — Повече никакво натискане по мазета, мелници и килии. Или в замък, или си отивам в стаята.

Двамата тръгнахме към стълбите, ръка за ръка.

— Имаш право — каза той. — Трябва ли обаче да е истински замък, или някой от онези надуваемите по лунапарковете също става?

— А, не — разсмях се аз. — Никакви надуваеми замъ...

Изведнъж рязко спрях на първото стъпало. Арчър се блъсна в гърба ми.

— Какво е това, по дяволите? — посочих едно тъмно петно в най-близкия ъгъл.

Във всеки случай не и думите, които човек иска да чуе и някое зловещо усойно мазе! — заяви Арчър.

Аз обаче не му обърнах внимание. Петното се бе просмукало изпод каменната стена и покриваше приблизително трийсет сантиметра от мръсния под. Изглеждаше черно на цвят и някак... лепкаво. Потиснах отвращението си, коленичих и внимателно го докоснах с пръст.

Арчър приклепна до мен, бръкна в джоба си и извади запалка. След няколко неуспешни опита успя да произведе малко потрепващо огънче.

Вгледахме се в пръста ми на бледата мъждукаща светни на.

— Това трябва да е...

— Кръв, да — казах аз, без да откъсвам очи от ръката си.

— Плашещо е.

— Мислех да кажа „отвратително“, но и „плашещо“ става.

Арчър отново започна да търси нещо из джобовете си. Този път измъкна хартиена кърпичка. Взех я и така старателно започнах да трия кръвта, че имаше реална опасност да си смъкна и кожата. Същевременно умът ми бе зает с друго. Нещо ме притесняваше... освен факта, че току-що бях бръкнала в локва кръв.

— Провери останалите ъгли — казах на Арчър.

Той се изправи и обиколи стаята. Аз останах на мястото си и се опитах да си припомня следобеда, в който с баща ми се бяхме занимавали с гримоара на семейство Торн.

Прегледахме десетки заклинания, но имаше едно, което...

— Във всички ъгли има кръв! — подвикна Арчър от другия край на мазето. — Или поне предполагам, че е кръв. За разлика от някои хора, нямам особено желание да си цапам ръцете, за да се уверя.

Сведох глава и стиснах очи.

— Зная какво е това. Чела съм за заклинание, при което се използва кръв в четирите ъгъла на стаята.

Представих си гримоара, видях се как прелиствам страниците.

— Беше магия за задържане — казах накрая. — Кръвта превръща помещението в клетка, но за заклинанието е необходимо огромно количество магия. Никоя вещица не би могла да я направи сама, защото би изцедила цялата ѝ сили. — Вдигнах очи и срещнах погледа на Арчър. — Освен ако не използва силата на нещо друго.

Арчър огледа мазето:

— Или пък на много други неща.

— Е, това дава отговор на една от загадките — заявих и се изправих. — Естествено, възниква въпросът какво всъщност държи тук госпожа Касноф.

— И къде по-точно? — добави Арчър.

— Знам къде. Или поне така си мисля. Заклинанието за задържане създава нещо като магическа мрежа. Кръвта в четирите ъгъла оформя опорните точки, а самата магия се простира над стаята.

И двамата вдигнахме поглед нагоре, сякаш очаквахме да видим проблясващи магически нишки по тавана. Там обаче нямаше нищо, освен прахоляк.

— Заклинанието е най-силно в средата на помещението — добавих. — Следователно трябва да поставиш онова, което искаш да задържиш, възможно най-близо до центъра.

— Явно имаш отлична памет — отсъди Арчър.

— Ами когато разглеждаш книга с най-силните и тъмни заклинания, създавани някога, внимаваш.

Двамата се насочихме към средата на стаята, където бе разположена една от множеството (кълна се, че бяха поне един милиард!) лавици в мазето.

В праха под нея се виждаха следи.

Хванахме я в двата края и след няколко минути и известно количество нецензурни коментари успяхме да я поместим на около метър разстояние. След това застанахме задъхани и леко изпотени на мястото, където беше допреди малко. В пода имаше отвор, закрит с капак.

— Каквото и да има там долу — каза след миг Арчър, — то е много опасно, щом Касноф са взели такива предпазни мерки да го задържат тук. Сигурна ли си, че искаш да продължим с това, Мерсер?

Разбира се, че не съм! — отвърнах веднага и сграбчих металната халка на капака. — Но ще го направя.

Дръпнах халката и капакът отскочи. Въздухът, нахлул през отвора, бе прохладен и леко миришеше на пръст и шило. На стената на шахтата бе прикрепена метална стълба. Успях да преброя десетина стъпала, след което всичко потъваше в мрак.

Арчър протегна крак, но аз го спрях.

— Ще вляза първа. И без това само ще ми гледаш под полата, ако съм след теб.

— Софи...

Но вече беше прекалено късно. Постарах се да се отърся от усещането, че влизам в гробница, хванах здраво страничните пречки на стълбата и започнах да слизам.

ГЛАВА 21

Сигурно има много неща, които са по-неприятни от това да се спускаш в дупка под ужасяващо зловещо мазе, но в момента не се сещах за нито едно.

Само след няколко стъпала се гмурнах в непрогледна тъмнина. Слабата светлина от мазето не стигаше дотук. Сигурна бях, че тунелът се стеснява, а когато слязох още едно стъпало надолу, раменете ми опряха в стената.

В устата си усетих металически вкус: страх. Ръцете ми се изпотиха и имах чувството, че ще изпусна металните скоби.

— Мерсер? — подвижна Арчър над главата ми. — Добре ли си?

Отпуснах чело за миг върху опакото на дланите си и се постарях паниката ми да не проличава в гласа:

— Да, всичко е наред. Защо питаш?

— Защото се задъха!

О! Сега, като го спомена, забелязах, че наистина дишам тежко и забързано. Постарях се да успокоя дишането си.

— Заради мрака ли е, или...

Арчър изсумтя и се раздвижи, при което върху мен се посипаха прахоляк и мръсотия, затова затворих очи.

И двете — отвърнах задавено. — Явно съм развила и клаустрофобия, което е... ъ-ъ, ново. Вероятно има нещо общо с факта, че се измъкнах от горяща сграда през тесен тунел под земята. — Още веднъж си поех треперливо въздух. — Това е то, психологическата травма.

Върни се горе — веднага предложи Арчър.

Стана ми хубаво, задето се тревожи за мен.

— Няма — отсякох. — Крос, опитваме се да спасим света, нали не си забравил? Нямаме време за пристъпи на паника.

И продължих да слизам бавно, стъпало по стъпало. След малко Арчър ме последва. Не съм сигурна колко дълго продължи спускането ни. Имах чувството, че са изминали часове. През цялото време земята

сякаш ме притискаше от всички страни, а сърцето ми се бе качило в гърлото.

Най-после тунелът започна да се разширява и в него проникна малко светлина, макар и съвсем слаба. Когато най-накрая стигнах дъното и се обърнах, установих, че се намирам пред втори, по-кратък тунел. Таванът му обаче бе висок почти два метра и широк поне метър и двайсет. Източникът на светлината, какъвто и да бе той, се намираше в края на този по-голям тунел. Хвърлих поглед през рамо. Арчър вече бе застанал зад мен. Изражението му бе предпазливо.

— Опитът ми показва, че нищо, което блести така, не е хубаво — отбеляза.

— Не е вярно — отвърнах и плъзнах длан в неговата. Двамата тръгнахме заедно към светлината. — Има много хубави неща, които блестят. Светулките, например. Луминесцентните пръчици и тениските с картинки, които светят в тъмното...

Той се засмя, но въпреки това стисна пръстите ми по-здраво. Продължихме да вървим. След няколко крачки на врага ми капна нещо студено и мокро. Потреперих, но не спрях. Завихме зад някакъв ъгъл и в същия миг чух приглушен, дрезгав стон. Трябваша ми няколко секунди, докато разбера, че странният звук е дошъл от мен.

Пред нас се бе открила просторна стая с тухлени стени „Сиянието“ идваше от единична гола крушка като онези горе в мазето, която висеше от тавана. В стаята рамо до рамо стояха десетина деца.

Или по-скоро същества, които някога са били деца.

Строени в редица едно до друго с отпуснати край телата ръце, те се взираха немиждащо напред. Приличаха на механични кукли, които чакат някой да им навие пружината. Зад мен Арчър измърмори нещо, но не чух точно какво. Когато се приближих към Ник и се вгледах в пустите му безизразни очи, започна да ми се гади. До него стоеше Дейзи. Тъмната ѝ коса бе разрошена, а устните ѝ — леко отворени, сякаш тъкмо е казвала нещо и са я замразили по средата на изречението. Зад тях забелязах Ана и Частън. Сега магията, заради която изглеждаха красиви като Елодия, бе изчезнала и те бяха съвсем обикновени. Изглеждаха много малки. Сърцето ми болезнено се сви.

Спомних си как с Ник се бяхме шегували в градината на абатство Торн и заклинанията, които бяхме използвали, за да си

правим глупави и смешни дрехи. Сетих се как гледаше Дейзи и как тя несъзнателно се сгушваше в него винаги когато седяха един до друг.

— Държи хора тук като в склад, сякаш са някакви вещи. — Арчър, това е... Ох, сигурна бях, че тук ще открием нещо ужасно. Лара не би използвала мощна кръвна магия, за да пази рецепта за шоколадови бисквитки. Но това...

— Да — тихо се съгласи Арчър. — Това не е просто лошо, а направо кошмарно.

Постави ръка на тила ми, после кимна към Ник:

— Той ме нападна в мелницата, нали?

— Да. Явно някак са успели да го заловят.

Протегнах се и докоснах ръката на Ник, която бе студена и като че направена от восък.

— Как мислиш, какво им се е случило?

Нямам представа. Може би е заради магията за задържане... или пък има и друга, освен нея.

Беше ми ясно, че са демони. Всичките, до един. От тях на талази се носеше толкова много тъмна магия, че не бе възможно да греша. Моите собствени сили се мятаха като полудели в мен и с толкова много магия наоколо не можех да преценя какви и колко заклинания са използвани на това ужасно място.

Арчър си пое дълбоко въздух.

— Никога не съм предполагал, че ще изпитвам съчувствие към някого, който се е опитал да ме изтърбуши.

Не е бил той. Тоест... той е бил, но не съвсем. Касноф са го превърнали в чудовище. Те са го създали и са го... насъскали по теб. Превърнали са всичките в чудовища! И ако успеят да постигнат своето, и останалите ще свършим тук.

Арчър ме придърпа към себе си и прошепна в ухото ми:

— Няма да позволим това да се случи.

— И как? — извиках аз и гласът ми отекна в стените на стаята.

— Само виж срещу какво сме изправени, Крос! Не можем да използваме магия. Не можем да се махнем оттук. Нямаме дори бегла представа какво се случва в останалия свят. Можем само да... да си играем на детективи в мазето!

— Това не е всичко, на което сме способни. Софи — заяви Арчър.

Знаех, че говори сериозно, когато се обръща към мен на малко име.

— Какво имаш предвид?

Той отстъпи няколко крачки назад.

— Ами ти искаш Касноф да изчезнат, а тези деца да бъдат спасени или... или поне да бъде сложен край на страданията ми. Искаш никой повече да не създава демони. И не си сама в това. Има и други, които желаят същото.

— Моля те, кажи ми, че не говориш за Окото!

Арчър отклони поглед и пъхна ръце в джобовете си:

— Просто казвам, че с Окото имате еднаква цел.

Не бях напълно сигурна дали съм втрещена, ядосана или отвратена. Май бе смесица от трите.

— Хей, тук да няма някакъв отровен газ? Или пък си си цапнал главата в тунела? Защото само нещо такова може да те извини, че дрънкаш подобни глупости!

— О, напълно си права, Мерсер — сопна се той. — Идеята да се бориш срещу армия демони заедно с група добре обучени воители е напосо идиотска. Може би трябва да идем при Навзикая и да я питаеме дали феите имат някакъв специален прашец, с който проблемът ще изчезне!

— Не се дръж като тъпанар! — избухнах и аз.

— А ти не бъди наивна! — отвърна ми. — Не можем да се справим сами, Софи. Магическите същества не могат да се справят сами. Но ако се съюзим и действаме заедно, имаме шанс да...

— И как я мислиш тая работа? Че ще помолим Окото за помощ и те веднага ще кажат: „Ама как, Софи, няма никакъв проблем! И да не си помислите, че като приключим с изстребването на демоните, ще избием и вас, макар че точно това ни е мисията в живота!“

Арчър ме изгледа сърдито и ми се тросна:

— А само допреди няколко седмици си мислеше същото и за Бранник! Че не са нищо повече, освен убийци на магически същества. Но определено нямаше нищо против тяхната помощ.

Примигнах няколко пъти.

— Това... е различно — заекнах. — Те са моето...

— Твоето семейство? — попита той тихо. — А Окото са моето.

— Но ти не си един от тях! Не наистина.

— Напротив, Мерсер. Точно такъв съм — заяви. Въздъхна дълбоко и се почеса по тила, загледан в някаква невидима точка над рамото ми. — Няма значение.

После се обърна и тръгна към стълбата. В продължение на няколко секунди само се взирах в гърба му. Трудно ми бе да повярвам, че допреди малко сме се шегували и целунали. Като се сетих, изведнъж ми се прииска да избухна в сълзи. Нима не бе възможно връзката ни да протича гладко и лесно и да сме щастливи заедно повече от два часа?

Последвах го и започнахме да се изкачваме по стълбата. Този път бях толкова ядосана и нещастна, че изобщо не изпитах клаустрофобия. След като излезе, Арчър се наведе и ми подаде ръка, но аз я отблъснах и се измъкнах сама от шахтата.

Затворих капака зад себе си и без да разговаряме, с Арчър върнахме рафта на мястото му. После минах покрай него и се насочих към стълбите, но той ме спря още на първото стъпало. Стисна ме за китката и каза:

— Хайде, де, Софи. Не искам да се караме.

Обърнах се и понечих да му кажа, че и аз не искам, но не успях. Едва бях отворила уста, когато с периферното си зрение забелязах наблизено издайническо сияние. В следващия миг ръката ми сякаш сама се измъкна от хватката му.

— Щом не искаш да се карате, не й предлагай да се съюзява с хора, които искат да я убият! — изръмжа някой с моя глас.

Арчър се отдръпна толкова рязко, че за малко да падне. Май никога не съм го виждала така стреснат. Все пак трябва да му се признае, че бързо се окопите.

— Елодия, ако исках да разговарям с теб, щях да отида при медиум и да си поръчам спиритичен сеанс. В момента обаче искам да говоря със Софи, така че се разкарай!

Само че Елодия нямаше подобни намерения.

— Слушай, винаги си бил ужасно гадже — заяви тя. — Преди смяхах, че е било, защото не си ме харесвал истински. Обаче аз съм мъртва, а не сляпа или глуха, и знам, че наистина харесваш Софи. Всъщност, колкото и да ми е трудно да го повярвам, според мен я обичаш.

Млъкни, млъкни, МЛЪКНИ!

Я стига!, отвърна тя. През цялото време само си подхвърляте тъпи шегички и се правите на интересни. Някои трябва да ви върне на земята.

— И какво точно искаш да кажеш? — попита Арчър и присви очи насреща ми.

Срещу нея, тоест. Божичко, наистина бе объркващо!

— Ако случайно не знаеш, Кал също я обича. А за разлика от теб, той не е член на фанатизиран орден от убийци на чудовища. И ако наистина се чувстваш раздвоен и не знаеш на кого дължиш вяност, може би ще е по-добре да се оттеглиш тактично.

Е, и Елодия знаеше как да се оттегля, макар че „драматично“ би била по-подходяща дума в случая. Когато дойдох на себе си, летях право към Арчър и страшно ми се виеше свят.

Той ме сграбчи през кръста и веднага ме побутна на една ръка разстояние.

— Софи? — запита и се вгледа настойчиво в очите ми.

— Да-а — изграчих. — Върнах се.

Арчър леко отпусна хватката си и вече не ме стискаше толкова грубо.

— И какво, значи не можеш да контролираш кога се вмъква в теб? Може да те обсеби, когато си реши?

Опитах се да се засмея, но вместо това се закашлях.

— Познаваш Елодия. Едва ли някой някога е бил в състояние да я контролира.

Той се намръщи, пусна ме и пхна ръце в джобовете си.

— Е, направо страхотно.

Сграбчих парапета, за да не се изтърся.

— Арчър... тия неща, които ти ги наприказва... Знаеш, че не са верни!

Той сви рамене, подмина ме и тръгна нагоре по стълбището.

— Това е едно от уменията на Елодия — да казва възможно най-ужасните неща. Не се притеснявай. — Спря за миг и ми хвърли поглед през рамо. — Най-добре да идем да съобщим на Джена какво намерихме тук.

Уф, наистина! Бяхме попаднали на куп демони. Това вероятно бе по-важно от проблемите във връзката ни.

— Хайде, Мерсер — подкани ме Арчър след няколко секунди и ми протегна ръка.

Този път я поех.

ГЛАВА 22

— Виждаш ли, така е много по-добре — каза Елодия.

Бях застанала пред тоалетката и изучавах отражението си в огледалото. Макар че образът ми бе разкривен и неясен, бях принудена да призная, че изглеждам добре. Елодия бе „оправила“ косата ми — само прокара ръка над нея и след миг тя вече падаше на красиви меки вълни по раменете.

Това е страхотно, казах й, обаче ти позволих да използваш тялото ми, за да се вмъкнем в кабинета на Лара, а не за да ме преобразяваш. Освен това, ако започна да се разхождам наоколо с този външен вид, всички веднага ще разберат, че съм направила магия. Или най-малкото ще започнат да се чудят как съм вмъкнала преса за изправяне на косата в „Хеката“.

Странно бе да наблюдавам как се мръщя... на самата себе си.

— Много си дразнеща, когато си права — отвърна тя и махна с ръка, при което косата ми отново се разпиля на къдрави заплетени кичури.

След като се върнахме от проучвателната си мисия в мазето, с Арчър разказахме на Джена и Кал за децата, които видяхме там. Всички заедно решихме следващата ни стъпка да е проникването в кабинета на Лара.

— Там със сигурност има нещо — беше казала Джена. — Или гримоарът, или самото заклинание, с което превръщат децата в демони...

— А може да си държи в бюрото папка с надпис „Моят грандиозен зъл план“ — дадох приноса си и аз. — Това би ни било от полза.

Трябваша ни три дни, докато измислим как точно да се вмъкнем в кабинета. В момента Кал занимаваше Лара с въпроси за лечителските си сили и как могат да се използват за „каузата“, а пък Арчър и Джена държаха под око госпожа Касноф. Тъй като единственото, което тя правеше, бе да обикаля в кръг около езерото, да я надзираваш не бе голямо предизвикателство.

И така, за мен и Елодия оставаше най-важната роля: да проникнем с помощта на магическите сили на Елодия в кабинета и да потърсим там нещо, което би ни помогнало да спрем Касноф. Не беше точно решителният ден в борбата със злото, но бе голяма крачка към него.

Сега се вгледа и каза:

— Странно е — каза Елодия, загледана в отражението ми. — Това, да гледам в огледалото и да виждам теб, имам предвид.

— Да, това вече го уточнихме, нали? Всички замесени се чувстват отвратително по този повод. А сега може ли да тръгваме? Не разполагаме с много време.

Тя въздъхна и се извърна към вратата. В този миг ми се стори, че забелязах в огледалото нещо... Не знам, сякаш по повърхността му преминаха вълнички.

Видя ли това? В огледалото?

Елодия хвърли поглед назад:

— Виждам само теб. Себе си. — Махна с ръка. — Така де, нали разбираш.

Права беше. И аз вече не виждах нищо, освен собственото си отражение.

Сигурно е било игра на светлината, казах й. Извинявай.

— Нищо чудно — измърмори тя и отвори вратата. — Скапано огледало.

След малко стигнахме до площадката на етаж, където бе оформено нещо като общо помещение. Няколко от по-малките вещици се бяха сгушили на дивана и бяха приближили глави една към друга. Вече неведнъж бях виждала подобни сбирки на деца, които си приказват тихичко. Зачудих се дали освен нас няма и други, които да кроят планове.

Виж какво, аз не си кълча така бедрата, като вървя, казах на Елодия, докато минавахме покрай тях. Престани.

Тя с нищо не показва, че ме е чула.

Училището бе потънало в тишина. Вечерята бе приключила преди около час и слънцето щеше скоро да залезе, а тогава заключваха стаите. Трябваше да побързаме.

Стигнахме главния коридор и сърцето ми ускори ход. По пода се бяха посипали още стъкла от строшения витраж. Жената ангел, от

която бяха произлезли вещиците и магьосниците, бе останала само с половин лице. Заобиколих парчетата и леко потреперих. Не бях сигурна дали това е моята реакция, или тази на Елодия. А може би и двете се чувствахме така.

Когато стигнахме кабинета на Лара, Елодия ме накара да протегна ръка и да я сложа на дръжката. Усетих магията, с която бе заредена, и ахнах наум.

— Как мислиш, защо Лара е Лара Касноф, а госпожа Касноф е госпожа Касноф? — прошепна Елодия, докато насочваше магията си към бравата. — Нали това им е фамилията? Съответно би трябвало да е госпожица Касноф или може би госпожа Еди-коя си.

— Точно за това ли намери да размишляваш? Толкова ли е важно семейното ѝ положение — тъкмо сега?

— Просто е странно — изсъска тя в отговор.

— Нали знаеш, че може да разговаряме и наум? Не е нужно да произнасяш думите на глас. Скоро всички ще решат, че напълно съм изперкала. Казвам го просто за твоя информация.

— Мога да приказвам с глас единствено когато съм в твоето тяло. Затова смятам да се възползвам от всяка възможност, пък ти ме дай под съд, ако искаш!

В този миг разправията ни бе прекъсната, защото бравата поддаде. Елодия бутна вратата, вмъкна се вътре и я затвори зад себе си. Кабинетът на Лара Касноф бе пълна противоположност на този на госпожа Касноф. Беше претъпкан чак до тавана с лавици с книги, а лакираното бюро бе толкова гладко, че можех да се огледам в него.

— Някаква идея откъде да започнем? — прошепна Елодия.

Бюрото, отвърнах накрая. То ще бъде заключено, а ако е като бюрото на госпожа Касноф, с магия няма да можем да го отворим. В джоба ми има един пирон. Извади го и ще ти обясня как да разбиеш ключалката.

Макар и изпълнена с отвращение, Елодия въпреки това взе пилона и се зае с ключалката.

— Ти да не си обирала къщи в света на хората? — измърмори, докато работеше.

— Не. Просто веднъж с мама живяхме в ужасен апартамент. Ключалката на външната врата редовно се разваляше и трябваше да я

отваряме именно така. Макар че признавам — никога не съм предполагала, че някой ден това умение отново ще ми влезе в работа.

Тя се изкикоти.

— А какво си търсила в бюрото на госпожа Касноф?

— Информация за Арчър. След като избяга.

— А-ха. А, между другото — браво на теб!

— За какво?

Елодия натисна по-силно с пирона.

— Какво трябва да се случи, за да проумееш, че Арчър Крос не е подходящ за теб? Той е от Окото. Освен това е лъжец и гадняр и изобщо не е толкова забавен, колкото си мисли. На всичкото отгоре ти си сгодена за Кал, момче, което може да лекува всякакви рани, и при това е готин и адски секси. Такива не се срещат всеки ден.

— Не възприемам Кал по този начин.

Елодия отново пъкна върха на пирона в ключалката и изсумтя:

— Ъ-ъ, извинявай, ама аз доста време прекарах в главата ти. Точно така го възприемаш.

— Виж какво, не сме на купон — избухнах. — Би ли се заела отново за работа?

— Добре — измърмори тя. — Недей да ме слушаш. Обаче пак ти казвам, Кал е човекът за теб. По дяволите, ако имах тяло, щях да...

— Искам веднага да престанеш!

Бях почти убедена, че няма да ме послуша. Преди обаче да успея да разбера със сигурност, ключалката на чекмеджето поддаде.

— А-ха! — прошепна Елодия. — Успяхме!

И ето какво стана после. Всъщност не очаквах да намерим нищо, когато отворим чекмеджето. Не мислех, че вътре има нещо важно. Може би написана с таен код бележка или глупава загадка, която да се наложи да разгадаем.

Затова когато съзрях книгата — легеше си най-отгоре върху купчина документи — първоначално не осъзнах какво виждам.

— Ъ-ъ... това случайно не е ли гримоарът, за който говореше? — попита Елодия.

Огледах внимателно напуканата подвързия от черна кожа. Почувствах силата, която се излъчваше от тежкия том.

— Да-а. Точно той е.

— Ами... то се оказа твърде лесно.

Протегна се да го вземе, а аз, без изобщо да се замисля, изкрещях:

— Не!

Тя трепна и притисна дланите ми към ушите.

— Оу-у! Казах ти да говориш по-тихо дори когато е наум!

Не може да е толкова просто, заявих, защото думите на Горин още звучаха в ума ми. Това е капан. Някакъв номер.

— Или пък най-последно везните започват да се наклоняват в наша полза. Хайде, Софи! Знаеш приказката: На харизан кон зъбите не се гледат!

И отново се протегна към гримоара, но този път не безмълвният ми вик я спря.

Вратата на кабинета изскърца и се откряна.

ГЛАВА 23

Още преди да се е отворила напълно, Елодия грабна гримоара и го пхна под колана на полата ми. Когато подвързията докосна гърба ми, и двете с Елодия трепнахме. Магията на книгата ми подежда като токов удар. Цялото ми тяло настръхна.

Трябва да призная, че Елодия се справи много добре. Ако аз самата контролирах тялото си, със сигурност щях най-малкото да съборя всичко на земята или да си прищипя я пръста, я дрехите. Елодия обаче затвори безшумно чекмеджето, след което се настани на стола на Лара, сякаш се намираше у дома си. В ума ѝ вече се оформяше обяснение — дали не беше в моя ум, трудно ми бе да разбера — когато в стаята надникна Кал.

— О, ти ли си — каза Елодия и се отпусна облекчено на стола.

Той се намръщи и кимна отсечено.

— Задържах Лара възможно най-дълго. Каза ми, че отива във физкултурния салон, но реших все пак да ви предупредя.

Елодия стана и заобиколи бюрото.

— Всичко е наред — заяви. — Намерих онова, което търсех.

„Аз“ ли? Защо каза „намерих“, а не „намерихме“?

Вместо да ми отговори обаче, тя се усмихна на Кал.

— Благодаря за предупреждението.

Той се вгледа в лицето ми с неразгадаемо изражение. Зачудих се дали не е патентовал тази безизразна маска.

— Е, с кого говоря? Със Софи или с Елодия, която е в Софи?

— Аз съм — отвърна тя и леко повдигна рамене. — Елодия се измъкна от мен, когато ти отвори вратата.

В момента вече не ми пукаше колко тих е „вътрешният“ ми глас. Какво правиш? — изкрещях с пълна сила. Тя леко се напрегна, после хвана Кал за ръката.

— Хайде, да се махаме оттук.

Двамата с него се качваха по стълбите, гримоарът все още изгаряше гърба ми с тежестта и енергията си, а ръката ми почиваше на лакътя на Кал. През цялото време не спях да повтарям на Елодия:

Престани веднага! Или му кажи, че си ти, или се разкарай от тялото ми!

Стигнахме третия етаж. В общото помещение нямаше никого. Елодия подкани Кал да побързат към стаята ми, след което най-последно отговори и на мен: Повярвай ми, правя ти услуга.

Отвори вратата и направи знак на Кал да я последва вътре. Забелязах колебанието му и за миг си помислих, че ще разбере: това не съм аз. Той обаче влезе след нея. Джена я нямаше. Елодия се облегна на шкафа и кръстоса глезени, а Кал тихо затвори вратата след себе си.

— Намери ли нещо? — попита той.

— И още как! Открих гримоара.

— Гримоара? — примигна Кал. — Седял си е там просто ей така?

— Всъщност беше в заключеното бюро на Лара. Ей, знаеш ли защо госпожа Касноф е... така де, госпожа Касноф? В крайна сметка баща ѝ се казва Алексей Касноф, значи Томи е моминската ѝ фамилия. Откъде тогава идва „госпожа“?

Ама ти сериозно ли?, намесих се аз.

Кал потърка с длан тила си и отвърна:

— А? Ами, ъ-ъ, била е женена някога, но всички от семейство Касноф си запазват фамилията. Семейна традиция. А за гримоара...

— И нейният брак ли е бил уреден като нашия? — попит и Елодия и се смъкна от скрина.

Приближи се и застана пред Кал. Той бе толкова близо, че виждах отражението си в очите му. Колкото и глупави да звучи, изненадах се колко много приличам на себе си. Бях напълно сигурна, че на лицето ми ще има някакъв издайнически белег за присъствието на Елодия. Такъв обаче липсваше.

Въпреки това Кал я изгледа странно, когато тя се приближи още повече. Хайде, помолих го безмълвно. Виж истината. Виж мен!

Но мигът отмина, той поклати леко глава и каза:

— Да, предполагам. Софи, видя ли заклинанието? Онова, което ще ти върне силите?

Това стресна за секунда Елодия и тя плъзна ръката ми към гърба, където беше скрита книгата.

— О, да... заклинанието. Тъкмо се канех да го извадя.

Не!, изкрещях отново.

За щастие се оказа, че и Кал е на същото мнение.

— Недей! — рязко нареди той и сграбчи китката ми.

А тъй като тя все още бе зад гърба ми, Кал на практик ме прегърна. В главата ми Елодия ликуваше: Успях!

Устните на Кал бяха съвсем близо до лицето ми. Усетих топлия му дъх, когато каза:

— Тя може би нарочно е оставила книгата така, че лесно да я откриеш. Ако докоснеш онази страница и си върнеш силите, отново ще станеш демон. Може би Касноф искат точно това.

В момента притеснението, от което се бе свил стомахът ми, нямаше нищо общо с онова, което Елодия се канеше да направи. Причината бяха думите на Торин. За първи път наистина реших, че може да не ме е излъгал. Мисълта беше непоносимо ужасна.

— Не бях помислила за това — промълви Елодия.

Гласът ми никога не бе звучал по този начин — нисък и дрезгав, почти секси.

Тогава за първи път Кал наистина се разколеба.

— Просто не смятам, че трябва да докосваш това заклинание. Поне засега.

— Няма.

— Тогава защо все още не ме пускаш?

Имах чувството, че наблюдавам автомобилна катастрофа на забавен кадър... само дето в действителност се намирах вътре в колата. Престани, казах отново. Вече не крещях, умолявах я. И не заради себе си, а заради Кал. Играеш си с него и го нараняваш, а той не заслужава подобно нещо.

Така е наистина, отвърна ми тя, после протегна моята ръка и сложи моята длан на тила на Кал. Но Арчър заслужава.

Кал докосна с устни моите съвсем предпазливо и за миг се запитах дали не подозира нещо. После обаче Елодия го придърпа към тялото ми и ми се стори, че дори и да го смяташе за странно, него вече не го беше грижа.

Целувката в палатката бе чудесна и разбуди сетивата ми, но тази... тази беше наистина огнена. Може би защото Елодия го прегръщаше и целуваше със страст, която аз самата никога не бях показвала към него.

В мен бушуваха толкова много чувства, а няхах представа кои са нейни и кои мои. Гняв, желание, тъга, триумф. Те се вихреха в мен заедно с магията, която туптеше в гърдите ми като второ сърце, и електричеството, което идваше от затъкнатия на гърба ми гримоар. Имах чувството, че енергията от взаимодействието им е толкова силна, че накрая ще избухна и ще се разпилея на милион късчета.

Преди обаче да се случи нещо такова, вратата се отвори и макар да изкрещях на Елодия веднага да се разкара от Кал, знаех, че е прекалено късно.

— Леле! — чух гласа на Джена.

— Какво?! — възкликна Арчър.

Изведнъж очите ми се отвориха и ги видях, застанали им прага. Джена изглеждаше просто объркана, но Арчър...

И да се бях съмнявала някога в чувствата му към мен, сега вече не остана място за никакви съмнения. Достатъчно бе да видя изражението му. Никога не са ми отстранявали орган без упойка, но ако ми се бе случило, сигурно щях да изглеждам по същия начин.

Елодия изви устни — моите устни — в усмивка. Имах чувството, че танцува от радост в главата ми.

— Не е много приятно да наблюдаваш как любимият ти човек целува друг, нали? — подхвърли на Арчър.

Кал, който все още стискаше китката ми, рязко отстъпи назад.

— Елодия! — Това не бе въпрос.

Никога няма да ти простя, казах й. Не ми пука, дори и никога повече да не правя магии! Вече няма да влезеш в тялото ми, дори за секунда, никога!

Тук не става дума за теб, отвърна ми тя. След което изчезна.

Стоварих се на пода и болезнено ожулих едното си коляно. Кал и Джена едновременно се втурнаха към мен и ми помогнаха да се изправя. Веднага щом успях да се задържа на крака. Кал ме пусна и отстъпи няколко крачки назад. Джена продължи да ме придържа за лакътя. Но когато вдигнах поглед, разбрах защо Арчър не ми се бе притекъл на помощ.

Защото го нямаше.

— Толкова съжалявам! — обърнах се нещастно към Кал — отново. Не биваше... не биваше изобщо да й...

Той махна с ръка и рязко ме прекъсна:

— Не беше ти.

Само че все така не ме поглеждаше в очите, а гласът му бе пресипнал и сърдит.

Нямах представа какво друго да направя, затова се заех с гримоара. Измъкнах го изпод колана си и го подадох на жена.

— Открихме го в бюрото на Лара. Кал смята, че може да е капан. Защо иначе ще го намерим толкова лесно?

Спомних си какво бе казала госпожа Касноф — че съм им „най-голямата надежда“. Споменала бе също така, че нещо „ни е в кръвта“. Не знаех какво точно, но ако Касноф искаха да си възвърна силите, надали бе нещо добро.

Джена пое книгата от мен, но не я отвори.

— Добре. А сега иди да се разбереш с Арчър.

— Знам, че е разстроен, но това е по-важно — възразих и посочих с брадичка гримоара.

Предпочитах Кал и Джена да ме смятат за смела и жертвоготовна, отколкото да разберат, че в момента ме е страх да разговарям с Арчър. Как изобщо човек може да каже: „Извинявай, че призракът на бившето ти гадже ме използва, за да се целува с годеника ми“?

Обаче Джена беше най-добрата ми приятелка.

— Соф — тихо нареди тя. — Върви да поговориш с него. Веднага.

— Нали знаеш, че никак не обичам склонността ти да раздаваш заповеди? — казах аз, като въздъхнах. — Не мога да я понасям почти толкова, колкото и факта, че винаги си права.

— Да, но ме обичаш — усмихна се тя.

Преди да изляза от стаята, потърсих с поглед Кал. Изражението му бе затворено и предпазливо, а в стойката му се усещаше напрежение. В момента бих дала всичко, за да мога да чета мисли.

Не ми бе нужно кой знае колко време да открия Арчър Той бе в „зеления“ салон, където за първи път бях срещнала Елодия, Частън и Анна. Седеше на пода, бе опрял гръб на дивана и бе протегнал дългите си крака пред себе си, взираше се съсредоточено в единствената фотография, която все още не бе паднала от стената.

Седнах до него, макар че килимът бе влажен и чувство то не бе особено приятно. Болнавата светлина, идващи от единствената лампа в

стаята, бе прекалено слаба. По голямата част от лицето му бе потънала в сянка.

— Уф, това беше ужасно — произнесох възможно най-жизнерадостно. — Неприятен страничен ефект на това да излизаш с вещица, предполагам.

Той се засмя съвсем тихичко и раменете му леко се разтресоха, но все така не ме поглеждаше.

— Как мислиш, те дали са имали подобни проблеми? — попита и кимна към оцелялата снимка.

Тя бе заснета през 1903 г. и на нея се виждаше първият випуск на „Хеката“. По онова време учениците били само няколко, а училището не било интернат, в който затваря провинили се магически същества. Не служел за наказание, а за тайна квартира, в която да са в безопасност.

— Вероятно. Тая мадама със сламената шапка отвсякъде прилича на мръсница.

Едва тогава Арчър се разсмя истински и най-сетне обърна лице към мен.

— Знам, че беше работа на Елодия — заяви и хвана ръката ми. — И все пак... Видях момичето, което... видях те как се целуваш с Кал. И макар че веднага ми стана ясно, че е тя...

— Въпреки това беше гадно — довърших аз меко. — Разбирам те, наистина. За мен също бе ужасно, когато те виждах да целуваш Елодия.

— Беше ужасно да я целувам — заяви той и отново хвърли поглед към снимката. — Но не става дума само за това, че е гадно да видиш как гаджето ти преплита език с друго момче.

Трепнах, защото веднага си припомних колко се бяха развихрили страстите, когато Арчър и Джена влязоха в стаята. Арчър или не забеляза реакцията ми, или се престори, че нищо не е видял.

— Проблемът е, че Елодия беше права. Кал държи на теб. Освен това е добър човек. И макар че ми се ще да го намразя, задето ти е годеник. — Той сви рамене безпомощно. — Не мога. А това вероятно означава, че е наистина страхотен.

— Престани! — възкликнах и измъкнах ръката си от неговата. — Кал ми е приятел, това е всичко. Ти си момчето, което...

„Обичам“ — това исках да кажа. Само че думата заседна на гърлото ми и в крайна сметка изтърсих:

— ... искам. Коего избрах. Все тая!

Той прикова тъмните си очи в мен. Никога не го бях виждала толкова сериозен:

— А може би не трябва да съм аз.

Дръпнах се назад като опарена:

— Какво искаш да кажеш?

— Ами просто... ако си с него, ще си по-щастлива. За тебе ще е по-добре.

Е, сега вече наистина се ядосах:

— Не мисля, че имаш право да решаващ вместо мен. А ако наистина се чувстваш по този начин, май е по-добре да използваш онази изтъркана фраза — „Вината не е в теб...“ и да приключваме още сега!

За моя изненада обаче, Арчър се усмихна.

— Всъщност точно това е проблемът — каза. — Не мога да го направя. Може би ще понеса да ме напуснеш... Но няма начин аз да напусна теб.

Примигнах няколко пъти.

— Ти наистина си сбъркан!

— Нали точно това се опитвам да ти кажа.

Сложих длан на тила му и придърпах главата му към своята.

— Аз пък харесвам сбърканите типове — прошепнах. Устните ни почти се докосваха. — Така че повече недей да ми разправяш глупости, става ли?

Сигурна бях, че иска да ми каже още много неща, но не го направи.

— Добре — въздъхна.

— Ах, каква пленителна сцена!

Рязко извърнах глава. Съвсем наблизо бе застанала Лара с ангелска усмивка, играеща на лицето ѝ.

— Радвам се, че най-после ви открих, госпожице Мерсер — добави. — Мисля, че е крайно време ние двете да си поговорим.

ГЛАВА 24

И така за втори път през този ден се озовах в кабинета на Лара Касноф.

От него се откриваше гледка към дърветата в задния двор. В момента наблюдавах как мъглата се вие около почернелите им безжизнени дънери. Съсредоточих мислите си върху това, за да не се налага да гледам канапето пред прозореца, където седеше госпожа Касноф със скръстени в скута ръце и безизразно лице.

Лара се отпусна на кожения стол зад бюрото и се вгледа внимателно в мен. Очевидно не беше ядосана, само любопитна. И май й беше забавно.

— Надявам се, че не съм прекъснала нещо важно между вас с господин Крос.

Стиснах ръце в юмруци, за да не забележи, че треперят.

— Не, бяхме заети с обичайното. Нали се сещаш — как да провалим пъклените ти планове и да унищожим теб самата, а после да се махнем от този ужасен остров.

— Дори и в такъв момент чувството за хумор не те напуска — разсмя се тя. — Ако не ме дразнеше толкова, сигурни щях да го оценя по достойнство.

После се наведе напред с лакти, подпрени на бюрото и сплетени пред лицето пръсти; в този миг позата й страшно напомняше на училищните психолози, които бях срещали (вярвайте ми, бях срещала много такива, докато учех в нормални училища):

— Затова ли се опита да разговаряш със сестра ми? Затова ли се вмъкна в кабинета ми днес?

Трепнах, а Лара отново се облегна назад на стола и се усмихна доволно:

— Не предполагаше, че знам, нали?

Исках да подхвърля някаква остроумна забележка, за да демонстрирам, че не ме е страх от нея. Че не съм ужасена до смърт. Бяхме спечелили предимство и го бяхме задържали за — колко, за

десет минути? А щом знаеше, че сме влизали в кабинета ѝ, дали бе разбрала, че сме взели гримоара?

Поне все още разполагах със сарказма си.

— Разочарована съм, че си научила — заявих и седнах на стола от другата страна на бюрото ѝ, но като се има предвид, че си зла вещица, не съм особено изненадана.

— За теб всичко е шега — каза тя, като присви очи. — Целите на баща ми, делото на живота му, избавлението на расата ни.

— Целта на баща ти е била да пороби група тийнейджъри ли? Нищо чудно, че вие двете сте станали такива — отсякох и посочих с брадичка госпожа Касноф, която не показва с нищо, че ме е чула.

Е, сега вече Лара се ядоса. Изпъна гръб на стола и изсъска:

— Имаш ли представа какво пожертва баща ми, за да създаде рода ти и теб самата? Имаш ли представа от какво се отказавме ние самите? — Посочи с дългия си показалец госпожа Касноф. — За да предпази всички магически същества! Да ни защити от онези, които искат да ни избият до крак!

— Вие превръщате хора в чудовища — отвърнах. — Деца. Стореното от баща ви е унищожило Алис. После той е погубил дъщеря ѝ, а ако вие двете бяхте постигнали целта си, щяхте да сторите същото с мен и баща ми.

— Целта...

— ... оправдава средствата. Да, сестра ти вече го каза. Това да не ви е семейното мото?

Лара застина. Кокалчетата на пръстите ѝ бяха побелели, толкова силно ги стискаше:

— Искаш ли да ти разкажа за семейството си, Софи?

Притиснах гръб към облегалката на стола и поклатих глава:

— Мисля, че знам повече от достатъчно за семейството ги, благодаря.

— Нищо не знаеш — заяви Лара, след което леко махна с пръсти към мен.

Първоначално нищо не се случи и се запитах дали не ми е показала вещерския вариант на среден пръст.

А след това зрението ми започна да се замъглява и всичко стана черно. Разтреперана, се опитах да сграбча страничните облегалки, но столът бе изчезнал. Вече не седях на него. Заобиколена бях от мрак...

все едно отново се бях озовала в Итинериса. Обзе ме клаустрофобия. Имах чувството, че ще се задуша.

В тъмнината проблесна искра — мъничка точица, която скоро се разрасна и превърна в образ. Взирах се в картината на затрупано в снега селище, която след малко като че оживя. Мъже и жени вървяха по побеляла от сняг пътека, свели ниско глави, за да се предпазят от студения вятър. Нямах кой да ми каже какво виждам, но информацията се появи сама в главата ми... сякаш винаги съм я знаела. Това бе родното село на Алексей Касноф, а малката къща в средата на картината бе домът му.

След малко съзрях и него самия — тъмнокосо момче, което бе притиснало лицето си към стъклото на прозореца. Знаех, че чака баща си, и усещах нетърпението и безпокойството му, сякаш лично аз ги изпитвах. Зад него бе застанала кри сива жена с тъмноруса коса, която го погали по главата и измърмори на руски (макар да не знаех нито дума от този език, разбихах всичко, което жената казваше):

— Всичко ще бъде наред, Алексей. Баща ти и останалите — ще ни защитят, обещавам.

В този миг разбрах, че всички жители на селцето са магически същества. Днес трябваше да се вземе важно решение. Нещо за преместване, свързано с безопасността им. Искаха да се скрият... Но преди да схвана какво точно се случва, картината се промени.

Вече нямаше покрити със сняг улици, не се виждаха кокетни старинни къщички. Всичко бе потънало в хаос, огън и дим. Пламъците бяха толкова ярки, че пожелах да закрия очите си — само че няха ръце. Всъщност и очи няха... но видях Алексей, който тичаше по улицата. Жителите на селището го гонеха по петите.

Те знаят какви сме, помисли си той. Откриха ни, откриха ни, откриха ни...

На улицата зад него лежаха неподвижни някакви фигури. Разбрах, че това са родителите му. Виждах русата коса на майка му, която бе разстлана край главата ѝ и все още тлееше. Малкото телце до тях принадлежеше на сестричката му, все още бебе. Алексей бе толкова уплашен... Ужасът и скръбта му ме заляха, беше непоносимо. След това пламъците избледняха и кървавите цветове на картината започнаха да се променят. Нова сцена. Алексей вече бе по-възрастен,

може би на двайсетина години. Лицето му бе красиво и все още не така жестоко, както на малкото негови снимки, които бях виждала.

Возеше се на задната седалка на кола, която прекосяваше хълмиста местност, покрита с яркозелена трева. Тези хълмове и полета ми бяха много познати. Алексей беше въодушевен, но и малко нервен. Потропваше с пръсти по корицата на книгата, която лежеше в скута му.

Гримоарът!

Автомобилът изтрополи по стар каменен мост и изведнъж на преден план изникна абатство Торн. Алексей забеляза момичетата на поляната — ученичките от лондонското девическо училище, които бяха настанени в Торн, защото в града вече не бе безопасно. Известно време ги наблюдаваше, а по устните му играеше тънка усмивка. Най-после, помисли си. Най-после.

След това картината рязко изчезна и бе заменена от мрак, а миг по-късно се озовах обратно в кабинета на Лара на стола пред бюрото ѝ. Дишах тежко.

— Мисля, че схвана в общи линии — каза ми Лара, като междувременно спокойно преглеждаше някакви документи.

Все още се тресях и се опитвах да убедя сама себе си, че не своето семейство бях видяла преди малко, избито на улицата. Когато донякъде си възвърнах душевното равновесие, казах:

— Хората са убили семейството му. Бил е уплашен и е искал да предпази другите магически същества. Може би и да си отмъсти. Само че това... това не оправдава стореното от него!

Преглътнах с отвращение, когато си припомних радостното очакване, обзело Алексей при вида на групата невинни девойки на поляната на абатство Торн. Алис, моята прабаба, бе сред тях.

— Освен това съм наясно, че целта му не е била единствено да защити магическите същества. Може би наистина всичко е започнало така, но за какво в крайна сметка е искал да използва Алис? Знаете ли какво си мисля? Мисля, че демон, който е марионетка в ръцете ти, би бил много полезен... ако искаш да държиш всички магически същества на планетата под свой контрол.

Лара дори не се опита да отрече:

— Възможно е. Разбира се, един легион от „демони марионетки“ би бил още по-полезен.

След тези думи остави документите и внимателно отвори чекмеджето. Извади от него гримоара. Сърцето ми слезе в петите.

— Как...

— О, госпожица Талбът бе така добра веднага да ми го предаде. Впрочем, ако искаше книгата, трябваше само да ми кажеш.

— Какво? — попитах объркано аз.

— Така или иначе накрая щяхме да ти я дадем. Без силите си не ни вършиш кой знае каква работа.

Започна да прехвърля страниците и спря, когато намери заклинанието за възстановяване на магическите ми способности. Усещах как те бушуват в мен. Имах чувството, че ще изскоча от кожата си само при вида на думите.

Лара ми подаде гримоара.

— Хайде, пипни го. — После се разсмя. О, да, Софи. Знам, че баща ти те е накарал да докоснеш това заклинание. Знам всичко за времето, което сте прекарали в изучаване на тази книга.

Магията ми бе само на няколко сантиметра разстояние. Всичко в мен настояваше за това заклинание. Аз обаче погледнах Лара в очите и запитах:

— И защо ще искаш да възстановиш силите ми? В мига, в който ги получа обратно, тук всичко ще се разхвърчи на парчета... а после ще изчезна!

Тя обаче само се усмихна:

— Софи, когато баща ти ти разказа за демоните, обясни ли ти как се контролират?

— Магьосникът или вещицата, които са ги създали, могат да ги контролират. Само че мен на практика никой не ме е създавал... Следователно никой няма власт над мен.

— И ние така си мислехме — призна тя с кратко кимване. — После обаче направихме малко проучване. Знаеш ли, сбирката от книги на баща ти в абатство Торн ни беше много полезна. Да знаеш колко се изненадахме, когато открихме, че способността да контролираш демон се предава чрез кръвта!

„В кръвта ни е“, така бе казала госпожа Касноф. „В кръвта. В твоята, в моята и тази на баща ми, в тази на Алис...“

Сега вече осъзнах какво бе имала предвид.

— Баща ни е провел ритуала, който е превърнал прабаба ти в демон — обясни и Лара. — Нашият род е създал твоя. И тъй като наследствеността е в кръвта... В мига, в който си възвърнеш силите, ще бъдеш под наш контрол.

Започнах да се треса, но дори сега не бях в състояние да откъсна очи от заклинанието.

— Това е невъзможно — промълвих, сякаш истината щеше да се промени, ако кажех на глас думите. — Ако можете да ме контролирате, отдавна щяхте да сте го сторили!

— Не знаехме, че можем, затова изобщо не сме опитвали — обади се за първи път госпожа Касноф.

— Но защо? Защо съм ви аз, щом можете да си направите колкото си искате демони?

— Новосъздадените демони са... непредсказуеми — заяви Лара. — Но ти, демон от четвърто поколение? Да кажем само, че вероятността да изгубиш контрол е много, много малка. Следователно ти си по-подходяща от тях за ролята на водач. — После се усмихна широко, а в очите ѝ не бе останала дори капка разумност. — В крайна сметка всяка армия има нужда от генерал.

Стомахът ми се сви, гадеше ми се. Скочих на крака и се отдръпнах от бюрото.

— Не, не! По-добре завинаги да си остана безсилна, отколкото да съм под ваш контрол!

Лара метна отворената книга на бюрото. Магията в мен се блъскаше като полудяла в клетката си.

— Така казваш — отсече и се облегна назад, — но силите ти искат да бъдат освободени. Ти си демон, това е същността ти. Сега, след като видя заклинанието, магията в теб няма да се успокои, докато не бъде пусната на воля.

Исках единствено да притисна длани към страницата.

— А защо просто не ме накараш? — попитах.

Ако трябваше единствено да пипна страницата, тя би могла да стане, да заобиколи бюрото и да ме сграбчи... с ужас осъзнах, че точно това искам да направи, и рязко се отдръпнах.

— Заклинанията като това са много фини — обясни Лара. — Трябва да се внимава с тях. Не можеш просто да принудиш някого да поеме такава силна магия. Човекът трябва да го направи по собствен

избор. А гримоарът ще остане тук — извика след мен, когато се втурнах към вратата. — Ще стои отворен на тази страница. Винаги, ден след ден. Ще те вика при себе си. Ще си спестиш много страдания, ако се предадеш сега.

Борех се с бравата, която се изплъзваше от внезапно изпотените ми длани. Най-после вратата се отвори и хукнах навън. Магията ми така виеше в мен, че ми се искаше да си запуша ушите и така да я спра.

Джена ме чакаше в стаята ни. Когато отворих вратата, веднага скочи на крака.

— О, боже, добре ли си? Лара дойде тук да ме пита къде е гримоарът, а аз за малко да умра и... Соф?

Сега на горния етаж зовът на гримоара не бе толкова силен и неустоим, но все още треперех. Джена ми помогна да стигна до леглото си и се сви до мен.

— Какво стана? — попита тихичко.

Когато приключих с разказа си за случилото се в кабинета на Лара, вече бях спряла да треперя... но пък започнах да плача.

— Толкова много искам да си върна силите — казах на Джена, която ме галеше успокоително по косата, — но няма да рискувам да се превърна в някакво... в нещо, което те могат да контролират. Толкова бях сигурна, че ако си възстановя магията, всичко ще се оправи! Но това?! О, Джена, това е направо ужасно!

— Ш-ш-т — прошепна тя. — Все ще измислим нещо. Ще измислим нещо.

Обаче гласът ѝ трепереше. Заспахме заедно на леглото, прегърнати като малки деца.

Реших, че ме е събудила гръмотевица. Седнах в леглото и примигнах няколко пъти. Нисък тътен изпълни къщата. Прозорците започнаха да дрънчат, а когато поставих босите си стъпала на пода, усетих леки вибрации.

— Какво става? — измърмори Джена сънено.

Отидох до прозореца да проверя. Известно време само се опитвах да осмисля онова, което виждах. В мъглата се носеха светлинки, които първоначално бяха замъглени и от време на време изчезваха. После обаче се уголемиха и станаха толкова ярки, че различавах тъмните стволоче на дърветата, които преди това бяха

скрити от мъглата. Чух, че в коридора се отварят врати, по дървения под тропаха боси крака.

В стаята ни отново нахлу ярка светлина, след което се разнесе поредният тътен. Този път бе толкова силен, че зъбите ми изтракаха. Джена, която вече се бе разбудила напълно, скочи от леглото, втурна се към вратата и я отвори. Останалите момичета се бяха събрали на площадката и се взираха в нощта отвън през строшения витражен прозорец. Отново усетих зова на гримоара и забих нокти в дланите си. Надявах се болката да ме разсее и да ми помогне да овладее желанието да се втурна към долния етаж. Светлините продължаваха да проблясват, а тътенът се усили. Няколко от по-малките момичета затулиха ушите си с ръце.

Някой ме потупа по лакътя. Обърнах се и видях Навзикая. Тя бавно размахваше криле в гъстия, тежък въздух.

— Тази вечер Лара дойде в нашата стая и отведе Тейлър каза ми тя. — Смяташ ли, че... — Кимна към светлините отвън, — че са й направили нещо?

Вибрациите ставаха все по-осезаеми, а силите ми бушуваха в мен и ме задушаваша. Сградата потръпваше, от прозореца се посипаха още цветни стъкла, кои го се разби хм звънко. Светлината проблесна за последно — толкова ярки, че всички стиснахме очи и извърнахме главите си.

След което всичко замря.

Стояхме на площадката разтрепери и внезапно през счупения прозорец ни врхлетя леден вятър.

Някъде в далечината се разнесе дълбок, нечовешки вой.

— Да — отговорих на Навзикая. — Да, така мисля.

ГЛАВА 25

Още от мига, в който се събудих на другата сутрин, усетих гримоара. Дори костите ме боляха, толкова силен бе призивът му. Когато най-сетне събрах сили да стана от леглото, отдавна бе минало обяд. Слизането по стълбите бе истинска агония, но трябваше да разбера какво става.

Оказа се, че ситуацията е по-ужасна и от най-кошмарните ми представи, а повярвайте, бях се подготвила за какви ли не страхотии. Прозорецът със стъклописа сега бе напълно счупен и само тук-таме по дървената рамка бяха останали малки парченца. По някое време през нощта бе започнало да вали и водата нахлуваше през зеещата дупка. Джена и аз застанахме в централното фоайе и се втренчихме в дъжда, който се стичаше по тапетите и квасеше килима.

— Смяташ ли, че снощи са отвели единствено Тейлър? — попита Джена.

Толкова бях заета да се боря с подтика да я блъсна на земята и да се втурна към кабинета на Лара, че ми отне няколко секунди да включа и да ѝ отговоря:

— Не зная. Нямам представа дали могат да променят по няколко наведнъж. Обаче това няма значение сега, след като вече са започнали да ги превръщат.

И изведнъж цялото ми тяло се разтърси, силите ми се втурнаха навън и нагоре, сякаш искаха да пробият кожата. Сякаш ме умоляваха да ги пусна на свобода.

— Какво правите тук? — кресна някой.

Зад нас с ръце на кръста бе застанала Ванди. Лицето ѝ бе смръщено, но в очите ѝ личеше умора, а бръчките ѝ сякаш се бяха умножили.

— Ние само... — започна Джена, но Ванди вдигна рязко ръка.

— Обясненията ви не ме интересуват. Вървете си в стаята. Веднага.

Джена тръгна към стълбището, но аз не помръднах от мястото си.

— И вие ли това искате? — попитах Ванди. — Всички деца тук да бъдат превърнати в демони? Вярно, че сте подла, но не ви смятах за зла!

Лицето ѝ се разкриви в още по-грозна гримаса. Сякаш нещо я измъчваше физически.

— Стига толкова! — избухна тя и посочи стълбите. Заминавай!

Облегнах се безсилно на Джена и двете се върнахме в стаята. Веднага щом вратата се затвори зад гърбовете ни, ключалката щракна. Стоварих се на леглото си, разтреперана от болка и изгаряща нужда, а Джена започна да крачи напред-назад.

— Ще продължат да идват за нас. Всяка нощ ще лежим в леглата си и ще слушаме този... този кошмар... и ще се чудим дали няма да сме следващите.

После се отпусна тежко на леглото.

— Софи, какво ще правим?

Ще вземем гримоара. Ще си върна силите. Мисълта бе толкова могъща и изискваща, че простенах и притиснах длани към ушите си.

— Нямам представа — отвърнах на Джена.

Усещах сълзите, които се надигаха и заплашваха да ме задавят. Има ли на света по-лошо чувство от безпомощността?

Претърколих се на една страна. Подтикът да се втурна към гримоара туптеше в мен, сякаш бе станал част от пулса ми. Дотолкова бях погълната от собствената си агония, че когато забелязах някакво движение в огледалото, реших, че халюцинирам.

— Какво беше това, по дяволите? — попита обаче Джена.

Съсредоточих се с усилие, седнах и се вторах в огледалото. Отново нещо се стрелна в него и развълнува повърхността му. Приличаше на сянка. Накрая картината се изчисти и...

Торин.

Видях го за не повече от секунда, толкова бързо изчезна. Въпреки това скочих от леглото, без да обръщам внимание на настойчивия вой в ума си.

— И ти го видя, нали? — обърнах се към Джена.

Тя все още седеше на леглото си с широко разтворени очи.

— Да, В огледалото имаше някакъв тип. Какво...

Но аз вече бях притиснала длани към огледалото.

— Торин? Там ли си?

Нямах представа как се е придвижил от огледалото в базата на Бранник до това, но нямах намерение да се оплаквам. Образът му отново се появи за миг; все едно се опитвах да гледам телевизионна програма въпреки лошия сигнал. Лицето му се разкриви от раздразнение, когато усети, че отново ще изчезне. Преди да се изгуби обаче, успя да оформи с устни две думи:

— Родителите ти.

— Какво? — извиках и ударих с длан по огледалото. — Какво за родителите ми? Торин? ТОРИН!

Той обаче не се появи отново и на мен ми се прииска да се разкрещя заради безсилието, което изпитвах.

Джена се приближи към мен.

— Виж дали магията на Елодия няма да може... знам ли, да му помогне да проникне тук.

След стореното от Елодия нямах никакво желание да я допускам отново в тялото си, но отчаяното положение изисква отчаяни мерки...

— Ел... — успях да произнеса само, и тя вече се бе вмъкнала в мен.

Помогни му да се появи, наредих студено.

Тя не отговори, но усетих как магията ѝ се посипва отгоре ми като дъжд и преминава в пръстите ми. Колкото и да се стараеше обаче, колкото и да повтарях „Хайде, хайде“, Торин нямаше и следа. Най-накрая Елодия уморено свали ръцете ми от стъклото и каза:

— Не мога. Каквото и да се опитва да направи, магията ми не е достатъчно мощна, за да му е от полза.

После въздъхна, обърна се и се облегна на шкафа. Джена все още стоеше пред мен със скръстени на гърдите ръце.

Магията на Софи би била достатъчно силна — каза и Елодия.

Джена се приближи още малко и разбрах, че търси в очите ми признаци за моето присъствие.

— Тя не бива да си връща силите. Ако го стори, Касноф ще я...

— Ще я контролират? Да, знам. Но не смяташ ли, че си заслужава риска?

Ами не, отвърнах.

Джена обаче само хапеше устната си и не отговори.

— Казвам само — продължи Елодия, — че ако се стигне до противопоставяне на волите на Софи и Лара Касноф, аз бих заложила

на Софи. Възможно е да успеят да я поставят под властта си... Но също така е възможно и тя да им се противопостави.

Банди Не мога! Рискът е прекалено голям. Какво ще стане с Джена, ако аз съм под властта на Лара?

Банди А какво ще стане, ако продължиш по този начин? Разбирам какво изпитваш, Софи, усещам го. Ще се гърчиш в агония, докато не докоснеш онова проклето заклинание. Затова предлагам направо да го пипнеш и да видим какво ще стане!

Джена обхвана с длани лицето ми и го наклони леко към себе си.

— Софи — промълви, — сама не мога да повярвам, че казвам това, но... Но мисля, Елодия е права. Ако си възвърнеш силите, наистина има вероятност Касноф да те подчинят. Обаче без твоите сили изобщо нямаме шанс да се измъкнем оттук!

Елодия се обърна и отвори най-горното чекмедже на шкафа. Там, върху купчина дрехи, лежеше гримоарът.

Как се е озовал тук?, попитах. Сега разбрах защо тази сутрин усетих зова му толкова силно.

Аз го донесох — за да направя това. Под командата на Елодия ръката ми се протегна, вдигна книгата и намери заклинанието. После Елодия поднесе дланта ми към страницата.

НЕ!, изкрещях, и за миг тя се разколеба.

Трябва да го направиш, каза твърдо накрая. Реших, че ще е по-лесно, ако го сторя вместо теб.

Не, повторих, макар че дори за самата себе си не звучах убедително. Гласът ми бе съвсем слаб.

Направи го, отвърна Елодия. Сложи край!

А после си тръгна.

Препънах се и политнах назад към шкафа. Когато успях отново да си поема въздух, вдигнах глава и се вгледах в отвореното чекмедже. Магията ми вилнееше в мен.

Джена ме хвана за ръката.

— Можеш да го направиш — каза тя. — Знам, че можеш. По-силна си от тях.

Аз обаче не бях така сигурна. Но пък знаех какво трябва да сторя.

Не си позволих да размишлявам повече, просто грабнах гримоара от пода, където бе паднал — бях го изпуснала, когато Елодия

излезе от тялото ми. С безпогрешна точност открих заклинанието, което ме викаше така настойчиво. Накрая, без дори да си поема дълбоко дъх, направо притиснах дланта си към страницата.

Имах чувството, че в гърдите ми е избухнало нещо. Замръзнах на място, а силите в мен се разгъваха и магията плъзна по вените ми. Дървеният под край мен изскърца и Джена отскочи назад с вик.

Задъхана от напрежение, захвърлих гримоара и залепих и двете си длани на огледалото. Торин, помислих си и си представих как го издърпвам оттам.

Той се появи толкова неочаквано, че подскочих.

— Какво беше това, мътните да го вземат? — изкрещя и се огледа ядосано. Накрая погледът му спря върху ми и той се усмихна широко: — Браво, София! Добра работа.

Аз обаче не разполагах с много време. Усещах някакво дразнене в ума си, нещо като сърбеж. Разбрах, че Лара — където и на остров Грималкин да се намираше — в момента осъзнава какво се е случило.

— Защо се опитваше да се свържеш с мен? Къде са родителите ми?

— Х-м-м? А, да, славната ми мисия. След като ти изчезна...

— Спести ми това! — изляях. — Какво искаш и къде са те?

Торин се намръщи:

— Добре, де, добре. В Ирландия са. Отидоха до Лох Балах. Аз трябваше да се добера до теб и да проверя дали си добре, но...

Аз вече действах. Отново грабнах гримоара и го напъхах отзад на кръста, под колана на полата си.

Заклучената врата не представляваше никаква трудност — отнесох я, без да се замислям. Още по-лесно ми бе да повикам чрез магията си Кал и Арчър. Кал бе в къщичката си, а Арчър — в своята стая. Обърнах се и към двамата едновременно, говорех направо в главите им: Чакайте ни с Джена отвън. Пригответе се да тичате. А после, тъй като осъзнах, че на практика съм се разкрещяла без предупреждение в умовете им, добавих: Моля ви. И се извинявам за викането.

Джена ме последва на площадката. Бяхме слезли на не повече от три стъпала по стълбището, когато се случи.

Спях рязко и се заклатих. Не можех да избягам. Не можех да напусна острова. Колко глупаво от моя страна. Не, сега трябваше да

отида при Лара. Лара имаше нужда от мен, тя щеше да...

— Софи? — каза ми Джена и ме докосна по лакътя.

Обърнах се и я погледнах. Тя стоеше на пътя ми. Щеше да ми попречи да стигна до Лара, да осъществя съдбата си. Следователно можех да сторя само едно...

Трябваше да я убия.

ГЛАВА 26

Сграбчих Джена с една ръка и я дръпнах силно към себе си. В сърцето ми нямаше нито съжаление, нито тъга. Не изпитвах нищо... или може би леко отвращение, сякаш убивах досадна буболечка. Това... нещо... стоеше на пътя ми. Трябваше да се отърва от него.

Магията нахлу в мен откъм петите ми, замая ме, накара ме да се почувствам цяла.

Джена осъзна какво ще се случи. Видях страха и отчаянието, които я обзеха. Аз обаче продължавах да не чувствам нищо. Нито съжаление, нито дори задоволство. Просто исках да я няма, за да мога да отида при Лара.

Преди обаче заклинанието да стигне пръстите ми, Джена хвана лицето ми в длани.

— Софи! — повика ме тихо и настоятелно. — Погледни ме! Ти си по-добра от тях. Можеш да ги победиш!

Очите ѝ се изпълниха със сълзи и внезапна болка прониза гърдите ми.

Джена впи пръсти в бузите ми.

— Моля те! — прошепна. — Соф, ти си най-добрата ми приятелка. Обичам те. Познавам те! Зная, че можеш да се пребориш с това!

Стиснах здраво очи. Всичко в мен крещеше и се гърчеше от желанието да я убия. Да я унищожа, да срина всичко. Сграбчих перилата на стълбището. Дървото пропука и се огъна под натиска ми.

— Софи — промълви отново Джена.

И изведнъж я видях да се смее, седнала на леглото си. Това се случи първата вечер, след като я срещнах. Усетих нежната ѝ прегръдка, топлите ѝ ръце, които ме придържаха, докато плачех за гримоара. Това бе снощи.

Джена, помислих си. Не мога да нараня Джена!

И тогава нещо в мен поддаде, сякаш някаква верига се бе разкъсала. В ума си чух воя на побеснялата от гняв Лара, а след миг

вече плачех и прегръщах Джена толкова силно, че е странно как не прекърших тялото ѝ на две.

— О, боже! Съжалявам, толкова съжалявам! — проплаках.

Тя се разсмя, но и нейният глас бе задавен от сълзи:

— Казах ти, че си по-добра от тях!

В далечината се разнесе тътен. Отдръпнах се от Джена и погледнах през строшения витраж. Навън бе още по-мрачно отпреди, а мъглата бе започнала да увива пипалата си около рамката на прозореца.

— Да се надяваме — отвърнах.

— Мерсер! — чух зад гърба си.

Обърнах се. Арчър бе застанал в горната част на стълбището. В същия миг Кал се втурна при нас през входната врата.

Изгледах първо единия, после и другия и заявих:

— Добре, обещавам да ви обясня всичко, когато сме сигурни, че сме се измъкнали живи. Ето ви сега кратката версия: върнах си силите, знам къде са родителите ми и отиваме при Итинериса, за да се махнем от този скапан остров. Да вървим!

Нямам представа дали се дължеше на тона ми, или пък бе заради тътена, който бе станал почти гръмотевичен — но и двамата се раздвижиха светкавично.

Четиримата изхвъркнахме от „Хеката“ насред проливния дъжд отвън. Мъглата напредваше към сградата. Заковах се на място и вдигнах ръка. От пръстите ми изхвърчаха искри и мъглата мигом се отдръпна, като се пенеше там, където я бе застигнало заклинанието ми. Изпитах удовлетворение, когато откъм земята в тялото ми нахлу магия. Вдигнах и другата си ръка, а мъглата сякаш потръпна и се сви — толкова бързаше да се махне от пътя ми.

— Добре — дръпна ме Джена за ръкава, — отново си могъщ демон, това го разбрахме. А сега бягай!

Чух отварянето на вратата зад гърба ни, но не се обърнах. Кал, Джена, Арчър и аз хукнахме през поляната, на която вече нямаше и следа от мъглата. Насочихме се към гората. Само веднъж посмях да погледна през рамо. На прага бе застанала някаква фигура. От височината прецених, че вероятно е Ник. След това фигурата скочи от верандата и се затича към нас. Вече бях сигурна, че е той. Никой не бе в състояние да се движи толкова бързо, дори зооморфите. Когато ни

доближи, видях ясно лицето му и онези ужасяващи кървавочервени очи без зеници. Аз се бях оказала достатъчно силна, за да се освободя от властта на Лара, но очевидно Ник все още бе под неин контрол. Запратих по него атакуващо заклинание, но той го парира с едно махване на ръката си.

Спрях и се приготвих... само че той не се бе насочил към мен. С протегнати ръце и оголени нокти се втурна към Джена.

— Не! — изкрещях.

После всичко стана едновременно. Джена спря, за да се огледа, Ник се хвърли към нея, но изведнъж Арчър се озова помежду им, сграбчи протегнатата ръка на Ник и го оттласна от нея. В същия миг Ник замахна с другата си ръка и ноктите му раздраха гърдите на Арчър. И двамата се сгърчиха от болка, а аз метнах още едно заклинание по Ник. Този път ударът бе по-силен и го отхвърли назад, по-далеч от Арчър. Ник се стовари на земята. Кръвта на Арчър плисна и обагри в червено тревата. Кал тръгна към него, но Арчър го спря с жест:

— Нямаме време. Хайде!

Отидох при Джена, която бе цялата пребледняла. Трепереше, но нямаше наранявания.

— Б-благодаря ти — обърна се тя към Арчър.

— Нямаме време — повтори той.

И беше прав. От къщата към нас се приближаваше нещо. Усетих тъмната магия, която бликаше от него, и разбрах, че са пуснали по петите ни друг демон. Втурнахме се в гората.

Спрях само за секунда, колкото да кажа на Арчър:

— Отведи ги при Итинериса! — Арчър вече бе използвал тукашния портал, за да се измъкне от Грималкин. — Аз ще остана в ариергард!

Той не отговори, само махна с ръка към Джена и Кал, които хукнаха след него. Аз тичах зад тях, вдигнала ръка в очакване на атакуващо заклинание. Зад себе си чувах крясъци и викове, но никой не ни нападна.

Изскочихме от гората и се озовахме на тясна плажна ивица.

А след това се сетих нещо. По дяволите! Явно толкова време бях прекарала без магията си, че бях забравила за едно от най-страхотните заклинания, които владеех.

— Спрете! — извиках.

Арчър, Кал и Джена се заковаха на място наред пясъка. Приканих ги с жест да се приближат.

— Добре, сега всички да се хванат за ръце — наредих.

Арчър ме изгледа странно, докато притискаше с ръка кървящите си гърди.

— Софи, сега не е най-подходящият момент да играем тази игра!

— Не става дума за това — обясних. — Ето за какво говоря.

Затворих очи и фокусирах цялата си магия, за да направя заклинание за преместване. Обгърна ни леден вихър, а миг след това вече стояхме в горичката, която приютяваше Итинериса на „Хеката“.

— Леле! — пое си Джена въздух. — Страхотно е, че пак си си същата, Софи!

В мен отново нахлуха задоволство и прилив на магия.

— Ти го каза! — отвърнах. — А сега да вървим.

И с тези мои финални думи четиримата се гмурнахме в Итинериса.

ТРЕТА ЧАСТ

И тъй бавно, едно подир друго, събитията странни изковани бяха — а сега таз приказка завърши и към къщи носим се ний, щастливи под залязващото слънце.

„Алиса в Страната
на чудесата“

ГЛАВА 27

Знаете ли кое би било наистина страхотно? Ако след поне едно магическо пътуване не се чувствах така, сякаш някой ми е изтръгнал гръбнака, и то през носа. Лежах на прохладната камениста земя и изчаквах вътрешностите ми да заемат обичайните си места. До мен някой се задави и се опита да си поеме въздух.

— Всичко е наред — каза един познат глас. — Дай си няколко минути да се съвземеш.

Майка ми.

Извърнах глава в посока на звука и я видях, коленичила до Джена, която се бе свила до нея и трепереше. Придвижването чрез Итинериса бе особено неприятно за вампирите. Подпрях се на колене и лакти и леко се надигнах. Огледах се — беше нощ и се намирахме край някакъв обширен воден басейн. Чувах как водата се плиска в брега, а въздухът бе напоен с влага. Зад мен се издигаше грамадна скала, в чийто център бе издълбана плитка ниша.

Предположих, че това е Итинерисът. После видях Арчър, който тъкмо седнаше зад майка ми и Джена. На лицето му бе изписано объркване. Кал пък се бе изправил до... присвих очи, за да виждам по-ясно. До Финли. Познах я по дългата червена плитка.

Изведнъж се сетих за гримоара и изпаднах в паника. Протегнах ръце към кръста си. За моя изненада и безкрайно облекчение, книгата все още бе там, притисната плътно към кожата ми.

Изправих се, но краката ми сякаш бяха от кашкавал. Подкосиха се и внезапно земята под мен се раздвижи и се втурна към мен.

Някой ме хвана за лакътя и ме задържа.

— Леко — каза баща ми и ми се усмихна.

На лунната светлина лилавите татуировки по лицето му изглеждаха черни.

Извиках тихо от облекчение, обвих ръцете си около врата му и зарових лице на гърдите му. Когато най-после си възвърнах способността да говоря, се отдръпнах и изграчих:

— Как? Как вкарахте Торин в „Хеката“?

Татко примигна няколко пъти и първоначално се зачудих защо въпросът ми го е изненадал толкова. После осъзнах, че не е това. Всъщност той се бореше със сълзите си. Като видях какви усилия полага баща ми (който обикновено изглеждаше като човек, защитил докторат на тема „Как да не показваме изобщо чувствата си“), за да не заплаче от щастие, че ме вижда, моите очи също започнаха да парят. След малко той прочисти гърлото си, изпъна рамене и заяви:

— Оказа се извънредно трудно.

Разсмях се през сълзи:

— Обзалагам се.

— Идеята бе на Торин — намеси се някой зад мен.

Обърнах се и видях Изи. Също като баща ми и сестра си, и тя бе облечена с дънки и черно яке. На главата си бе нахлупила черен каскет, който скриваше ярката ѝ коса.

— Вкъщи имаме тонове стари книги със заклинания. След като вие с Кал изчезнахте, Торин се зае да ги проучва и намери заклинание, с чиято помощ можеш да се придвижваш от огледало в огледало.

— Разбира се, проблемът бе да открием твоето — добави Айслин, която тъкмо бе изплувала от заобикалящия ни мрак.

— Не се ли страхувате, че ще се пръждоса завинаги от собственото си огледало и вместо това ще започне да кръстосва... тези в момичешките съблекални, примерно?

Айслин стрелна с очи Изи, после каза:

— Торин си има причини да иска да остане с нас.

Дори на слабата светлина забелязах руменината, която плъзна по скулите на Изи. Някой ден може би щях да разбера за какво точно става дума. Вероятно след като успеях да разреша всички останали проблеми и загадки, които ме чакаха.

Джена все още здраво стискаше кръвния си камък, но вече дишаше нормално. Доволна, майка ми я потупа по рамото и я посъветва:

— Остани така още малко. Лежи и си почивай.

Джена кимна и затвори очи. Чак тогава майка ми се изправи, дойде при мен и ме прегърна.

— Мисля, че проляхме достатъчно сълзи при предишната си среща след дълга раздяла — каза тя през смях, заровила лице в къдриците ми.

— Когато всичко свърши, обещавам никога повече да не напускам дома. Ще си седим вкъщи, ще си поръчваме пица и ще гледаме тъпи шоута.

Майка ми се отдръпна и погледна към нещо или някого зад мен.

— О, мисля, че все пак от време на време ще искаш да излизаш — заяви.

Арчър обгърна с топла ръка кръста ми:

— Ей, ама и аз харесвам пица и тъпи шоута.

Обърнах се изненадана към него:

— Гърдите ти...

— Кал — обясни той с една дума. — Май вече му дължа цяла планина хамбургери. Чак ме е срам от самия себе си.

Майка ми ми се усмихна лекичко и подхвърли:

— Знаеш ли, не така съм си представяла срещата си с първия истински... приятел на Софи.

— Мамо!

Арчър ме притисна към себе си:

— Да не би наистина да съм първото момче, което родителите ти спасяват и пренасят от омагьосан остров с помощта на огледало? Чувствам се наистина специален!

Направих физиономия, която би трябвало ясно да показва какво мисля. После се обърнах към водата:

— Предполагам, че това е Лох Балах?

— Да — отвърна Айслин. — Бяхме много заети, след като вие двамата изчезнахте.

Финли и Изи бяха застанали зад нея, а сега и майка ми направи крачка встрани, така че да бъде до сестра си.

— Както и ние — взе думата Кал и изведнъж осъзнах, че стои от другата ми страна.

— Хайде, миличка — обърна се мама към мен, — да влизаме.

— Да влизаме къде? — попитах.

— Ето там — посочи Финли малка каменна сграда, покрита с мъх.

Последвах останалите в колибата, която някога може би е била уютна и симпатична къщичка. Дори липсата на прозорци сигурно бе предимство, когато откъм езерото духа леден вятър. Сега обаче вътре се бяха натъпкали девет човека, в малката камина гореше огън и

тясното пространство бе прекалено горещо и изпълнено със задушлив дим. Фактът, че съм притисната между Кал и Арчър, не ми помагаше особено да се почувствам добре.

В средата на стаята имаше старинна масичка, по която бяха разпилени най-различни карти и книги. Ей, значи! Дадеш на Бранник и най-малкото кътче, и те веднага го обръщат на военна стая.

Айслин се настани от едната страна на масата, където явно бе обичайното ѝ място.

— Добре — отсече тя, — разкажете ни всичко, което ви се случи.

Кал, Арчър, Джена и аз успяхме да постигнем нещо наистина забележително: да си разменим едновременно погледи, все едно се бяхме наговорили.

— Сложно е — отвърна най-накрая Джена.

— Използвахме магьосник от шестнайсети век, затворен в огледало, за да ви съобщим къде се намираме — сухо заяви баща ми. — Сложните обяснения нито са ни чужди, нито ни плашат.

Арчър тихо се разсмя и ми прошепна:

— Баща ти ми харесва.

— Не се и съмнявам — измърморих в отговор.

Думата взе Кал и, както обичайно, веднага мина на въпроса:

— Касноф използват училището като развѣдник за демони.

Сега за първи път забелязах бръчките, които се бяха вдълбали край устата му, напрежението в изпънатите му рамене. Той държеше толкова много неща в себе си, че понякога забравях какъв кошмар бе за него онова, което правеха Касноф. Забравях, че не само аз се чувствам така. Понечих да го хвана за ръката, но размислих още щом пръстите ми допряха ръкава му. След стореното от Елодия не биваше да докосвам Кал при каквито и да било обстоятелства.

Прочистих гърло и насочих вниманието си към татко:

— Да, казаното от Кал е вярно. Само че има и още.

Пресегнах се и макар че баща ми бе в другия край на стаята, той с лекота стисна пръстите ми. Изпратих слаб магически импулс към него и очите му се разшириха.

— Силите ти! — ахна.

— Върнах си ги напълно — кимнах аз, извадих гримоара и го хвърлих на масата. — Благодарение на книгата.

Възможно най-кратко обясних за семейство Касноф и властта им над нашето, която би трябвало да се предава по наследство. Че кръвта им би трябвало да им дава контрол над мен.

— Лара направи някаква магия и ми показва семейната им история — продължих. — А тя е наистина мрачна. Хората буквално изравнили със земята цялото село на Алексей Касноф. Колкото и странно да звучи, всичко е започнало заради едно момче, което търсело сигурност. Алексей бил напълно убеден, че ще го постигне с помощта на демони, че така ще предпази всички магически същества. Предал тази вяра и на дъщерите си.

Огледах внимателно хората в малката задимена стая.

— Възможно е досега да не сте го разбирали... Но в действителност тези хора не са изначално зли и непоправими. Касноф смятат, че са прави.

— Именно затова са толкова ужасяващи — кимна баща ми. — Рядко някой възприема сам себе си като злодей.

Спомних си госпожа Касноф и как бе измърморила „Целта оправдава средствата“. Щях да потрепера, ако в стаичката не бе така горещо.

— Добре, това бяха техните планове — въздъхна Арчър. — Какви са вашите?

— Ще слезем в Подземния свят — заяви Изи. При тези думи тя подскочи леко, очите ѝ блестяха, а съдейки по тона ѝ, човек можеше да реши, че ще ходи в „Дисниленд“.

— Я успокой малко топката, Изи — подхвърли Финли и положи ръка върху рамото на сестра си. — Не е толкова просто.

— Остава и да беше — отпаднало измърмори Джена.

— Първо, Софи ще слезе сама — заяви Финли.

— Тя е единствената, която може да проникне там — добави веднага Айслин.

— Добре, но когато сте дошли тук, още не сте знаели, че съм си върнала силите — намесих се аз. Измъкнах внимателно ръката си, която бе притисната между тялото ми и това на Арчър, и избърсах капка пот от челото си. — Как тогава решихте, че ще успея да вляза?

— Не знаехме със сигурност — отвърна майка ми и се облегна на масичката. — Смятахме да изпратим баща ти с надеждата, че ДНК-то му ще бъде достатъчно, за да може да влезе.

После въздъхна и потърка очи. Изглеждаше състарена и уморена, никога не я бях виждала такава.

— Трябваше да опитаме нещо — допълни накрая.

— Сега обаче, след като си си възвърнала силите, би трябвало да проникнеш в Подземния свят без никакви проблеми — каза баща ми. — Ще отидеш там — сама — и ще събереш възможно най-много демонично стъкло.

— Защо всички се държат така, сякаш става дума за разходка в парка? — запита Арчър и се опита да вдигне ръка (вероятно искаше да я прокара през косата си в онзи познат жест), при което на мен ми се наложи да се отдръпна, за да избегна лакътя му. — Все едно чувам: „О, Софи само ще прескочи за малко до Ада, за да събере демонично стъкло в кошничката си!“

— Никой не държи на безопасността на Софи повече от мен и баща ѝ — заяви майка ми. Гласът ѝ бе тих и равен, но в очите ѝ блестеше стоманена твърдост. Не бях сигурна дали говори суровата Бранник в нея, или чисто и просто майката.

— Наясно съм с това — отстъпи Арчър. — Знам също, че... Вижте, знам, че Софи е демон. Че може да измете пода с всеки от нас, поне що се отнася до магията. Но какво означава ходенето до Подземния свят? Дали там има други демони или чудовища? Какво я заплашва, какво може да ѝ се случи?

Родителите ми се спогледаха, а Айслин прочисти гърло:

— Всъщност нямаме представа. Никой преди не се е опитвал да слезе в Ада.

— Тогава как така?! — Сега Арчър наистина се ядоса. — Просто я пращате там и се надявате всичко да е наред? Това е лудост! Трябва да има и друг начин да се преборим с Касноф!

Ще ми се да не се налагаше да водим този разговор пред цялото ми семейство. Уплаших се, че отново ще започне да говори за Окоето, и го дръпнах за ръкава.

— Хей — промълвих меко, — никой не ме кара да върша каквото и да било против волята си. — Хвърлих поглед към Айслин. — Демоните, създадени от Лара Касноф... Само чрез демонично стъкло ли можем да се защитим от тях?

— Да.

Спрях за миг и си поех дълбоко дъх. Когато проговорих отново, се надявах гласът ми да не трепери прекалено:

— В такъв случай ще сляза в Подземния свят.

— Благодаря ти, Софи! — възкликна баща ми, а Айслин кимна отсечено:

— Значи, решено. Утре по изгрев-слънце Софи ще отиде до острова в средата на езерото и оттам ще се спусне в Подземния свят.

Стомахът ми се бе свил от нерви. Огледах събраните в малката стая — хората, които обичах най-много на света — и тихо се съгласих:

— Утре сутрин.

ГЛАВА 28

На следващата сутрин кръстосвах каменистия бряг на Лох Балах, като се опитвах да измисля как да се добера до острова.

Хоризонтът започна да се обагря съвсем леко в розово. Нямах представа колко е часът, но според тялото ми беше около „Уф, нечовешки рано!“. Спала бях само няколко часа. След думите на баща ми, че на другата сутрин ще ходя до проклетия Подземен свят, никой не бе в настроение да спи. Въпреки това Айслин, Финли, Изи и майка ми бяха разгънали спални чували на пода на къщурката, а аз направих палатки за Арчър, Кал, баща ми, Джена и себе си. Не бяха нищо особено (тази, която деляхме с Джена, бе леко хлътнала в средата), но все пак бяха първите предмети, които проявявах, след като толкова дълго не бях използвала магията си.

Когато ги материализирах, баща ми подхвърли:

— Току-що създаде от нищо нещо. Осъзнаваш това, нали?

Дадох си известно време, за да го осмисля. Създаването на „нещо от нищо“ бе почти непосилна задача за обикновените вещици и магьосници. Елодия го бе овладяла благодарение на обучението на Алис, но на мен не ми се отдаваше както трябва. Баща ми беше прав: сега бях направила заклинанието, почти без да се замисля.

— Толкова се радвам, че отново можеш да използваш силите си — тихо ми каза той.

Вгледах се във виолетовите татуировки на лицето му и само го прегърнах в отговор.

Стоях край водата, а силите ми кротко кръжаха в мен. Когато преди време поисках да мина през Очистването, баща ми каза, че това е все едно да пожелаеш да се разделя с цвета на очите си. И се оказа прав. Без силите си имах чувството, че голяма и жизненоважна част от мен липсва.

Потрих зиморничаво ръце, макар че бях направила заклинание за трансформация и бях превърнала училищната си униформа в дебел черен пуловер и дънки. Ирландия през септември бе значително по-

студена от Джорджия. Естествено студът не бе единствената причина да треперя така.

Насред водата се издигаше грамадна, страховита скала.

Разтрих отново ръце и седнах до Айслин на един от облите камъни близо до водата. Бях станала още преди изгрев-слънце, за да избегна поредното сърцераздирателно сбогуване, но тя вече бе будна и ме чакаше на брега на езерото.

— Казах на Грейс, че аз ще те изпратя — беше ми обяснила. — Страхувах се, че ако дойде тя, и двете ще се разстроите твърде много. Същото важи и за баща ти. А в момента ти трябва да си пазиш силите и да се концентрираш.

Говореше грубо, но аз бях благодарна, че е с мен.

— Дали да не си направя лодка чрез магия? — попитах.

— Не мога да правя заклинания и не разбирам от магии. Просто постъпи така, както смяташ за най-добре.

— Може да плувам дотам — размишлявах на глас. — О! Или още по-добре, ще си направя джет — и протегнах ръце напред, сякаш стискам кормилото на воден мотор.

Известно време Айслин само ме наблюдаваше, после попита:

— Винаги ли се държиш така, когато си нервна?

Рязко отпуснах ръце отстрани на тялото си:

— Общо взето, да. — После се обърнах отново към водата. — Виж, проблемът е, че... Сигурна съм, че мога да направя лодка. Но дали да бъде с мотор или с платно? Или пък ще трябва да гребя дотам...

— Моля те, пази мълчание, докато обмисляш въпроса.

Самите думи не бяха заплашителни, но Айслин имаше способността да ти внуши само с един поглед, че секунди те делят от ритник в зъбите.

Единствените звуци бяха тихото плискане на вълните в брега и тракането на зъбите ми. Хвърлих поглед през рамо към разположените в кръг палатки. Когато се измъкнах преди разсъмване, Джена все още спеше дълбоко. Не я бях събудила нарочно — първо, защото смятах, че ще е хубаво да си почине добре. Втората причина обаче бе по-важна. Ако я бях събудила, щеше да се наложи да се сбогувам с нея, а пък когато буквално се каниш да слезеш в Ада, сбогуването е някак твърде... окончателно.

Същата логика ме бе накарала да не влизам в къщичката при майка и да мина съвсем набързо покрай палатката на Арчър. Вече почти бях стигнала до брега, когато той ме повика тихичко:

— Мерсер!

Беше застанал на колене при отвора на палатката си, косата му бе разрошена, а училищната му униформа — ужасно намачкана. Сърцето ми се сви, като го видях такъв. Изтичах при него възможно най-безшумно и почти го съборих в устрема си. Казах си, че това е съвсем нормална целувка между гаджета, които се поздравяват с „Добро утро“. Дори когато ме придърпа в палатката, която бе топла и уютна и напоена с миризмата му, не си позволих дори да помисля, че може би го виждам за последно.

А когато ме привлече към себе си и измърмори:

— Мерсер, влюбен съм в... — покрих устата му с длан и му попречих да довърши.

— Не го казвай. Не сега. Искam да ми го кажеш, когато вече няма абсолютно никакъв риск да умрем, става ли?

Той измърмори нещо неразбираемо изпод дланта ми и аз я отместих, за да го чуя. Арчър ме целуна леко по върха на носа.

— Казах само, че съм влюбен в тази палатка, която направи за мен. Но предполагам, че по-късно мога го повторя. Когато се върнеш.

Обвих тила му с ръка и го придърпах към себе си:

— Да, направи го.

При спомена по бузите ми плъзна ярка руменина. Отместих поглед от палатката му към езерото. Щях да се върна. Всичко щеше да е наред, щях да се справя. Щях да сляза в Подземния свят и да взема демонично стъкло без особени затруднения. Нищо чудно да съм се върнала за обяд.

Естествено нямаше как да се върна, ако изобщо не потеглех.

И в този миг ми хрумна най-лесния начин да прекося езерото.

Изправих се и насочих пръст към водата. По повърхността се появиха вълнички, разнесе се могъщо свистене и изведнъж водата пред нас се раздели и отдръпна встрани. На дъното на езерото остана тясна пътека, покрита с лъскава кал, която стигаше чак до подножието на скалистия остров.

— Може да не е особено красиво, но от практическа гледна точка е идеално — казах на Айслин, като се надявах да не усеща колко съм

ужасена.

Тя обаче постави ръка на рамото ми — всъщност това беше първият път, в който ме докосваше, откакто се познавахме.

— Всичко ще е наред. Едно нещо научих за теб, Софи Бранник: ти си изключително издръжлива.

За малко да я поправа — „Софи Мерсер“.

— Благодаря ти, ъ-ъ, лельо Айслин.

Тя веднага отдръпна ръката си:

— Хайде да не се увличаме.

— Да. Извинявай.

Обърнах се отново към мократа пътека и си напомних, че съм преодоляла какви ли не страхотии. Измъкнах се от горяща сграда. Бих се с върколак. Преборих се със зловещ опит да контролират ума ми... Нямаше начин да се уплаша от разходка през някаква си вода!

Обаче краката ми отказваха да помръднат.

— Готова ли си? — запита някой зад мен.

Кал.

Той бе застанал на брега, точно до водата, с пъхнати в джобовете ръце. Вгледах се объркано в него:

— Не можеш...

— Не мога да сляза в Подземния свят заедно с теб, но това не значи, че не мога да те придружа до входа.

Айслин изглежда първо мен, после него и накрая отсъди:

— Добре, може да опиташ.

Кал протегна предпазливо крак и опипа пътеката. Напрегнах се, уплашена водата да не се втурне обратно и да го залее. Това обаче не се случи и се отпуснах. Дори не усетих, че съм сдържала дъха си.

— Изглежда ми достатъчно безопасно — заяви Кал.

— Ами тръгвайте тогава — каза Айслин, свивайки рамене.

Не добави дори „И гледайте да се върнете невредими“. Просто се обърна и тръгна към каменната колиба. Не си позволих да проследя с поглед отдалечаването ѝ. Ако го бях направила, имаше реална опасност да хукна след нея.

Вместо това застанах до Кал. Почвата под краката ми леко поддаваше. Внимателно поехме по хлъзгавото влажно дъно.

— Бранник плюс магия плюс Подземния свят — по дяволите, ама че комбинация! — пошегувах се аз, а Кал издаде някакъв звук,

който с повече въображение можеше да мине за смях.

В този миг стъпих на едно особено хлъзгаво място и залитнах, но Кал ме сграбчи за лакътя. Не ми се искаше да се чувствам неловко, нито пък да се изчервявам цялата, но тъкмо това се случи. Вдигнах поглед. Очите ни се срещнаха и Кал толкова рязко отдръпна ръката си, че изгуби равновесие. Наклони се назад, аз посегнах да го хвана... и в следващия момент и двамата паднахме във водата. Аз се плъоснах вдясно, а той — вляво. Потънах напълно и водата се затвори над главата ми, но веднага ме изхвърли обратно на пътеката.

Известно време само си седях на колене и водата капеше от косата в очите ми. Срещу мен бе Кал, който също бе мокър и дезориентиран. Още веднъж се погледнахме в очите... Но този път едновременно избухнахме в смях.

— О, Боже! — избъбрих и наоколо се разхвърчаха пръски. — Лицето ти!

— Лицето ми ли? — подхвърли той и смехът му премина в кикот. — Да можеше да си видиш косата!

После се изправи и ми протегна ръка, която поех с благодарност. Веднага щом стъпих на крака, прокарах длан по дължината на тялото си и с магия изсуших косата и дрехите си. Кал направи същото, след което се вгледахме изпитателно един друг.

— Добре-е... Сега, след като неловкостта помежду ни действително стана причина за злополука, май е крайно време да обсъдим нещата. Не мислиш ли така?

Той се усмихна половинчато и се обърна отново към пътеката.

— Не е нужно да се чувстваме неловко — отбеляза. — През последните дни след случката с Елодия доста размишлявах.

Пое си дълбоко въздух и се досетих, че това е един от редките случаи, в които се кани да каже повече от две думи наведнъж.

— Харесвам те, Софи. И то много. За известно време дори си мислех, че е нещо повече от това. Ти обаче обичаш Крос.

Каза го съвсем небрежно, но забелязах, че ушите му почервеняха.

— Знам, че наприказвах някои ужасни неща по негов адрес, обаче... не бях прав. Той е свестен. Тоест, имах предвид, че... Като твой годеник определено бих искал да сме нещо повече от приятели. — Млъкна за миг и се обърна да ме погледне. — Но като твой приятел

искам да си щастлива. И ако наистина си избрала Крос, аз няма да заставам на пътя ти.

— Аз съм най-ужасната годеница на света, нали?

Кал повдигна рамо:

— Не-е, съвсем не — сви рамене той. — Познавах един магьосник, чиято годеница го подпали.

Разсмях се, за да не заплача. Вдигнах предпазливо ръце да го прегърна, а той ме придърпа и приюти в обятията си. Неудобството помежду ни се бе стопило. Сега вече бях сигурна, че топлината, която усещах към него, наистина бе любов. Просто беше... друг вид.

Подсмъркнах, отдръпнах се и отрих нос:

— Добре, сега, като приключихме с трудната част, да вървим да покорим Подземния свят.

— А случайно да има място за още двама?

Стреснах се и рязко се извърнах. На пътеката зад мен бяха застанали Арчър и Джена. Тя се държеше за ръкава му, защото ѝ бе трудно да стои права.

— Какво? — едва успях да промълвя.

Арчър направи няколко крачки по пътеката:

— Хей, досега действахме като екип. Няма причина да се делим.

— Не можете да дойдете с мен в Подземния свят — отсякох. — Чухте баща ми, единствено аз имам...

— ... достатъчно сила за това. Да, разбрахме — намеси се Джена. Обаче как смяташ да изнесеш такова количество демонично стъкло оттам? То ще те обгори. А и... възможно е силата ти да е достатъчна, за да ни вкараш всичките. — При тези думи обгърна с жест себе си и момчетата. — Освен това ние също имаме магия.

Знаех, че трябва да ги накарам да се върнат, но когато застанаха до мен, се почувствах много по-добре. Вече не бях ужасена. В крайна сметка въздъхнах дълбоко и пресилено.

— Уф, добре. Но дори и да ме последвате, да знаете, че главната роля се пада на мен! Вие сте второстепенни участници.

— По дяволите, надявах се да изиграя поне чаровния любим на главната героиня — подметна Арчър, преди да ме хване за ръката.

— Кал, ти коя роля искаш? — подвикнах.

Той се вгледа печално в острите скали, надвиснали над нас. Изведнъж се чу гръмотевично стържение, сякаш камък се триеше в

камък. Четиримата се втренихме в появилата се пред нас пролука.

— Ами, надявах се да изиграя „Онзи, който не умира“ — измърмори Кал.

Заставахме с лице към входа.

— Ние четиримата се бихме с таласъми, оцеляхме след нападенията на демони и Окоето на Бога, а някои от нас дори съживяваха мъртви — казах. — И с това ще се справим!

— Именно заради тези вдъхновяващи речи ти се полага мястото на водача — каза Арчър и стисна ръката ми.

После четиримата едновременно пристъпихме напред и хлътнахме в зейналия в скалата отвор.

ГЛАВА 29

Веднага щом влязохме, пролуката зад гърба ни се затвори.

— Естествено — измърмори под нос Арчър.

Повдигнах пръсти и от тях изскочи магическа светлинна сфера. Не че помагаше особено. Наоколо си виждах само черен гладък гранит и нищо друго.

— Значи, това е? — запита Джена. — Влязохме ли вече в Ада? Честно казано, мислех си, че ще бъде по-горещо.

Огледах се в тъмнината.

— Нямам представа — казах накрая. — Някой случайно да вижда табелка с надпис „За Ада“? За предпочитане със стрелка отдолу.

— Не, за съжаление — обади се Арчър. — Обаче тук има нещо странно... или вие не го усещате?

Сега, като го спомена, и аз изпитах нещо особено — сякаш пещерата бе наситена със слаб електрически заряд. След миг забелязах, че косъмчетата на ръцете ми са настръхнали. Магията в мен се надигна и разбушува.

— Определено смятам, че сме на правилното място. А това означава, че вероятно трябва да...

Обърнах се към тях и се съсредоточих. Казах си, че искам „да бъдат в безопасност“ — наистина не можах да измисли по-подходящо заклинание за закрила. Но магията ми реагира, надигна се в тялото ми, нежно премина в ръцете и се изля през пръстите. Заклинанието бе млечнобяло на цвят и се обви като дим около Арчър, Джена и Кал.

— Добре... Как сте, чувствате ли се защитени?

— Да — веднага отвърна Арчър, — макар да стана против волята ми и без предупреждение. Не че това има особено значение.

Направих пренебрежителна физиономия и запитах:

— А вие двамата?

— Да — отвърна Кал. — Не знам какво точно направи, но май действа.

— И аз така мисля — добави Джена.

— Чудесно. — Тръгнах напред, а те ме последваха. — Арчър, да са ти известни някакви полезни факти за демоничното стъкло?

— Ами, тъ-тъ... Значи, след войната в Небесата онези ангели, които се сражавали на грешната страна, били лишени от силите си и сведени до основния си елемент...

— Да — кимнах. — Баща ми ми разказа за това. Демоните са само чиста тъмна магия, нищо повече. Ама само докато попаднат в нечие тяло.

— Знам ли, от време на време и ти самата изглеждаш като чиста тъмна — ох! — изпъшка Арчър, защото го сръгах в ребрата. — Както и да е, демоните били принудени да отидат в друго измерение. Хората го наричат Ад, Подземния свят, Оня свят и как ли не още. Предполага се, че именно там може да намериш демонично стъкло. Кое то всъщност е само обикновена скала, пропита от цялата тази черна магия. Един вид демоничен криптонит.

— Следователно в момента навлизаме в друго измерение, така ли? — гласът на Джена леко потрепери. — Както когато пътуваш в Итинериса?

— Да, в общи линии.

Като се има предвид колко тежко понасяше Джена придвижването през Игинериса, разбихах притеснението ѝ.

— Аз обаче нямам чувството, че сме в друго измерение — намесих се. — Повече ми прилича на...

— ... на пещера — прекъсна ме Кал.

— Да, на пещера. — Веднага щом произнесох думата, сърцето ми започна да бие по-силно и бързо. Уф, тая история с новопридобитата ми клаустрофобия вече сериозно ми лазеше по нервите! — Като изключим странната миризма, която може би е съвсем естествена за подобни места, не усещам нищо. Нищо, което да подсказва, че наистина сме слезли в Подземния свят.

Едва бях казала това, когато магическото кълбо в ръката ми угасна. Джена ахна изненадано, а аз с всички сили се опитах да призова светлината отново. След миг пак виждах другите трима и за секунда помислих, че съм успяла със заклинанието. После обаче осъзнах, че светлината не е мека и синя като на кълбото, което бях направила. Беше ярка и жълто-оранжева, все едно идваше от улична лампа.

Примигнах. Наистина бе улична лампа. А пък аз вече не бях в пещерата. Намирах се в стая — в мотелска стая, съдейки по евтиния мокет и еднаквите двойни легла. На едно от леглата лежаха две фигури. Тихото им равномерно дишане показваше, че спят.

— Какво става тук, по дяволите? — запита Арчър.

В същия миг чух глух стон. Джена. Тя стоеше до мен с широко отворени очи и притискаше длани към устата си.

Хванах я за ръката и попитах:

— Джена? Какво има?

В стаята се разнесе трясък от счупено дърво и двама мъже, облечени изцяло в черно, нахлуха вътре. Единият от тях ме блъсна с рамо, докато минаваше. Усещането бе съвсем истинско, като от плътно и твърдо тяло — също като на Кал, който бе застанал от другата ми страна.

Фигурите на леглото се надигнаха с писъци. Светлината падна върху челото на едната и забелязах познат розов кичур. Джена изскочи от леглото с оголени зъби, а мъжете в черно — членове на L'Oschio di Dio — нападнаха с вдигнати над главите дървени колове. Чух отвратителен жвакащ звук, когато един от коловете улучи целта си.

Аманда, първата приятелка на Джена. Момичето, което я бе превърнало във вампир.

И Джена в мотелската стая, и Джена до мен изкрещяха. А после, все така неочаквано, всичко отново потъна в мрак. Единственият звук бе накъсаното ни дишане и ужасеното хлипане на Джена.

— Всичко е наред — прошепнах и я прегърнах. — Това не беше реалност.

— Напротив беше! — проплака тя. — Т-точно т-така стана!

Нямаше какво да й отговоря. Някой се приближи до нас.

Арчър. Гласът му бе нисък и дрезгав:

— Джена, толкова съжалявам.

Тя не отговори, само изхлипа сърцераздирателно.

— Добре — каза Кал. — Да продължаваме.

Поне вече бяхме сигурни, че се намираме в Ада. Бях се подготвила за пламъци, пушек и сяра... Но да се озовеш в място, където преживяваш най-кошмарните моменти от миналото си? Преглътнах, притиснах по-силно Джена към себе си, запалих отново магическата сфера и поехме нататък.

Бяхме изминали едва десетина метра, когато кълбото пак примигна и угасна. Този път се оказахме в ярко осветена, жизнерадостна всекидневна. Мястото не ми бе познато, затова се обърнах към Кал и Арчър:

— Някой от вас?

— Не — едновременно отвърнаха те.

В стаята прокънтя вик. Идваше от горен етаж. Видяхме тъмнокос мъж, който се втурна по стълбището във всекидневната. Цялата му риза отпред бе подгизнала от кръв, а очите му лудо се стрелкаха из стаята.

— Елиз! — изкрещя той.

На стълбището се появи втори мъж, който се движеше със свръхестествена скорост. Хвана се за парапета и го прескочи. Видях дългите му нокти... и силно стиснах очи. Когато ги отворих, мъжът, който бе повикал Елиз, лежеше с лице към пода. Другият бе застанал задъхан над него и от вече нормалните му ръце капеше кръв. До него се бе изправила жена с горящи в червено очи. В изражението ѝ, също като в неговото, нямаше нищо човешко. Освен това бе в напреднала бременност, заради което цялата сцена изглеждаше още по-ужасна.

Някъде в къщата се разнесе пискливо ридание. Плачеше дете. Мъжът вдигна глава и започна да души въздуха.

— Те са демони. — Знаех, че не могат да ме чуят, но въпреки това шепнех. — Обаче никога не съм ги виждала. А пък ако тя е бременна, значи бебето им...

А после се вгледах по-внимателно в мъжа и забелязах тъмната му чуплива коса и познатата форма на носа и очите.

— О, Боже! — ахнах. — Ник! Това са родителите на Ник. Той е демон по рождение.

Джена бе спряла да плаче:

— Но защо ни показват това?

В този миг демоните избягаха през входната врата, а в стаята влезе едно съвсем малко момче, може би на две или три години. По пухкавата му буза се стичаше кръв, а тъмните му очи блестяха от сълзи.

Рязко обърнах глава към Арчър. Лицето му бе пребледняло толкова силно, че изглеждаше сивкаво.

— Това е семейството ми — обясни той, когато картината изчезна. — Това им се е случило. Винаги съм се чудил, но... Божичко!

И млъкна задавен, сякаш го душеха.

— Стига толкова — отсякох. — Махаме се оттук!

Синята сфера отново пламна в дланта ми.

— Демоничното стъкло... — започна Арчър.

Бузите му бяха започнали да си възвръщат цвета.

— Да върви по дяволите! — отвърнах. — Ще измислим нещо друго. Не можем да останем тук и секунда повече! Не искам да виждам подобно нещо.

Но беше прекалено късно. Обля ни лунна светлина и подухна хладен вятър. В ноздрите ми нахлу миризмата на лавандула и сърцето ми се сви. Намирахме се в абатство Торн. А пред нас, сгърчена в тревата, лежеше и плачеше Алис. Изглеждаше толкова млада, така ужасена. Напълно различна от могъщото създание, което познавах. Пред нея с гримоара в ръце бе застанал Алексей Касноф, а до него се бе изправила руса жена. Вирджиния Торн, тъмната вещица, която се бе съюзила с Касноф и бе намерила ритуала за създаване на демони. Тя стоеше с ръце на гърба, а Алексей вече произнасяше думите на заклинанието. В мрачното небе проблясваха светкавици. Чух вик и рязко обърнах глава. Към Алексей тичаше красив младеж, който се опита да му изтръгне книгата от ръцете. Вятърът виеше толкова силно, че не чувах думите му.

— Хенри! — изкрещя Алис и покри с ръка корема си, сякаш да го защити.

Значи това бе Хенри Торн, братът на Вирджиния. Алис е била бременна, когато са я превърнали в демон. Баща ми подозираше, че детето ѝ е от Хенри. Сега, когато видях ужаса на лицето ѝ, се уверих в правотата му.

А после Алексей Касноф вдигна ръка, сякаш се канеше да размаже досадна буболечка, и запрати магическа светкавица право в челото на Хенри Торн, която го уби на място.

— Не-е! — зави Алис.

Вирджиния Торн изкрещя едновременно с Алис. Със същото нехайно движение Алексей уби и нея. Светлината стана по-ярка, толкова силна, че се наложи да извърна глава. Точно преди да го сторя обаче, Алис впи очи в моите. Знаех, че всъщност не гледа мен, просто

гледа в тази посока. Въпреки това огромните ѝ изпълнени със сълзи очи — със същата форма и нюанс на синьото като моите — ми късаха сърцето.

А после и тази сцена изчезна.

— Моля ви — проплака Джена, — моля ви, нека да се махаме!

Препънах се в мрака и кимнах, после добавих и на глас:

— Аз съм „за“. Да вървим.

Протегнах ръка, за да се опра на стената, но в мига, в който докоснах повърхността, изпищях от болка и отдръпнах пръсти.

— Софи! — извикаха в един глас Арчър и Кал.

— Добре съм — отвърнах и притиснах ръка към гърдите си. — Но стената... стената ме изгори.

Призовах за пореден път магическата светлина и се вгледах в розовите мехури, които се бяха появили на пръстите ми. След това отново насочих вниманието си към стената. Отначало бях решила, че с каменна, а блясъкът е от влагата по нея. Сега обаче разбрах.

Това е демонично стъкло — промълвих. — Цяла... цялата пещера е от демонично стъкло!

Не се поколебах дори за миг. Вдигнах здравата си ръка и казах:

— Бъдете готови да грабнете възможно най-много, а после на секундата се пръждосваме оттук. Разбрано?

— Разбрано! — долетя единодушният им отговор.

Поех си дълбоко дъх и затворих очи.

— Счупи се!

Десетки парчета се разпиляха на земята, без да наранят никого. Джена, Арчър и Кал се втурнаха да ги съберат, след което хукнахме обратно в посоката, от която бяхме дошли. Светлината отново изгасна, разнесоха се гласове, но те бяха твърде тихи и далечни, за да различа думите.

Все пак чувах част от сцената, която се развиваше зад гърба ми. Писъци на различни хора. Един от тях ми бе странно познат... Всъщност ми се стори, че крещя аз.

Заковах се на място и се обърнах. Кал гледаше картината през рамо, но преди да успея да я видя и аз, той ме бутна пред себе си.

— Продължавай! — изсумтя.

Пред нас отворът вече се бе появил. Втурнахме се към него с всички сили. В мига, в който стъпих на калната пътека, се подхлъзнах,

но успях да се задържа на крака. Колкото по-скоро се махнем от това място, толкова по-добре. Спряхме да тичаме едва когато чухме стърженето на камък в камък. Погледнахме назад. Пролуката в скалата бе изчезнала... За малко да се стоваря на земята от облекчение.

Вниманието ми бе привлечено от черните остриета, които държаха другите.

— Леле, боже! — възкликнах, останала без дъх. Успяхме!

Не знам защо си бях представяла, че ако сполучим да вземем демонично стъкло, по пътя обратно буквално ще подскачаме от радост. Само че цената на това оръжие се оказа дяволски висока. Сигурна бях, че докато бавно и тежко пристъпвахме по тясната кална ивица, всички си мислехме за видяното в Подземния свят.

Джена сякаш бе прочела мислите ми:

— Това значи правел Подземният свят... Показва ти най-ужасното нещо, което ти се е случвало... с теб или със семейството ти — добави и изгледа мен и Арчър. — Нещо като филм на ужасите...

— Наистина беше дяволско изживяване — отбеляза Арчър, все още шокиран.

— Не мисля, че става дума само за минали събития — намеси се Кал. — Според мен показва и бъдещи.

Спрях рязко и отметнах косата от лицето си:

— Какво видя вътре, Кал?

— Няма значение — поклати той глава.

Но когато мина покрай мен, погледът му за миг се спря върху Арчър. Припомних си онзи писък. Онзи, който звучеше като излязъл от собственото ми гърло.

Вървахме бавно към лагера, родителите ми и Бранник. Не можех да се отърся от мисълта, че колкото и кошмарна да ми се бе сторила пещерата, най-страшното все още предстоеше.

ГЛАВА 30

Когато се върнах в къщицката, използвах магия, за да си забъркам доматена супа и горещ чай. Казах на мама и татко какво се беше случило, като омаловажих ужаса от изживяното, доколкото ми беше възможно. Мама обиколи масата и наметна раменете ни с одеяла.

— Не сме в шок — съобщих, но все пак увих одеялото по-плътено около себе си.

— Да, но всички изглеждате ужасно — отбеляза тя.

— Адът се отразява много зле на кожата — измърмори Арчър сприхаво, но си личеше, че не го мисли.

Сложих ръка на коляното му под масата, а той покри пръстите ми със своите.

— Казваш, че в пещерата са ви били показани видения — каза татко и разрови огъня, въпреки че в колибата бе достатъчно топло. — Джена, ти си видяла смъртта на своя създател, така ли?

Джена духна супата си и погледна баща ми:

— Е, аз я наричах „приятелка“ или Аманда, но да.

— Разбира се. Прости ми. Софи, ти видя превръщането на Алис в демон?

Кимнах.

— И убийството на праядо. Странно е, че ми показва точно това, макар да има много други ужасии, които ми се случиха пряко — замислих се аз и започнах да ги изброявам на пръсти. — Видях убийството на Елодия, наложи се да убия Алис, успях да се спася от горяща сграда с помощта на призрак...

После обаче видях колко обезсърчени изглеждат родителите ми и добавих:

— О! И онази наистина отвратителна прическа, с подвити навътре краища на косата, която имах в шести клас.

По лицата наоколо се появиха няколко бледи усмивки, но в тях липсваше радост.

— Да, но именно тази случка е била непосредствена причина за всички последвали ужасни събития — каза татко. — Е, с изключение

на прическата. Предполагам, че за това е отговорна майка ти.

— Джеймс! — възрази мама, но можех да се кълна, че долових нежност в гласа ѝ.

Мисля, че и той я усети, защото по устните му пробяга усмивка. Когато се обърна към Арчър обаче, изражението му бе сериозно.

— А пък ти си видял как демони убиват родителите ти.

Арчър изтрака по дъното на купата си с лъжицата.

— Само баща ми. Но когато аз — тоест, аз като дете — влязох в стаята, имах кръв по лицето, която не беше моя. Затова предполагам, че майка ми вече е била мъртва.

Татко се намръщи замислено.

— Жената демон беше бременна — намесих се аз. — А пък мъжът изглеждаше точно като Ник. Мисля, че това бяха родителите му.

— Разбира се — възкликна баща ми и очите му се разшириха. — Братята Андерсън. Преди около петнайсет години и двамата изчезнаха заедно със съпругите си. Всички мислеха, че просто са минали в нелегалност, така да се каже. Лара беше близка със съпругата на по-младия. Много близка.

— Чакай малко. Следователно демонът и бащата на Арчър са били братя? — попитах. — Което означава, че Арчър и Ник са...

— Братовчеди — намеси се Арчър, като продължаваше да разбърква супата. — Почти съм бил убит от собствените си роднини. Печеля медал в категорията „Семейство с проблеми“. — След това изражението му стана по-мрачно. — Или може би е просто семейна традиция.

Настъпи неловко мълчание. Чувахе се само тракането от лъжицата на Арчър по дъното на купата му.

— Андерсън? — каза накрая той.

Татко го погледна в очите.

— Да. Ако не греша, баща ти беше по-големият, Мартин. Майка ти се казваше Елиз.

Гърлото на Арчър се сви конвулсивно.

— Това име използва мъжът... баща ми — промълви той. — Във видението или каквото там беше.

Татко се усмихна тъжно.

— Не познавах лично родителите ти, но доколкото знам, са били добри хора. И са били много отдадени на единственото си дете. На теб.

Сега в стаята се възцари тежко мълчание. Под масата пръстите на Арчър стискаха моите като менгеме.

— Знаеш ли...

— Даниъл — меко отвърна баща ми. — Името ти е Даниъл Андерсън.

Арчър сведе глава и две сълзи капнаха безшумно в супата му. След това избути назад стола си и излезе.

Изправих се, но татко докосна ръката ми и ме спря:

— Дай му малко време.

Аз прехапах бузата си от вътрешната страна и кимнах:

— Добре.

Подсмърчайки, седнах отново и обвих пръсти около чашата си с чай:

— А сега какво?

— Ами сега поне знаем как да се защитаваме от демоните на Касноф — за първи път се обади Айслин.

Тя, Финли и Изи ни бяха посрещнали на брега. В момента те трите завиваха демонично стъкло в парчета плат, които после поставяха в брезентова торба.

— Вероятно ние трите — отбеляза тя, сочейки себе си и дъщерите си — спокойно можем да ги извадим всичките от строя.

Аз трепнах:

— Имаш предвид да ги убиете.

— Не, да ги изведем на разходка и да им купим сладолед — присмя се Финли.

— Финли — каза майка й с нисък заканителен глас. — Софи днес влезе в Ада заради нас. Тя е точно толкова Бранник, колкото си и ти, така че прояви уважение.

Смутена, Финли ме погледна изпод мигли и измърмори:

— Съжалявам.

— Няма защо — отговорих аз. — Но наистина ли да ги... Да ги убием наистина ли е единственото решение?

— То е най-лесното — каза мама, която се приближи и седна на мястото на Арчър. — Миличка, знам, че някои от тези деца ти бяха приятели, но няма начин да ги върнем.

— Наистина ли е така? — попитах татко. — Завинаги ли са си отишли?

Баща ми смутено се намести на стола си:

— Не задължително. Но, Софи, рискът, ако опитаме да ги върнем, рискът би бил толкова голям, че... направо е невъобразим.

— Аз имам въображение. Опитай.

Стори ми се, че видях гордост в очите на баща си. Е, може би просто е искал да каже „Защо наследничката ми е толкова луда?“

— Ако унищожих и ритуала — обясни той, — и вещицата или магьосника, които са го направили, самото заклинание може да бъде развалено и последствията му — премахнати.

— Не изглежда чак толкова трудно — свих рамене аз.

— Не съм свършил. Те трябва да бъдат унищожени едновременно.

Преглътнах и се опитах да кажа весело:

— И така не е чак толкова зле. Лара трябва да държи парчето хартия, само пращам по тях, ъ-ъ, огън или нещо подобно и... бум! Демонът на мига се връща към изходната си форма.

— Освен това трябва да бъдат унищожени в дупката, в която са създадени демоните — продължи татко, сякаш не бях казала нищо.

Нямаше ли най-сетне да се откаже от този си навик?!

— Ето и черешката на тортата. Накрая ще трябва да направиш заклинание, което да затвори и самата дупка, с ритуала и вещицата вътре в нея. А този ритуал е толкова силен, че всъщност може да повлече със себе си и всичко около дупката.

— Тоест и човека, който прави заклинанието?

— Тоест и целия проклет остров, на който се намира дупката.

— А-а-а, ясно. Е, тогава, задачата е истинско... предизвикателство, но не е невъзможна. А и гримоарът е у нас, това поне е предимство, нали? Дори ритуалът за създаване на демони да го няма вътре.

— София Алис Мерсер — започна мама заканително.

В същото време баща ми произнесе „Атертън“, а Айслин — „Бранник“.

Аз вдигнах ръце:

— Вижте, няма значение как ме наричате. Ще си напиша имената с тиренца, какво ще кажете? Но ме чуйте. Трябва да опитам, разбирате ли? Заради Ник, и Дейзи, и Частън, и Анна, и заради всички

останали деца, които Касноф са превърнали в оръжия през годините. Моля ви!

— Софи е права — каза Кал и се облегна назад. — Ако успеем да спрем Касноф и да върнем тези деца... Това не е ли по-добър вариант, отколкото да ги убиваме?

— Напълно съм съгласна — прибави Джена.

Родителите ми се спогледаха. Между тях премина нещо, а след това мама се обърна към сестра си:

— Можеш ли да й спечелиш малко време? Да я пазиш, докато намери ритуала и го унищожи напълно?

— Можем — отвърна бързо Финли.

— Ще стоим непосредствено до нея — потвърди Изи. Дори ако не може да унищожи вещицата, заклинанието и дупката, може поне да направи едно от трите, нали? Все ще си заслужава.

Татко въздъхна продължително, като триеше лицето си с ръце.

— Да — каза той накрая. — Все ще си заслужава. Най-добре е да пристигнем през нощта, не мислите ли? Заради часовата разлика има още доста време, преди на остров Грималки и да настъпи нощ. Така че, какво ще кажете да тръгнем на зазоряване? — После се усмихна накриво. — Отново?

И един по един всички кимнахме. На зазоряване щяхме да влезем в Итинериса, да се върнем в „Хеката“ и да приключим с това.

— Нека аз кажа на Арчър — предложих, смъкнах одеялото от себе си и се изправих.

Вятърът навън се бе усилил и косата ми непрекъснато падаше в лицето, докато търсех Арчър по брега. Не го видях, затова надникнах в палатката му. Нямаше го и там. След като заобиколих от задната страна на къщата, закрих очи срещу слънцето и затърсих познатата тъмна фигура сред зеленината и скалите.

С периферното си зрение видях движение и с облекчение се обърнах натам.

Само че не беше Арчър, а Елодия. Полюшваше се във въздуха, носена от вятъра. На дневна светлина беше още по-прозрачна от обикновено, а червената ѝ коса се развяваше около нея, като че ли тялото ѝ беше под вода.

— Той си замина — каза тя с гримаса. — Използва Итинериса.

— Къде? — попитах аз със свит стомах.

Но вече знаех отговора.

Елодия само потвърди предположението ми:

— При Окото. Каза ми да ти предам, че съжалява, но трябва да го направи.

Примигнах, за да попреча на сълзите, които не бяха причинени нито от слънцето, нито от вятъра. — Видя го, така ли?

— Навъртам се наоколо, откакто ти дойде. Просто си стоях невидима. Но той трябва да е знаел, че съм тук, защото ме повика. Каза, че не му дължа нищо, но съм длъжница на теб.

Стори ми се, че на лицето ѝ се изписа съжаление, но беше толкова бледа, че нямаше как да съм сигурна.

— Беше прав. Съжалявам за това, което се случи с Кал. Не беше честно да наранявам двама ви само за да нараня Арчър.

— Извинението се приема — казах ѝ аз и с изненада открих, че наистина го мисля. — Какво друго ти каза?

— Само това — че отива при Окото и че съжалява. — После лицето ѝ се разкриви. — А, и нещо странно за това, че все още изпитва същите чувства към онази палатка, и обещава да ти го каже лично следващия път, когато се видите.

Нададох звук, който трябваше да мине за смях, но приличаше повече на хлипане.

— Тоя идиот! — избъбрих.

— Наистина е идиот — каза Елодия и кимна състрадателно.

Когато напуснах абатство Торн, държах меч на Арчър и имах чувството, че по някакъв начин нещата ще се оправят. Моля ви, мислех си. Останалата част от магията ми се върна, така че нека имам и тази сила.

Само че отговор нямаше. Чувах единствено свистенето на вятъра.

ГЛАВА 31

На следващата сутрин всички се събрахме край грамадната скала, в която се намираше Итинерисът. Носех училищната си униформа, тъй като сметнах, че с нея ще будя най-малко подозрения при промъкването си обратно в „Хеката“. Джена също бе облякла своята, както и младите Бранник. Никоя от двете не изглеждаше щастлива от този факт. Непрекъснато подръпваха полите си с недоволни изражения на лицата.

— Ама вие сериозно ли носите чорапи до коленете? Всеки ден?
— попита намръщено Изи. — Дори само това стига да сринем до основи скапаното училище!

Въпреки че бях уплашена и силно разтревожена, не се сдържах и се разкикотих:

— Само почакай да видиш какво мъчение е влажна вълна да залепва за кожата ти наред жегата. Ще ти се прииска да потопиш целия остров.

— Идеята не е лоша — отбеляза Кал.

— Да, и това го казва човек, който носи вълнени дрехи през август! — подкачи го Джена.

— Така — подхвърли Айслин, докато прикрепите на кръста си кожен кобур.

В него бяха затъкнати три остриета от демонично стъкло. Изи и Финли бяха скрили подобни кобури под саката си, Джена и Кал — също. Аз не носех оръжие срещу демони — по очевидни причини. Хвърлих поглед към пръстите си, които все още розовееха. Е, поне сега бяха в тон с широкия белег от демонично стъкло на другата ми длан. Всъщност подобни мисли донякъде потискаха ужаса от онова, което предстоеше.

— ... така че Софи да може да се погрижи за ритуала — казваше Айслин.

Напълно бях изгубила връзката, изобщо не бях чула какво говори. Тръснах глава. Сега не бе най-подходящият момент да се разсейвам. Естествено вече бяхме обсъждали плана поне десет пъти.

Отиваме в училището. Айслин и Финли измъкват двете Касноф навън. Междувременно аз, Изи, Джена и Кал влизаме в сградата и започваме да търсим ритуала. Айслин и Финли отвеждат Лара и демоните, които вече е пушила, обратно при ямата. Аз отивам с ритуала при тях, след което, с помощта на заклинанието от гримоара, унищожавам Касноф, ритуала и самата дупка с една голяма пъклена експлозия.

Звучеше съвсем просто. Направо лесно. През изминалата година обаче бях научила, че нищо, свързано с магията, не е лесно и просто.

— И така, ясно ли е всичко? — запита Айслин.

— Напълно — въздъхнах.

— Добре. Аз и Финли потегляме първи. Софи, Джена, Кал и Изи изчакват няколко минути и идват след нас.

— А пък ние оставаме тук — прибави баща ми и кимна към мама.

Снощи единодушно бяхме решили, че за него е прекалено опасно да идва с нас на Грималкин. Без силите си той не бе в състояние да се защитава, а пък тревогата за него само щеше да ме разсейва.

Вгледах се в двамата си родители, след което обвих вратовете им с по една ръка и ги придърпах за обща прегръдка.

— Ще се справя. Всичко ще с наред — обещах им, макар че трепереният ми глас ме издаваше. — Ще сритаме задниците на Касноф. А, нищо чудно и да се сдобия с още няколко готини белега!

Те едновременно ме притиснаха по-силно.

— Обичаме те, Соф — промълви майка ми.

— Точно така — добави татко, а аз се разсмях, макар стомахът ми да се гърчеше от безпокойство.

Отдръпнах се, преди отново да избухна в сълзи и да се изложам. Хванах Джена за ръката. Айслин и Финли вече бяха изчезнали.

— Готови ли сте? — попитах.

— Да — отвърнаха тримата в хор.

Хвърлих поглед през рамо към майка си и баща си. Те все още се прегръщаха през кръста. Усмяхнах се.

След това излязох най-отпред. Обгърна ме непрогледен мрак, усетих в себе си онази ужасяваща неподвижност... А после, просто ей така, се озовах наред горичката на остров Грималкин. Не съм сигурна дали магията ми бе станала по-силна, или се дължеше на пренебрежението

във вените ми адреналин, но този път „приземяването“ не бе така неприятно. За съжаление Джена отново не го понесе много добре. Веднага след нея обаче се появи Кал и положи длан на челото ѝ. Дишането ѝ се забави и бузите ѝ леко порозовяха.

— Благодаря — каза му тя с признателна усмивка.

В този миг в далечината се разнесе вой.

— Добре, готови ли сте да действаме? — обърнах се към всички.

Изи все още не се бе съвзела напълно, но побърза да ми подаде ръка. Джена ме хвана за другата, а пък Кал пристъпи плътно зад мен и обви кръста ми с ръце.

Затворих очи и се съсредоточих. Подухна студен вятър и след секунда вече стояхме на поляната пред „Хеката“ наред нещо като Трета световна война.

Първото нещо, което видях, след като отворих очи, бе летящата към мене магическа светкавица. Замахнах с ръка и успях да я отбия, но тя бе последвана на мига от втора. Атакуващото заклинание улучи Изи в лявото рамо и тя извика от болка. Кал мигновено се озова до нея и я придърпа към прикритието на дърветата.

А аз се опитах да възприема кошмара, който се бе разгърнал пред очите ми. Навсякъде имаше демони. Демони зооморфи с кървавочервени очи, от чиито остри нокти хвърчаха виолетови искри. Във въздуха демони феи размахваха черните си криле, от които се излъчваше злоещо, неземно сияние. Демоните се биеха и в първия момент реших, че Финли и Айслин са сред тях. Потърсих ги, но те не участваха в сражението. Ужасните създания се биеха помежду си.

Тръснах глава; направо не вярвах на очите си. В мазето бях видяла само петнайсетина демони. На поляната обаче имаше десетки, а Финли и Айслин не се мяркаха никъде.

Опитах се да събера разпилените си мисли. Трябваше да вляза в училището и да открия ритуала. Пред входа му обаче летеше една фея демон. Вероятно засега нямаше смисъл да опитвам, затова тръгнах след Кал и Изи към дърветата. Джена ме последва. Четиримата се свихме наред горичката и невярващо се вгледахме в адската сцена, която се разиграваше пред очите ни.

— Какво правят? — зачуди се Кал на глас.

Погледнах демоните, които ръмжаха и съскаха едни срещу други и размахваха остри нокти.

— Бият се — измърморих. — Демоните са такива. Не се поддават кой знае колко на контрол. Божичко, обзалагам се, че Лара няма представа какво зло е освободила и пуснала по света!

Потръпнах, когато една от демоните феи връхлетя върху една позната фигура — Дейзи. Помислих си, че феята може би някога е била Навзикая, но сега бе трудно да се разбере. Крилата на Навзикая бяха изумрудено зелени, а тези — тъмносини и с остри като бръснач ръбове. Пред очите ми този демон замахна и ги вряза в повдигнатите ръце на Дейзи.

Потиснах с усилие страха си, поклатих глава и добавих:

— Това обаче няма значение. Най-важното сега е да открием онзи ритуал и Касноф, а после да...

Не довърших изречението си, а вместо това изкрещях. Нещо се бе блъснало в тялото ми... Но ударът не идваше отвън, усетих го вътре в себе си.

Елодия.

Този път обаче не успя да проникне в мен, защото магията ми я отблъсна. Призракът ѝ отлетя на няколко крачки и започна да размахва ръце във въздуха.

— Съжалявам, съжалявам! — оформи с устни. — Много бързах. Ритуалът не е в училището. Намира се у Лара!

— Какво?

— Тя разбра, че идвате. Не знам как и откъде, но научи. Софи, те всички са демони! Всички деца, които бяха тук. Превърна ги в демони до едно!

В „Хеката“ имаше повече от сто деца, когато избягахме.

— Къде е Лара?

— При ямата. Все още работи върху няколко от тях.

Потреперих, когато чух думите „работи върху“.

— Как си, Изи? — попитах.

Тя все още бе облежната на гърдите на Кал, но сега е мрачно изражение бръкна под сакото си и извади парче демонично стъкло:

— Добре съм.

Съмнявах се, но въпреки това ѝ протегнах ръка.

— Ще използваме магия за преместване, която ще ни отведе направо при дупката. Когато стигнем там обаче... — огледах всички един по един — Очаква ни нещо лошо. Вероятно дори по-зле от лошо.

— Все някак ще го понесем — заяви Кал.

— Да — съгласи се Джена с несигурна усмивка. — Достатъчно сме корави.

Стиснах силно ръката ѝ:

— Точно така, по дяволите!

Сгушихме се един в друг. Бях уморена от всички тези магии, но и този път усетих познатия порив на вятъра.

Приземихме се и мигновено разбрах, че сме улучили точното място. Зъбите ми буквално звънтяха, а кожата ми болезнено се опъна от магията, която пулсираше наоколо ни. Отворих очи и съзрях зеещата дупка, при която вече бяхме идвали с Арчър през лятото. Тогавя тя бе просто голям ров в земята. Сега от нея се излъчваше ослепително зелено сияние. Лара се бе изправила на ръба. В ръцете ѝ видях изпомачкано парче пергамент и сърцето ми направи салтомортале. Ритуалът! Скочих на крака. Зад гърба си чувах далечен лай и ръмжене. Вероятно имахме само няколко минути, преди няколко от демоните на Лара да се метнат върху ни.

В този миг застаналата от другата страна на кратера Лара ме забеляза. На лицето ѝ, осветено от отвратителното зелено сияние, играеше зловеща усмивка.

— О, Софи. Предчувствах, че ще те видя отново.

Ако смяташе, че имам намерение да си дърдоря със злодея като по филмите, много грешеше. Веднага вдигнах едната си ръка, а с другата се пресегнах за гримоара отзад на кръста ми. Предстоеше гигантска магическа експлозия, която щеше да вдигне всичко във въздуха.

Магията се събра около петите ми, сякаш извираше от кладенец, стрелна се през глезените ми, нагоре през краката и гърдите, плъзна по ръцете и от пръстите ми започнаха да изскачат искри.

— А, да — подхвърли Лара и притисна ритуала към гърдите си. — Убий ме. Унищожии ритуала. Затвори ямата. След това всичките ти приятелчета демони отново ще станат като преди.

Съсредоточих силите си в една точка. Трябваше да бъде идеално и да се получи от първия път. Втори шанс нямаше да имам.

— Много жалко за семейството ти, разбира се.

Отворих объркано очи. Проследих погледа на Лара, която гледаше към нещо в дупката, и цялата магия — а сякаш и кръвта — се

оттекоха от мен.

На дъното в безсъзнание лежаха Финли и Айслин.

Глава 32

Зад гърба ми Изи нададе болезнен вой. Хвърлих поглед през рамо. Джена отиде при нея, прегърна я и ѝ зашепна нещо. Срегнах очите ѝ над главата на Изи и разбрах какво си мисли. Това бе единственият ми шанс да сложа край на всичко. Да убия Лара и да унищожа ритуала. Да затворя тази дяволска дупка, така че никой никога вече да не бъде превърнат в чудовище. Това биха искали и Айслин и Финли.

Целта оправдава средствата.

Лара забеляза колебанието ми и се разсмя.

— Сега разбираш ли? Ето затова твоето семейство не ставате за водачи и владетели. Поставяте другите над интересите на собствения си вид.

— Затова е цялата работа, нали? — попитах и с удоволствие забелязах, че вече не ѝ е толкова забавно. — Сърдиш се, защото тати е решил, че обича демоните си повече от собствените си деца. Непрекъснато плямпаш за всичко, което е пожертвал и от което се е отказал за тази велика „кауза“. Какво е това всичко, Лара? Майка ви ли? Така и не чух някой да споменава мама Касноф.

— Я да си затваряш устата! — изсъска ми тя и замахна с пръсти към мен.

Отклоних заклинанието ѝ без особени затруднения.

— А пък госпожа Касноф е била омъжена. Какво е станало със съпруга ѝ? Кога най-после ще си го признаете? Баща ви ви е отнел всичко, а после е направил моя баща председател на Съвета. — Поклатих глава. — Това е просто магическа версия на сърдито дете, което се тръшка, за да получи внимание. Или поне щеше да бъде, ако нямаше толкова трупове. Да знаеш, че приключих с тая история! Никой повече няма да умира заради това.

И след тези думи насочих пръст към ямата и канализирах цялата си магия върху Финли и Айслин. В същия момент някой (Кал, без съмнение) метна към Лара магическа светкавица. Само че

специалността на Кал бе лечебната магия, а атакуващите му заклинания бяха съвсем слаби. И това отскочи от Лара, без да ѝ причини вреда.

На свой ред Лара вдигна ръце и насочи магически импулс към Кал, Изи и Джена. Заклинанието блъсна едновременно и тримата и ги запрати няколко крачки назад. Чух болезнените им охкания, когато се стовариха на земята. А после Лара изстреля магия към небето, някакво странно заклинание, което приличаше на пламък... и изчезна. Изскърцах със зъби, но не посмях да наруша концентрацията си. Магията в ямата бе толкова силна и толкова тъмна, че се налагаше да използвам всичките си сили, за да ѝ се противопоставя. Всъщност нямах представа дали самата яма ги задържа, или Лара бе направила допълнително заклинание.

Бавно, съвсем бавно Айслин и Финли започнаха да се издигат. Когато бяха на метри от ръба на ямата, използвах силите си, за да ги положа внимателно на земята.

Изи и Кал се втурнаха към тях. Изи се метна върху двете отпуснати тела, а Кал се опита да ги върне в съзнание. Не смеех да си поема дъх. Най-накрая клепачите на Айслин потрепнаха, а Финли размърда пръстите на ръцете си.

Джена дойде при мен и постави ръка на рамото ми.

— Постъпи правилно — каза.

И докато гледах как Изи прегръща майка си и сестра си, осъзнах, че е права. Но когато пукотът от строшените клони, воят и ръмженето прозвучаха наблизко, някак престанах да усещам правотата на действията си.

— Джена, да си участвала в сбиване между демони преди? — запитах.

Тя вдигна собствената си кама от демонично стъкло и поклати глава:

— Не. Имам лошо предчувствие, че е много свирепо.

— Може би ще успеем да поговорим с тях — измърморих и потрих носа си с опакото на дланта. — Да седнем и да си поприказваме приятелски.

— На по чаша чай.

— О, да — в хубави порцеланови чашки. И да хапнем от онези, малките сандвичи.

Кал дойде при нас. Айслин и Финли също се изправяха на крака, но ясно виждах, че не са в най-добрата си форма.

— Не искам да убиваме тези деца — заяви Кал.

— Нито пък аз. Обаче не искам и те да убият мен — отвърнах.

— Не смятам, че в случая желанията ни имат някакво значение — намеси се Джена.

Погледнах към дърветата. Ако можеше да се съди по шума, съдбата ми се приближаваше.

И знаете ли какво? Наясно съм, че би трябвало да проявя смелост. Да използвам магията си възможно най-дълго и въобще да се държа в добрите традиции на „Смело сърце“. Само че не исках. Исках само да се разплача. Да прегърна отново майка си и баща си, да видя Арчър. Исках да се уверя, че съм постигнала нещо повече от това да отложам смъртта на Айслин и Финли с няколко минути.

Така че срещу демонските пълчища не се изправиха сурови и непоколебими воители, а една тийнейджърка, по чиито страни се стичаха сълзи, а от двете ѝ страни бяха застанали двамата ѝ най-добри приятели. Насреща ни — връхлитащите пъклени изчадия.

Забелязах силуета на една от феите демони. Насочваше се към нас. Припомних си острите като бръсначи ръбове на крилете ѝ и как се бяха врязали в ръцете на Дейзи. Собствената ми ръка, която бях вдигнала в готовност, започна да трепери. Бях използвала голяма част от силите си, за да измъкна Финли и Айслин от дупката, затова сега магията ми не се вливаше в мен, а по-скоро мързеливо се въртеше около краката ми. Въпреки това имах достатъчно, за да ги задържа още малко.

Феята се приближи и вече ясно чувах пляска на крилете ѝ. Изстрелях заклинание. Преди обаче то да я достигне, във въздуха изхвърча нещо друго и се уви около глезена ѝ — крайт на сребрист камшик. С остър писък феята полетя към земята. Сърцето ми запрепуска развълнувано.

— О, боже! — възкликна Джена.

Нямаше нужда от повече думи. Двете бяхме виждали това оръжие и преди — онзи път, когато Окото нападнаха нощния клуб за магически същества в Лондон.

— Окото! — промълвих невярващо.

След което — вероятно за първи път в историята на магическото общество — демон, магьосник и вампир се спогледаха с радост, когато повторих:

— Това е Окото!

И наистина бяха те. От гората (в тази посока се намираше Итинерисът) един след друг започнаха да се измъкват мъже, облечени в черно.

— Но как? — запита само Кал.

Един от мъжете хукна към нас. Предполагам, че бе възможно да има и друг млад, висок и слаб член на Окото с тъмна чуплива коса, но въпреки това се хвърлих към него.

Сблъсъкът бе толкова силен, че буквално ми изкара въздуха. Не че ми пукаше. Арчър! Можех да дишам и по-късно.

— Реших, че малко помощ ще ви влезе в работа — измърмори той с устни, почти долепени към слепоочието ми. — С мен има само двайсетина човека, толкова успях да убедя да дойдат. Но все пак е нещо, нали?

Прегърнах го още по-здраво.

— Повече от просто „нещо“.

Но колкото и да ми се искаше да остана в прегръдките му (например, завинаги), сега не бе подходящият момент, така че се отдръпнах.

— Опитайте се да не ги убивате, става ли?

Той повдигна една вежда, но аз го спрях с жест:

— Недей. Нямаме време за остроумия. Просто... нека опитат да се въздържат, а? Все още има шанс да ги спасим.

За първи път, откакто се познавахме, Арчър не започна да се шегува. Всъщност не каза нищо, а се върна тичешком към мястото, където битката кипеше най-силно. Аз се завъртях на пети с намерението да се втурна подир Лара.

В крайна сметка обаче се оказа, че няма нужда.

Тя отново стоеше на ръба на ямата — само дето сега от високомерието и задоволството ѝ не бе останала следа. Освен това не бе сама. До нея бе застанала госпожа Касноф, чиято снежнобяла коса бе вдигната в познатата сложна прическа. Облечена бе в един от сините си официални костюми и лицето ѝ вече не бе безизразна пуста

маска. Едната ѝ ръка бе вдигната. Едва сега забелязах неподвижността на Лара — явно я задържахше някакво заклинание.

— Някога това училище бе истинско убежище за магическите същества — изкрещя госпожа Касноф. Гласът ѝ бе дрезгав и пресипнал, но в него долавях част от силата на жената, която бе преди. — А пък ти го превърна в истински ад на Земята, Лара!

— Направих го за нас! — викна Лара в отговор. — Това искаше татко!

Госпожа Касноф обаче не ѝ повярва, точно както не ѝ вярвах и аз.

— Това трябва да спре — отсече тя с тон, натежал от десетилетия скръб. — Трябва да спре — повтори и срещна очи те ми над ямата.

И тогава разбрах какво трябва да сторя.

С треперещи ръце измъкнах гримоара от скривалището му и започнах да прехвърлям страниците. Открих описанието на ритуала, който щеше завинаги да погребее дупката. Шепнех думите на заклинанието съвсем тихо, но въпреки това те сякаш обгаряха устата и гърлото ми. Зелената светлина във вътрешността на ямата започна да помръква.

— Не! — възкликна Лара по-скоро объркано, отколкото гневно.

Тя все още бе застинала на ръба, а ръцете ѝ бяха притиснати към тялото, сякаш оковани с невидими вериги.

Госпожа Касноф я прегърна и прочетох по устните ѝ думата „Съжалявам“. После погледна към мен и промълви същото.

Притисна длан към гърба на сестра си и за секунда избухна лилава светлина. После и двете полетяха безжизнени в ямата.

Вече дори не се опитвах да прикривам сълзите си. Произнасях думите на заклинанието все по-бързо и по-бързо. Земята край нас започна да трепери.

— Софи! — изпищя Джена, но аз не можех да помръдна, без да съм завършила магията.

Този ритуал, който бе превърнал семейството ми в чудовища, който бе убил повече хора, отколкото бях в състояние да преброя, най-после щеше да изчезне. Аз щях да го унищожа и да сложа край.

Толкова се бях съсредоточила върху тази задача, че не забелязах кога почвата под краката ми поддаде.

Още някой извика името ми, може би Изи. А после паднах в ямата.

При приземяването стъпих накриво и чух как изпука глезенът ми. От главата до петите ме прониза болка като от нажежено до бяло — огън и лед едновременно. Изкрещях и изпуснах гримоара. Земята се тресеше, отгоре ми се посипа пръст. Опитах се да направя заклинание и да се измъкна, но магията тук, долу, бе прекалено могъща. Собствените ми почти изчерпани сили не можеха да я преодолеят.

Сведох глава, разтреперана от страх и болка. Започнах да уверявам сама себе си, че всичко е наред. В крайна сметка щях да загина за общото благо. Дейзи и дори Анна и Частън щяха отново да станат нормални деца — или вещици. Никой никога повече нямаше да се превърне в демон.

Легнах на земята и потреперих, когато срещнах безжизнения поглед на госпожа Касноф.

— Целта оправдава средствата — измърморих точно когато стената на дупката започна да се срива отгоре ми.

А после усетих някой да ме стиска за счупения глезен и изпищях. Издърпах рязко крака си, макар че цялото ми тяло пламна от болка при движението. Очаквах да видя Лара Касноф или може би някой от таласъмите, които преди охраняваха ямата. Но, слава богу, очакванията ми не се оправдаха.

Беше Кал.

Лечителските му сили нахлуха в мен и костите на глезена ми се наместиха и започнаха да зарастват. След миг седнах.

— Какво правиш?! — надвиках грохота, който ни обгръщаше.

Той обаче само поклати глава и ме изправи на крака. А след това събитията се развиха толкова светкавично, че изобщо не разбрах какво става. Той ме подхвана и ме повдигна, избута ме за стъпалата, а отгоре вече ме очакваха протегнати ръце...

— Не! — изпищях и не млъкнах, докато Айслин и Финли ме издърпваха.

Бях в безопасност, но стените на ямата се рушаха все по-бързо и по-бързо. Легнах на ръба и протегнах ръка на Кал. Призовах цялата магия, която ми бе останала, а тя не беше никак малко, както се оказа, защото чак околните дървета започнаха да скърцат в протест.

— Изкарайте го! — изкрещях. — Извадете го оттам!

Магията ми се втурна към него, но вече бе прекалено късно. Земята се разтресе още веднъж, а ръбът на ямата се разцепи. Кал се препъна и се стовари върху насрещната стена на дупката. В този миг очите му срещнаха моите. Лежах задъхана по корем и протягах ръка към него.

— Всичко е наред, Софи — прочетох по устните му. — Всичко е наред.

Блесна ослепителна светкавица и се разнесе грохот, сякаш се сригваше цяла планина. Джена ме изтегли миг преди стените на дупката да се сринат напълно и да я зарият. Целият остров потрепери, а аз, вцепенена, се зачудих дали е от отвращение или от облекчение.

След това всичко утихна.

ГЛАВА 33

Някой ме разтърсваше.

— Софи — прошепна ми. — Събуди се!

Дезориентирана се претърколих на една страна. По мокрите ми бузи бяха залепнали кичури коса. Явно бях плакала. Отново. Седнах и за известно време потънах в лесната илюзия, че последните няколко седмици не са се случвали. Пак бях в спалнята си в базата на Бранник и утринното слънце нахлуваше през тесния прозорец. Може би изобщо не съм напускала това място, помислих замаяно. Може би съм сънувала всичко.

Но не бе така. Джена седеше на ръба на леглото ми с обезпокоено изражение на лицето, а Арчър стоеше на прага. Майка ми и баща ми бяха някъде на долния етаж заедно с трите Бранник, Ник и Дейзи...

Но Кал го нямаше.

— Пак ли същия сън? — попита Арчър.

Кимнах и потърках лицето си с длани. От нощта, през която бяхме използвали Итинериса, за да се измъкнем от остров Грималкин — тогава той се тресеше, сякаш всеки миг ще се срути в океана — не бях спряла да сънувам кошмари.

Баща ми каза, че това е съвсем разбираемо предвид всичко, което бях преживяла. Само че вече бе минал цял месец. Щяха ли изобщо да престанат някога?

— Пак ли крещях? — запитах аз и отметнах завивката.

— Само плачеше — със състрадание отвърна Джена. — Доста силно.

Опитах се да си припомня съня, но споменът за него вече ми се изплъзваше. В него отново бях видяла Кал в ямата. Върху него се сипеше пръст. И госпожа Касноф бе там, помнех мъртвите й пусти очи. Потреперих.

Джена посегна да ме хване за ръката, но аз се изправих и й отправих възможно най-убедителната си усмивка, с която казвах „Всичко е наред — наистина!“.

— Беше просто сън — казах й.

Арчър отвори уста, за да възрази, но аз вдигнах ръка и го спрях.

— Просто сън — повторих. — И така, останалите долу ли са вече? Защото не знам за вас двамата, но аз умирам от глад.

В действителност това не бе вярно. Само при мисълта за храна стомахът ми се сгърчваше. Вече бях отслабнала толкова, че се налагаше да смалявам дрехите си чрез магия. Когато минах покрай Арчър, той постави длан между плешките ми и прошепна:

— Всичко ще бъде наред, Мерсер.

Облегнах се на него и си позволих, поне за кратко, да потъна в топлината му, в присъствието му. После изправих рамене.

— Хайде, да слизаме долу — отсякох аз. — Ник и Дейзи винаги изяждат целия бекон.

Както и предполагах, когато стигнахме кухнята, от него бяха останали само две парчета. Ник и Дейзи седяха на кръглата дървена маса, а чиниите пред тях бяха почти празни. Айслин бе застанала пред печката и приготвяше бъркани яйца. Спрях на прага и се замислих за картината пред очите ми: една Бранник приготвяше закуска за два демона. Кой би могъл да си представи подобно нещо?

Ник ме забеляза и се усмихна. Е, по-скоро се опита. Като мен — като всички ни всъщност — и той не се бе отърсил от онази тревога и мрачните спомени, заради които дори приятелското му изражение носеше сянка на тъга.

— Добро утро, София. Запазих ти парче бекон. И едно за теб, Джена — поздрави той и ни изгледа последователно. После стрелна с очи застаналия от другата ми страна Арчър. — Съжалявам, приятел, ти нямаш късмет.

Арчър изсумтя развеселено и влезе в кухнята, но в раменете му все още се забелязваха напрежение и предпазливост. Освен това седна на стола, който бе възможно най-далеч от Ник. Не бях сигурна дали двамата щяха някога да имат по-нормални взаимоотношения, но това бе обяснимо. В крайна сметка родителите на Ник бяха убили тези на Арчър, а пък самият Ник се бе опитал да убие Арчър — и то неведнъж, а два пъти.

Да, определено атмосферата на семейните събирания в бъдеще щеше да е неловка.

На Арчър не му помагаше особено и фактът, че хората, които бе смятал за свое семейство, сега бяха твърдо решени да го убият.

— Соф? — повика ме Айслин и ме извади от унеса ми. — Ти искаш ли яйца?

— Ъ-ъ, не, благодаря. Ще хапна нещо по — късно.

Всички присъстващи се намръщиха на думите ми и за да им доставя удоволствие, взех едно парче бекон и го разкъсах на две. Седнах срещу Дейзи, започнах да дъвча и между хапките подхвърлих:

— Нещо ново днес?

Откакто бяхме напуснали „Хеката“, всяка сутрин някой от нас задаваше този въпрос. През първите няколко дни имаше и отговори: „Да, островът още е там.“ „Да, намерихме Ник и Дейзи и може да ги доведем тук.“ „Да, Окото са обявили награда за главата на Арчър. С парите човек може да си купи малък остров.“

Последното наистина сериозно бе разтърсило Арчър. Очевидно малката рота, която бе довел на острова, се бе върнала и докладвала на началничката си, че Арчър ги е подчинил с помощта на някакъв магически предмет и заклинание. Това била единствената причина да се бият на страната на магическите същества.

— Вярно ли е? — бях попитала аз.

Арчър отклони поглед и пресилено вдигна рамене.

Аз приех жеста му за „да“.

След това обаче нямаше никакви новини. Липсваше информация как останалата част от магическото общество приема случилото се в „Хеката“. Не се знаеше какво е станало с останалите деца, които бяха превърнати в демони и които ние спасихме.

Но и тази сутрин Айслин въздъхна и отговори:

— Не. Нищо.

— А може би това е хубаво — отбеляза Дейзи, докато мажеше препечената си филийка с масло. — Може би всички просто са... са се разотишли.

Сега, когато вече не бе демон, Дейзи нямаше нищо общо с магическите същества. Преди Касноф да я превърнат в такова, тя била съвсем обикновено момиче. Напълно разбирах желанието ѝ да остави зад гърба си всичко, свързано с магическия свят.

Дейзи наклони глава и я отпусна на рамото на Ник. Е, може би не съвсем всичко. Радвах се, че Дейзи е до Ник. След онова, което бе

преживял, той се нуждаеше от нея. Въпреки това в очите на Ник имаше нещо особено, мрак и тревога. Заради тях се съмнявах, че с него всичко ще е наред, независимо дали е контролиран от Касноф, или не.

Някъде отвън се разнасяше характерния звук от удара на метал в метал. Следователно Финли и Изи вече бяха станали и тренираха. Реших да се присъединя към тях — не да размахвам меч, а да правя заклинания, които те да парират.

За тях щеше да е полезно упражнение, а и за мен щеше да е добре да съм заета с нещо, вместо да си седя в стаята и да си спомням отново и отново онази последна нощ в „Хеката“.

Тъкмо се канех да стана и да отида при тях, когато в кухнята се втурна баща ми. Той все още бе по пижама, което бе изключително необичайно за него. Баща ми никога не слизаше за закуска, без да е напълно облечен. От друга страна, горнището на пижамата му имаше специално джобче с носна кърпа вътре; може би това се броеше за приемливо облекло?

Баща ми държеше някакъв лист хартия и се взираше в него с разширени очи.

— Джеймс — подхвърли Айслин, — днес ставаш доста късно. Грейс още ли спи?

Баща ми вдигна поглед и мога да се закълна, че се изчерви.

— Хм-м? А, да. Ами всъщност, ъ-ъ... Както и да е, да се върнем към належащия въпрос.

— Остави татко на мира — обърнах се към Айслин. — В момента британецът у него дава на късо.

Вместо да съм отвратена и потресена, изпитвах особено задоволство при мисълта, че родителите ми са толкова... уф, както и да е (добре де, признавам, че леко ме втрисаше от близостта им). Но сдобряването им бе единственото хубаво нещо, което бе произлязло от цялата тази ужасна каша. Е, това и че спасихме света, много ясно.

Баща ми тръсна глава и повдигна листа в ръката си.

— Не съм дошъл да обсъждаме личния ми... живот. Дойдох заради това писмо. Пристигна тази сутрин, изпращат го от Съвета.

Рязко изправих гръб на стола си:

— Съвета ли? Ама за онзи Съвет ли говориш? Той вече не съществува! Да не си сбъркал нещо? Сигурно става дума за Съвета за най-подходящата зърнена закус...

— София! — спря ме баща ми с поглед.

— Съжалявам. Шашнах се.

— Разбирам те, скъпа — каза той с лека усмивка. — И ако трябва да съм напълно честен, мисля, че имаш основания.

След което ми подаде листа, който се оказа официално писмо. Адресирано бе до баща ми, но още в първия абзац забелязах името си. Оставих го на масата, да не би някой да забележи как треперят ръцете ми.

— Сова ли го донесе това нещо? — измърморих. — Моля те, кажи ми, че е дошло...

— Софи! — възкликнаха едновременно почти всички присъстващи.

— Стига, Мерсер — каза Арчър и въздъхна раздражено.

Поех си дълбоко въздух и започнах да чета. Когато стигнах средата на страницата, спрях и очите ми се разшириха. Сърцето ми лудо биеше. Погледнах отново към баща си:

— Ама те сериозно ли?

— Да, така смятам.

Прочетох отново думите.

— Мили боже и всички ангели!

ГЛАВА 34

Излязох от колата. Чакълът под краката ми изхрущя. Вгледах се в къщата, която се издигаше в края на алеята.

— Е? — запита баща ми, след като се измъкна от седалката до шофьора.

Арчър и Джена слязоха от задната и застанаха от двете ми страни.

Вдигнах слънчевите очила на главата си и заявих:

— Ами по-добре изглежда. Е, все още е зловещо и странно, но в нормални граници. Както си беше преди.

„Хеката“ блестеше с прясно боядисана фасада. Прозорците бяха поправени. Папратта от двете страни на входа отново беше яркозелена и някой бе ремонтирал дупката в предната веранда. Но дърветата край училището все още бяха безжизнени и почернели, а тревата сивееше.

— Вероятно никога няма да бъде същото — каза мама, която тъкмо бе заобиколила колата.

— А може би това е за добро — казах аз с въздишка.

— Как мислите, какво ще правят със сградата? — зачуди се Джена.

— Честно казано, иска ми се да я изгорят — отсече Арчър. — И като са започнали, най-добре да потопят и острова.

Тръгнахме към къщата. Откъм морето подухна бриз и развя косата ми. Вътрешността на училището вече не изглеждаше така запусната и мръсна, но ми се стори, че атмосферата винаги щеше да бъде някак тъжна. А може би това беше просто илюзия.

Минахме покрай прозореца с витража и аз вдигнах поглед. Доволна бях, че са го възстановили и главите на ангелите отново си бяха на мястото. Огряно от есенното слънце, цветното стъкло хвърляше красиви отблясъци. Когато приближихме балната зала, тихото мърморене, което се разнасяше от нея, се усили.

— Нервна ли си? — попита мама и ме хвана за ръката.

— Не-е — отговорих. Само дето блеех като овца и се съмнявам, че успях да я убедя.

Разнообразните по форма и цвят маси вече ги нямаше, а на тяхно място в залата бяха наредени множество черни столове, на които обаче не седеше никой. На подиума, където преди се намираше учителската маса, сега бяха поставени дванайсет стола (макар че би било по-правилно да се нарекат „тронове“). Единайсет от тях бяха заети.

Членовете на новосформирания Съвет като един се изправиха на крака, когато влязох в залата. Аз обаче на мига вдигнах ръце:

— О, боже! Моля ви, не правете така. И без това съм достатъчно притеснена.

Един от представителите на феите, грамаден мъж с изумруденозелени криле, ме изгледа намръщено:

— Като на наследник на поста председател на Съвета ви се полага определено уважение.

— Чувствам се уважавана и без подобни формалности. Честна дума.

Стори ми се, че им се иска да спорят още с мен, но в крайна сметка всички отново седнаха.

— Обмисли ли предложението ни? — попита една от жените.

Реших, че е вещица, но бе трудно да се определи със сигурност.

Вместо да ѝ отговоря, седнах на един от черните столове.

— Може ли вместо това аз да ви попитам нещо? — Никой не кимна, но въпреки това продължих: — Защо избрахте точно мен? Тоест, ясно — аз съм демон, но и Ник е такъв. Защо не се обърнахте към него? Заради онази история... когато обезумя и уби хора ли?

Мъжът фея със зелените криле се вторачи в мен.

— Да, това е една от основните причини — каза тя. — Но не е единствената. — Жената преплете пръсти, после отпусна длани в скута си, при което видях да изскачат лилави искри. Бях права, наистина беше вещица. — Смелостта, силата на духа и... инициативността, които показва при спирането на Лара Касноф, силно ни впечатлиха. Особено заради крехката ти възраст. Ти не позволи на страха да те заслепи и направи онова, което трябваше. — След тези думи огледа колегите си. — Вероятно всички ние бихме могли да се поучим от това.

— А сега — започна висок мъж с бяла коса, — взе ли реше...

— Защо възстановихте „Хеката“?

През Съвета като вълна премина тиха въздишка.

— Защото — отвърна вещицата, — за нас училището винаги е било полезна институция. Нямаме намерение да позволим тези... злощастни събития да унищожат вековна традиция. През следващия месец всички ученици, на които е наложено да изтърпяват наказанията си тук, ще се върнат в „Хеката“. След това животът ще се върне в нормалното си русло.

Прииска ми се да се изсмея. „Нормално“! Все едно животът тук някога е бил нормален.

Но все пак бях получила отговора, който търсех.

Поех си дълбоко въздух, изправих се и заявих:

— Добре. Да, приемам предложението ви да стана председател на Съвета.

На няколко от лицата пред мен се разляха облекчени усмивки.

— Само че имам две условия — вдигнах предупредително ръка.

Усмивките се стопиха.

— Ще стана председател на Съвета, но едва след като завърша образованието си.

— Разбира се — каза вещицата. — Веднага ще уредим прехвърлянето ти в „Прентис“.

„Прентис“ бе елитното училище, в което богатите вещици и магьосници изпращаха децата си. Предполагаше се, че е пълна противоположност на „Хеката“.

— Не, не говорех за учебните заведения в магическия свят. Имах предвид истинско образование. Колеж, по-точно. Нормален човешки колеж.

Феята със зелените крила се намръщи отново:

— Само че имаш цяла година, преди да навършиш възраст за колеж, нали така? Доколкото знам, такава е системата. А ако не отидеш в „Прентис“, къде тогава? Човешките гимназии не изглеждат подходящи.

Още веднъж си поех въздух.

— Знам и именно с това е свързано моето второ условие. Искam отново да отворите „Хеката“. Не като интернат, не като място за наказание. Искam да бъде такава, каквото с било някога — убежище. Училище за всички магически същества, които искат да бъдат тук. Макар че, честно казано, след изминалата година желаещите едва ли ще са много. Все пак може да опитаме. Това са моите условия.

За кратко останах така, със стиснати в скута си ръце. Припомних си отново Кал и думите му: „Всичко е наред, всичко е наред“, докато стените на ямата се сриваха над него и го погребваха. Той бе дал живота си, за да спаси моя. Трябваше да го уважа по някакъв начин. А пък той искрено бе обичал „Хеката“. Вярваше в училището, грижеше се за него и го смяташе за свой дом. Най-малкото, което можех да направя, бе да го възродя.

Заради Кал.

Затова, когато вещицата ме погледна право в очите и каза „Съгласни сме“, не почувствах нито страх, нито съжаление. Само удовлетворение.

Излязох от залата и видях майка ми и баща ми, Джена и Арчър, които ме чакаха. Преди някой да каже каквото и да било, хванах родителите си за ръцете и ги помолих:

— Можем да говорим, докато пътуваме обратно. Сега имам нужда да остана за малко насаме, става ли?

Баща ми стисна дланта ми в отговор, а с другата си ръка прегърна мама през кръста.

— Разбира се.

— Няма проблем — съгласи се Джена.

— Щом имаш нужда — добави Арчър.

Оставих ги и излязох навън, на предната веранда. Дървените стъпала изскърцаха, докато слизах към поляната пред сградата. Отидох до един от дъбовете, облегнах се на него и се вгледах в училището.

Все още бях там, когато усетих някакво присъствие до себе си. Елодия се носеше във въздуха, съвсем близо до мен. Червената ѝ коса се развяваше край лицето.

— Здравсти — поздравих тихо.

— Значи, ти ще бъдеш голямата шефка, а?

Отворих уста с намерението да подхвърля нещо заядливо, но не ми хрумна нищо.

— Да, така е — казах само.

— Несъмнено ще си добра. Но ако някога споменеш, че съм го казала, ще те убия.

— Така да бъде — казах аз и се разкикотих.

В продължение на няколко дълги минути я наблюдавах как гледа къщата. След това съвсем тихо промълвих:

— Ако вече си готова да те... Как да кажа... да те освободя — сега вече мога да го направя. Или поне така си мисля.

Елодия се обърна към мен. Краката ѝ се носеха само на сантиметри над земята:

— И къде ще отида?

— Нямам представа.

— Ти ще... — започна тя, но веднага млъкна.

Ако не я познавах така добре, щях да реша, че е нервна. После изведнъж започна да движи толкова бързо устните си, че не успях да разбера пито една дума.

— А-а, дай малко по-бавно! Не съм чак толкова добра в четенето по устните.

Тя се приближи още малко към мен:

— Казах, че ако ще останеш в „Хеката“, аз... бих искала и аз да остана.

— Ама сериозно ли? Искаш да си свързана с мен завинаги? Защото, ако смяташ, че ще те пусна отново в тялото си дори за секунда... По-добре си помисли пак!

— Ама аз не искам пак да влизам в тялото ти — отвърна тя и лицето ѝ се разкриви в гримаса. — Уф, това прозвуча отвратително. Както и да е. Просто искам да остана тук, поне засега.

— И защо?

Тя рязко вдигна ръцете си във въздуха.

— Защото си ми приятелка! Сега доволна ли си? Защото, докато помагах на теб и бандата загубенияци през последните няколко седмици... уф, забавлявах се. Или поне се забавлявах повече, отколкото смятах за възможно — като се има предвид, че съм мъртва.

Странно, но се трогнах.

— Разбирам те, Елодия — казах възможно най-меко. — А и честно казано, при мисълта да изчезнеш напълно ми... — Гърлото ми изведнъж се стегна. Опитах се да прикрия изблика на емоция с кашлица. — Но не можеш да останеш свързана с мен завинаги. Не е честно спрямо никоя от двете ни.

— А има ли възможност да прехвърлиш някак връзката? — попита тя. — Всички други призраци тук са свързани с острова. Можеш ли да направиш това за мен?

Замислих се. Силите ми се раздвижиха в мен и ми дадоха отговор.

— Да, бих могла. Но това означава, че завинаги ще си прикована към остров Грималкин. Ще бъдеш сама с другите призраци, които го обитават.

Елодия изчезна, а аз възкликнах раздразнено:

— О, стига де!

Почти веднага обаче тя се появи отново. Носеше се във въздуха на няколко метра от мен, близо до склона на хълма, отвъд който беше езерото. Размаха ръце — знак да я последвам — и се скри зад него.

Въздъхнах дълбоко и се изкатерих по хълма. Стигнах билото му и се наложи да засенча с ръка очите си, за да ги предпазя от отразената от водата светлина.

— Леле! — възкликнах, когато спрях до Елодия. — Езерото никога не е било така красиво! И виж, тревата ей там съвсем не изглежда като мъртва...

Думите заседнаха в гърлото ми. Притиснах длан към устата си.

По брега на езерото вървеше Кал. Или по-точно, призракът му. Толкова бе блед, че едва го различавах, но нямаше как да сбъркам широките му леки крачки. След миг той коленичи и прокара ръката си над едно петно сива трева, която на секундата отново стана жизнена и яркозелена.

После вдигна поглед към хълма, на който бях застанала, и леко ми махна с ръка. Отвърнах на жеста му, а по лицето ми започнаха да се стичат сълзи.

— Вижда ли ме? — запитах Елодия. — Или само теб?

— Вижда те — отговори ми тя.

След миг добави с известно прискърбие:

— Не смятам, че на мен би ми се усмихнал по този начин. — Устните ѝ се извиха в дяволита усмивка. — Или поне не още. Разполагам с цялата вечност, за да променя мнението му за мен.

Знаех, че се шегува, но аз самата бях съвсем сериозна:

— Грижи се за него, става ли?

— Ще се грижа — промълви тя с неочаквано нежно изражение на лицето.

Магията, с която освободих Елодия от себе си и я свързах с острова, бе съвсем проста и лесна. Но признавам, че искрено се

натъжих след изчезването на крехката магическа връзка помежду ни.

Когато Арчър и Джена ме откриха, Елодия вече си бе тръгнала. Кал също се бе стопил, макар че сега всичката трева около езерото бе зелена.

— Ето те — каза Джена, когато с Арчър изкачиха хълма.

— Да, извинявайте — отвърнах и отидох при тях. — Трябваше да помисля за много неща.

— Обзалагам се — подхвърли Арчър и обви с ръка кръста ми. — Е, значи им каза, че си съгласна?

— Да. Смяташ ли, че е глупаво?

— Мисля, че е опасно — обърна ме той към себе си. — Мисля също, че си полудяла. Но „опасна“ и „луда“ са две от качествата, които най-много обичам у теб. Така че, не, не смятам, че е глупаво. Макар да съм леко разочарован от условието, което си поставила. Вместо да поискаш отново да отворят „Хеката“, можеше да си издействаш... знам ли, почивка на Карибите с гаджето си.

Той сведе глава да ме целуне, а Джена прочисти гърло.

— Ъ-ъ, знаете ли какво? Сигурна съм, че по правило и вампирите с второстепенни роли получават награда.

Арчър я побутна на шега по рамото:

— Ами като се върнем от Карибите, може да те отведе в Трансилвания, например. Как ти звучи?

Тя го удари с юмрук по ръката, но в жеста ѝ личеше привързаност. Изведнъж отново ми се доплака, затова се измъкнах от прегръдката на Арчър и заявих:

— Всички ваканции трябва да почакат, докато приключа с учебната година.

И двамата ме зяпнаха неразбиращо.

— Да, това е второто условие — обясних аз. — След като отново отворят „Хеката“, аз... ще остана тук. Само до края на годината — побързах да добавя. — Не за цял живот. А пък колежа е другата част от сделката, така че и в колеж ще отида след „Хеката“. Но, ъ-ъ... ще поддържаме връзка. Има достатъчно заклинания за целта.

Джена и Арчър се спогледаха.

— Че защо ни е да „поддържаме връзка“? — зачуди се Джена.

— Ами защото... Вижте, няма да ви карам да оставате тук още цяла година. Джена, ти си имаш Викс, а пък Арчър, ти... Всъщност

какво имаш ти?

— Теб — отговори той твърдо. — И цял легион свещени рицари, които искат да ми видят сметката.

— Викс може да ми идва на гости — намеси се Джена. — А и сега училището ще бъде различно, по-хубаво място. Една година няма да е кой знае какво изтезание. Макар че — намръщи се тя — признавам, че това място представлява неприятна гледка. Нямам представа как ще го оправим.

Обърнах се към езерото и се загледах в изумруденозелената трева. Разсмях се треперливо.

— Мисля, че няма защо да се безпокоим за това — казах, като триех сълзите с опакото на ръката си. — Той вече оздравява.

— Ами в такъв случай всичко е наред — отбеляза Арчър. — Викс ще ни идва на гости, след време островът няма да е така депресиращ, а аз никога повече няма да те напусна.

— Да, освен това трябвала се оправим с Окото, които са... ами Окото. А и да се подготвя за председател на Съвета, което вероятно е свързано с изчитането на планина скучни книги и...

Арчър притисна устни към моите, което е доста ефективен начин да накараш някого да замълчи. Целувката бе страстна и продължителна. Когато се отдръпна, се усмихваше широко.

— Но пък си имаш арогантен и побъркан бивш ловец на демони, който е лудо влюбен в теб.

— И склонен към нервни изблици вампир, който би влязъл и в Ада заради теб. Не, който действително е влизал в Ада с теб добави Джена и застана плътно от другата ми страна.

— И родители, които те обичат и които вероятно се натискат на задната седалка, докато ние тук си приказваме — продължи Арчър, а аз избухнах в смях.

— Така че, сериозно — от какво повече се нуждаеш? — зачуди се Джена и ме подхвана под ръка.

Погледнах първо единия, после и другия. Толкова много ги обичах и двамата! Лекият ветреца кдреше тревата край езерото. Стори ми се, че чувам смеха на Елодия.

— От нищо — заявих и стиснах ръцете им. — От нищо друго нямам нужда.

БЛАГОДАРНОСТИ

Хиляди магически благодарности на всички от „Дисни Хиперион“ и членовете на „Тийм Хекс“. Дженифър Коркоран, ти може и да наричаш себе си „публицист“, но аз смятам, че „супергерой“ също е подходящо описание на работата ти. Същото важи за Хали Патерсън, Ан Дай и Дина Шърман. И разбира се, доайенът на „Тийм Хекс“, моята великолепна и очарователна редакторка Катрин Ондър, чиито напътствия и мъдрост ми помогнаха — надявам се! — благополучно да завърша поредицата „Хекс Хол“. Безкрайно ви благодаря!

Огромна, граничеща с безобразие признателност на агентката ми Холи Рут за това, че е... ами Холи Рут. Ти си най-най-добрата и съм толкова доволна, че със Софи попаднахме на теб!

На моите приятели писатели, които ми даваха съвети, прегръдки и — според нуждата — метафоричен шамар през лицето, докато пишех „В плен на магията“. Шантал Асеведо, Линдзи Левит, Майра Макинтайър, Ашли Парсънс и Виктория Шваб — всички вие ми държахте ръката, което бе странно и леко неловко. Обичам ви!

На семейството и приятелите ми благодаря за разбирането, когато потъвах дълбоко в Страната на книгите, а също и за това, че не ме намразихте заради пропуснатите телефонни обаждания, имейлите без отговор и многото вечери с храна за вкъщи.

И последно, но не и по значение — най-големите благодарности са за моите читатели. Без вас, хора, нямаше да ги има нито Софи, нито „Хекс Хол“, нито Арчър (ужас, нали?). Докато пишех поредицата, подкрепата и любовта ви имаха огромно значение за мен. Аз съм истинска щастливка, че мога да пиша книги за такива страхотни хора като вас!

Издание:

Рейчъл Хокинс. Хекс Хол

Американска. Първо издание

ИК „СофтПрес“, София, 2012

Коректор: Ива Колева

ISBN: 978-619-151-021-4

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.